

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

της 27ης Σεπτεμβρίου 2018*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα λόγω της καταστάσεως στην Αίγυπτο – Δέσμευση κεφαλαίων – Παραδεκτό – Σκοποί – Κριτήρια εγγραφής στον κατάλογο των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα – Παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων στον κατάλογο των προσώπων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα – Πραγματική βάση – Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας – Νομική βάση – Αναλογικότητα – Δικαίωμα για δίκαιη δίκη – Τεκμήριο αθωότητας – Δικαίωμα χρηστής διοικήσεως – Πλάνη περί το δίκαιο – Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως – Δικαίωμα ιδιοκτησίας – Δικαιώματα άμυνας – Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας»

Στην υπόθεση T-288/15,

Ahmed Abdelaziz Ezz, κάτοικος Γκίζας (Αίγυπτος),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, κάτοικος Καΐρου (Αίγυπτος),

Khadiga Ahmed Kamel Yassin, κάτοικος Γκίζας,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, κάτοικος Γκίζας,

εκπροσωπούμενοι αρχικώς από τους J. Lewis, B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, J. Binns, S. Rowe, solicitors, και J.-F. Bellis, δικηγόρο, και εν συνεχεία από τους B. Kennelly, J. Pobjoy, S. Rowe και H. de Charette, δικηγόρο,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Bishop και I. Gurov,

καθού

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση, πρώτον, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2015/486 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ 2015, L 77, σ. 16), δεύτερον, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2016/411 Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 2016, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ 2016, L 74, σ. 40), και, τρίτον, της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2017/496 Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2017, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ 2017, L 76, p. 22), κατά το μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν τους προσφεύγοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία (εισηγητή), πρόεδρο, I. Labucka, A. Dittrich, I. Ulloa Rubio και P. G. Xuereb, δικαστές,

γραμματέας: L. Grzegorzczak, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Ιουλίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς και πραγματικά περιστατικά

A. Πράξεις εκδοθείσες από το Συμβούλιο έναντι των προσφευγόντων

- 1 Κατόπιν των πολιτικών γεγονότων που έλαβαν χώρα στην Αίγυπτο από τον Ιανουάριο του 2011, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, στις 21 Μαρτίου 2011, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, την απόφαση 2011/172/ΚΕΠΠΑ, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων [και] φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ 2011, L 76, σ. 63).
- 2 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1 και 2 της αποφάσεως 2011/172 έχουν ως εξής:
 - «1) Στις 21 Φεβρουαρίου 2011, η Ευρωπαϊκή Ένωση δήλωσε ότι είναι πρόθυμη να υποστηρίξει την ειρηνική και εύτακτη μετάβαση προς μια μη στρατιωτική και δημοκρατική κυβέρνηση στην Αίγυπτο βασιζόμενη στο κράτος δικαίου, με πλήρη σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, και να στηρίξει τις προσπάθειες προκειμένου να δημιουργηθεί οικονομία που να ενισχύει την οικονομική συνοχή και να προάγει την ανάπτυξη.
 - 2) Στο πλαίσιο αυτό, θα πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα κατά των προσώπων τα οποία ταυτοποιήθηκαν ως υπεύθυνα για παράνομη ιδιοποίηση αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων και τα οποία με τον τρόπο αυτό στερούν από τον αιγυπτιακό λαό τα οφέλη της βιώσιμης ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους και υπονομεύουν την ανάπτυξη της δημοκρατίας στη χώρα.»
- 3 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως τροποποιήθηκε με το διορθωτικό της εν λόγω αποφάσεως (ΕΕ 2014, L 203, σ. 113), ορίζει τα εξής:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων που ταυτοποιήθηκαν ως υπεύθυνα για παράνομη ιδιοποίηση αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων και φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων ή φορέων συνδεδεμένων με αυτά, σύμφωνα με τον κατάλογο του παραρτήματος.»
- 4 Το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2011/172, ως ίσχυε αρχικώς, προέβλεπε ότι η απόφαση αυτή ισχύει μέχρι τις 22 Μαρτίου 2012. Το άρθρο 5, τρίτο εδάφιο, προβλέπει ότι η απόφαση αυτή τελεί υπό διαρκή επανεξέταση και ανανεώνεται ή τροποποιείται καταλλήλως εάν το Συμβούλιο κρίνει ότι οι στόχοι της δεν έχουν επιτευχθεί. Κατ' εφαρμογήν της τελευταίας αυτής διατάξεως, το Συμβούλιο παρέτεινε επανειλημμένως την εν λόγω απόφαση για διάστημα ενός έτους εκδίδοντας, διαδοχικά, την απόφαση 2012/159/ΚΕΠΠΑ, της 19ης Μαρτίου 2012 (ΕΕ 2012, L 80, σ. 18), την απόφαση 2013/144/ΚΕΠΠΑ, της 21ης Μαρτίου 2013 (ΕΕ 2013, L 82, σ. 54), την απόφαση 2014/153/ΚΕΠΠΑ,

της 20ής Μαρτίου 2014 (ΕΕ 2014, L 85, σ. 9), την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/486, της 20ής Μαρτίου 2015 (ΕΕ 2015, L 77, σ. 16), την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2016/411, της 18ης Μαρτίου 2016 (ΕΕ 2016, L 74, σ. 40), και την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2017/496, της 21ης Μαρτίου 2017 (ΕΕ 2017, L 76, σ. 22).

- 5 Οι προσφεύγοντες, Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Kamel Yassin και Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, κατονομάζονταν, ήδη από την έκδοση της αποφάσεως 2011/172, στην έβδομη, στην όγδοη, στην ένατη και στη δέκατη γραμμή, αντιστοίχως, του παρατιθέμενου στο παράρτημα της αποφάσεως αυτής καταλόγου. Τα στοιχεία ταυτότητας για καθέναν εξ αυτών, τα οποία παρατίθενται στον κατάλογο αυτό, ήταν, όσον αφορά τον πρώτο προσφεύγοντα, «Πρώην μέλος του Κοινοβουλίου· Ημερομηνία γέννησης: 12.1.1959· Άνδρας», όσον αφορά τη δεύτερη προσφεύγουσα, «Σύζυγος του κ. Ahmed Abdelaziz Ezz· Ημερομηνία γέννησης: 31.1.1963· Γυναίκα», όσον αφορά την τρίτη προσφεύγουσα, «Σύζυγος του κ. Ahmed Abdelaziz Ezz· Ημερομηνία γέννησης: 25. 5.1959· Γυναίκα» και, όσον αφορά την τέταρτη προσφεύγουσα, «Σύζυγος του κ. Ahmed Abdelaziz Ezz· Ημερομηνία γέννησης: 9.10.1969· Γυναίκα». Με την απόφαση 2017/496 διορθώθηκε το όνομα της δεύτερης προσφεύγουσας.
- 6 Ο λόγος καταχωρίσεως των προσφευγόντων, όπως τροποποιήθηκε με το διορθωτικό της αποφάσεως 2011/172, ήταν ο εξής: «Πρόσωπο ως προς το οποίο διενεργούνται από τις αιγυπτιακές αρχές δικαστικές διαδικασίες για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, βάσει της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά της Διαφθοράς». Ο λόγος αυτός παρέμεινε αμετάβλητος κατά τις διαδοχικές παρατάσεις της ισχύος της αποφάσεως αυτής. Ειδικότερα, οι τροποποιήσεις σχετικά με τον λόγο καταχωρίσεως, τις οποίες επέφερε η απόφαση 2017/496, δεν αφορούσαν τους προσφεύγοντες, αλλά μόνο άλλα πρόσωπα καταχωρισμένα στον ίδιο κατάλογο.
- 7 Δυνάμει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και της αποφάσεως 2011/172, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 21 Μαρτίου 2011, τον κανονισμό (ΕΕ) 270/2011 για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ 2011, L 76, σ. 4). Ο κανονισμός αυτός επαναλαμβάνει, κατ' ουσίαν, τις διατάξεις της αποφάσεως 2011/172, ο δε κατάλογος που παρατίθεται στο παράρτημα Ι είναι ταυτόσημος με τον προσαρτημένο στην απόφαση αυτή. Ο εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 2017/491 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2017, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 270/2011 (ΕΕ 2017, L 76, σ. 10), επέφερε τροποποιήσεις στον παρατιθέμενο στο παράρτημα Ι του εν λόγω κανονισμού κατάλογο, οι οποίες αντιστοιχούν σε αυτές που επέφερε η απόφαση 2017/496.

Β. Διαδικασίες κινηθείσες από τους προσφεύγοντες ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης πριν από ή ταυτόχρονα με την παρούσα υπόθεση

- 8 Με προσφυγή ασκηθείσα στις 20 Μαΐου 2011, πρωτοκολληθείσα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με αριθμό Τ-256/11, οι προσφεύγοντες ζήτησαν την ακύρωση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές τους αφορούν.
- 9 Στις 24 Μαΐου 2013 οι προσφεύγοντες άσκησαν νέα προσφυγή, πρωτοκολληθείσα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με αριθμό Τ-279/13, με την οποία ζήτησαν την ακύρωση της αποφάσεως 2011/172, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2013/144, και του κανονισμού 270/2011, «του οποίου η ισχύς παρατάθηκε με απόφαση του Συμβουλίου που κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες με έγγραφο της 22ας Μαρτίου 2013», κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές τους αφορούν.
- 10 Η προσφυγή των προσφευγόντων στην υπόθεση Τ-256/11 απορρίφθηκε με την απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Τ-256/11, ΕΥ:Τ:2014:93). Στις 5 Μαΐου 2014 οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτηση αναιρέσεως της αποφάσεως αυτής.

- 11 Στις 30 Μαΐου 2014 οι προσφεύγοντες, καθένας κατά το μέρος που τον αφορά, άσκησαν τέσσερις διακριτές προσφυγές κατά της αποφάσεως 2014/153, καθόσον η απόφαση αυτή τους αφορά (υποθέσεις T-375/14, Al Naggar κατά Συμβουλίου, T-376/14, Yassin κατά Συμβουλίου, T-377/14, Ezz κατά Συμβουλίου και T-378/14, Salama κατά Συμβουλίου).
- 12 Με την απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-220/14 P, EU:C:2015:147), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως των προσφευγόντων που μνημονεύεται στη σκέψη 10 ανωτέρω.
- 13 Στις 29 Μαΐου 2015 οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτημα προσαρμογής για την επέκταση των αρχικών αιτημάτων της προσφυγής τους στην απόφαση T-279/13 στην «απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/485 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο».
- 14 Με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78), εκδοθείσα βάσει του άρθρου 126 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφυγή των προσφευγόντων στην ως άνω υπόθεση απορρίφθηκε. Αφενός, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως προδήλως αβάσιμα τα αιτήματα του υπομνήματος προσαρμογής που μνημονεύεται στη σκέψη 13 ανωτέρω λόγω εκκρεμοδικίας. Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι υπάρχει ταυτότητα διαδίκων, λόγων και αντικειμένου μεταξύ της προσφυγής και του υπομνήματος προσαρμογής και ότι το υπόμνημα προσαρμογής κατατέθηκε μετά την άσκηση της εν λόγω προσφυγής (διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78, σκέψεις 22 έως 30). Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα αιτήματα της προσφυγής ως προδήλως νόμω αβάσιμα (διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78, σκέψεις 43 έως 79).
- 15 Με διατάξεις της 21ης Μαρτίου 2016 του προέδρου του όγδοου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, οι υποθέσεις T-375/14, T-376/14, T-377/14 και T-378/14 διαγράφηκαν από το πρωτόκολλο κατόπιν παραιτήσεως των προσφευγόντων (διατάξεις της 21ης Μαρτίου 2016, Al Naggar κατά Συμβουλίου, T-375/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:185, της 21ης Μαρτίου 2016, Yassin κατά Συμβουλίου, T-376/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:186, της 21ης Μαρτίου 2016, Ezz κατά Συμβουλίου, T-377/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:187, και της 21ης Μαρτίου 2016, Salama κατά Συμβουλίου, T-378/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:188).
- 16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Μαΐου 2016, το οποίο πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με αριθμό T-268/16, ο πρώτος προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως 2016/411, κατά το μέρος που η απόφαση αυτή τον αφορά. Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο πρωτοκολλήθηκε την ίδια ημέρα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με αριθμό T-269/16, η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα άσκησαν προσφυγή κατά της αποφάσεως 2016/411, κατά το μέρος που η απόφαση αυτή τις αφορά.
- 17 Στις 12 Σεπτεμβρίου 2016 το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, με διάταξη, ως προδήλως απαράδεκτες τις προσφυγές των προσφευγόντων που μνημονεύονται στη σκέψη 16 ανωτέρω λόγω εκκρεμοδικίας, λαμβανομένης υπόψη της καταθέσεως του υπομνήματος προσαρμογής των προσφευγόντων στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής που βάλλει κατά της αποφάσεως 2016/411, το οποίο μνημονεύεται στη σκέψη 22 κατωτέρω (διατάξεις της 12ης Σεπτεμβρίου 2016, Ezz κατά Συμβουλίου, T-268/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:606, σκέψη 15, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2016, Salama κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-269/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:607, σκέψη 15).

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 18 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Μαΐου 2015, οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή. Όπως προκύπτει από την πρώτη σελίδα και από το σημείο 1 του δικογράφου της προσφυγής, οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της «αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2015/485 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο», κατά το μέρος που η απόφαση αυτή τους αφορά. Ζητούν επίσης να καταδικαστεί το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 19 Με έγγραφο της 24ης Αυγούστου 2015 προς τη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, οι προσφεύγοντες επισήμαναν ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφυγή αφορά την απόφαση 2015/486 και ότι η μνεία στην απόφαση «2015/485» οφείλεται σε γραφικό λάθος.
- 20 Στις 15 Φεβρουαρίου 2016 το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως. Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.
- 21 Τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπάντησεως κατατέθηκαν, αντιστοίχως, την 31η Μαρτίου 2016 και την 27η Μαΐου 2016.
- 22 Στις 25 Μαΐου 2016, βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν υπόμνημα προσαρμογής, με το οποίο ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την απόφαση 2016/411, κατά το μέρος που τους αφορά·
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 23 Στις 30 Ιουνίου 2016 το Συμβούλιο κατέθεσε παρατηρήσεις επί του υπομνήματος προσαρμογής, με τις οποίες επιβεβαιώνει τα αιτήματα του υπομνήματος αντικρούσεως.
- 24 Στις 25 Ιουλίου 2016 οι προσφεύγοντες ζήτησαν τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως.
- 25 Με απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2016, η υπόθεση ανατέθηκε στο πέμπτο τμήμα.
- 26 Στις 31 Μαρτίου 2017, στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να του διαβιβάσουν ορισμένα έγγραφα.
- 27 Οι προσφεύγοντες και το Συμβούλιο ανταποκρίθηκαν στις 11 και στις 21 Απριλίου 2017, αντιστοίχως.
- 28 Κατόπιν προτάσεως του πέμπτου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, στις 5 Απριλίου 2017, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του πέμπτου πενταμελούς τμήματος.
- 29 Στις 18 Μαΐου 2017, στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, κάλεσε τους διαδίκους να του διαβιβάσουν συμπληρωματικές πληροφορίες και, αφετέρου, έθεσε στους διαδίκους ερωτήσεις σχετικά με τις συνέπειες, για την υπό κρίση υπόθεση, ορισμένων εκ των προηγούμενων αποφάσεών του.
- 30 Στις 26 Μαΐου 2017 οι προσφεύγοντες κατέθεσαν δεύτερο υπόμνημα προσαρμογής στο οποίο ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει, αφενός, την απόφαση 2017/496 και, αφετέρου, τον εκτελεστικό κανονισμό 2017/491, καθόσον οι πράξεις αυτές τους αφορούν.

- 31 Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στα μνημονεύόμενα στη σκέψη 29 ανωτέρω αιτήματα του Γενικού Δικαστηρίου με έγγραφα της 1ης και της 8ης Ιουνίου 2017.
- 32 Με δικόγραφο της 8ης Ιουνίου 2017 οι προσφεύγοντες ζήτησαν από το Γενικό Δικαστήριο, βάσει του άρθρου 92, παράγραφος 1, του άρθρου 93, παράγραφος 1, και του άρθρου 94 του Κανονισμού Διαδικασίας, να αποφασίσει τη διεξαγωγή αποδείξεων με σκοπό την εξέταση, ως μάρτυρα, του νόμιμου εκπροσώπου τους στην Αίγυπτο. Στις 19 Ιουνίου 2017 το Συμβούλιο κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί του αιτήματος διεξαγωγής αποδείξεων.
- 33 Στις 26 Ιουνίου 2017 το Συμβούλιο κατέθεσε παρατηρήσεις επί του δευτέρου υπομνήματος προσαρμογής, με τις οποίες επιβεβαιώνει τα αιτήματα του υπομνήματος αντικρούσεως.
- 34 Η επ' ακροατηρίου συζήτηση διεξήχθη στις 4 Ιουλίου 2017. Κατόπιν αιτήματος των προσφευγόντων, η συζήτηση αυτή διεξήχθη, κατόπιν ακροάσεως του Συμβουλίου, κλεισμένων των θυρών. Εντούτοις, οι προσφεύγοντες διευκρίνισαν ότι το αίτημα αυτό δεν συνεπάγεται την εμπιστευτική μεταχείριση ορισμένων πληροφοριών στην περατώνουσα τη δίκη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. [εμπιστευτικό]¹.
- 35 Στις 19 Σεπτεμβρίου 2017 το Γενικό Δικαστήριο διέταξε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και κάλεσε τους διαδίκους να λάβουν θέση επί των ενδεχόμενων συνεπειών, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583). Οι διάδικοι διαβίβασαν την απάντησή τους στο Γενικό Δικαστήριο στις 4 Οκτωβρίου 2017.

III. Σκεπτικό

A. Επί του παραδεκτού των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής

- 36 Με το υπόμνημα αντικρούσεως το Συμβούλιο προβάλλει αρκετές ενστάσεις απαραδέκτου κατά των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής περί ακυρώσεως της «αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2015/485 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2015, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο», κατά το μέρος που η απόφαση αυτή αφορά τους προσφεύγοντες. Καταρχάς, το Συμβούλιο εκτιμά ότι τα αιτήματα αυτά αφορούν είτε ανύπαρκτη πράξη είτε πράξη σε σχέση με την οποία είναι πρόδηλο ότι οι προσφεύγοντες δεν διαθέτουν ενεργητική νομιμοποίηση. Εν συνεχεία, το Συμβούλιο εκτιμά ότι, καθόσον η εκ μέρους των προσφευγόντων διόρθωση στο έγγραφό τους της 24ης Αυγούστου 2015 πραγματοποιήθηκε μετά τη λήξη της δίμηνης προθεσμίας που προβλέπεται για τις προσφυγές βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφυγή κατά της αποφάσεως 2015/486 είναι εκπρόθεσμη. Τέλος, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, εάν διαπιστωθεί ότι η υπό κρίση προσφυγή ασκήθηκε μετά το υπόμνημα προσαρμογής στην υπόθεση T-279/13, το οποίο οι προσφεύγοντες κατέθεσαν την ίδια ημέρα, η προσφυγή αυτή πρέπει να κριθεί απαράδεκτη λόγω εκκρεμοδικίας.
- 37 Με το υπόμνημα απαντήσεως οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η μνεία στην απόφαση «2015/485» είναι απλώς τυπογραφικό σφάλμα, όπως επιβεβαίωσε το Γενικό Δικαστήριο στη διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78). Επιπλέον, αρνούνται την ύπαρξη καταστάσεως εκκρεμοδικίας σε σχέση με τη διάταξη αυτή.
- 38 Συναφώς, όσον αφορά, καταρχάς, την πρώτη ένσταση απαραδέκτου, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η απαίτηση κατά την οποία, βάσει του άρθρου 76 του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς σημαίνει ότι το

1 Παραλειπόμενα εμπιστευτικά στοιχεία.

στοιχείο αυτό πρέπει να είναι αρκούντως σαφές και ακριβές ώστε να μπορεί ο μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία (βλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Anbouba κατά Συμβουλίου, T-592/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:427, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 39 Εντούτοις, ο προσδιορισμός της προσβαλλόμενης πράξεως μπορεί να προκύπτει εμμέσως από το περιεχόμενο του δικογράφου της προσφυγής (πρβλ. διάταξη της 13ης Απριλίου 2011, Planet κατά Επιτροπής, T-320/09, EU:T:2011:172, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εξάλλου, το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο έχουν δεχθεί τη δυνατότητα αναδιατυπώσεως των αιτημάτων που προσδιορίζουν ανακριβώς ή εσφαλμένως την προσβαλλόμενη πράξη ή τις προσβαλλόμενες πράξεις, εφόσον το περιεχόμενο του δικογράφου της προσφυγής και το πραγματικό και νομικό πλαίσιο καθιστούν εφικτό τον σαφή προσδιορισμό των πράξεων αυτών (πρβλ. και κατ' αναλογία αποφάσεις της 7ης Ιουλίου 1993, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-217/91, EU:C:1993:293, σκέψεις 14 έως 16, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Anbouba κατά Συμβουλίου, T-592/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:427, σκέψη 24).
- 40 Εν προκειμένω, καίτοι, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 18 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες, στην πρώτη σελίδα και στο σημείο 1 του δικογράφου της προσφυγής, παραπέμπουν στην απόφαση «2015/485» για να προσδιορίσουν την προσβαλλόμενη στο δικόγραφο της προσφυγής απόφαση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως, παραθέτουν τον πλήρη τίτλο της αποφάσεως 2015/486. Εξάλλου, οι διατάξεις που παραθέτουν οι προσφεύγοντες στο κείμενο του δικογράφου της προσφυγής είναι εκείνες της αποφάσεως 2015/486 και όχι εκείνες της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2015/485 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2015, για την παράταση της εντολής του ειδικού εντεταλμένου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Κοσσυφοπέδιο (ΕΕ 2015, L 77, σ. 12). Επιπλέον, οι προσφεύγοντες προσάρτησαν στο δικόγραφο της προσφυγής αντίγραφο της αποφάσεως 2015/486 και όχι της αποφάσεως 2015/485.
- 41 Επομένως, όπως επιβεβαίωσαν, εξάλλου, οι προσφεύγοντες στο έγγραφό τους προς τη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, της 24ης Αυγούστου 2015 (βλ. σκέψη 19 ανωτέρω), η παρούσα προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά την ακύρωση της αποφάσεως 2015/486, κατά το μέρος που η πράξη αυτή τους αφορά, η δε μνεία στην απόφαση «2015/485» στο δικόγραφο της προσφυγής συνιστά απλό γραφικό λάθος χωρίς συνέπειες επί του παραδεκτού της προσφυγής αυτής. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η παρούσα προσφυγή βάλλει κατά πράξεως ανύπαρκτης ή πράξεως σε σχέση με την οποία οι προσφεύγοντες δεν διαθέτουν ενεργητική νομιμοποίηση.
- 42 Εν συνεχεία, όσον αφορά, τη δεύτερη ένσταση απαραδέκτου, εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο, για την εκτίμηση της τηρήσεως, εν προκειμένω της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως 2015/486, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ημερομηνία καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής, ήτοι η 29η Μαΐου 2015 και όχι η ημερομηνία καταθέσεως του εγγράφου των προσφευγόντων της 24ης Αυγούστου 2015. Πράγματι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 40 και 41 ανωτέρω, το περιεχόμενο του δικογράφου της προσφυγής και των παραρτημάτων του καθιστά εφικτό, από μόνο του, να προσδιοριστεί χωρίς δυσκολία η απόφαση αυτή ως το αντικείμενο της προσφυγής. Λαμβανομένης δε υπόψη της ημερομηνίας της 24ης Μαρτίου 2015 την οποία φέρει το έγγραφο με το οποίο το Συμβούλιο κοινοποίησε την εν λόγω απόφαση στους προσφεύγοντες, η κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής στις 29 Μαΐου 2015 διενεργήθηκε εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως αυτής, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 60 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 43 Τέλος, όσον αφορά την τρίτη ένσταση απαραδέκτου, όπως εξάλλου, αναγνώρισε το Συμβούλιο στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 22 έως 30 της διατάξεως της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78), ότι η κατάθεση του υπομνήματος προσαρμογής στην υπόθεση T-279/13, με σκοπό την προσαρμογή των αιτημάτων και των λόγων του δικογράφου της προσφυγής στην απόφαση 2015/486, είναι

μεταγενέστερη της καταθέσεως της προσφυγής και ότι, επομένως, το εν λόγω υπόμνημα προσαρμογής θα πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο λόγω εκκρεμοδικίας. Συνεπώς, τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής δεν είναι απαράδεκτα για τον λόγο αυτό.

- 44 Επομένως, οι ενστάσεις απαραδέκτου που μνημονεύονται στη σκέψη 36 ανωτέρω πρέπει να απορριφθούν.

B. Επί της ουσίας

- 45 Στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, οι προσφεύγοντες ζητούν να ακυρωθούν οι αποφάσεις του Συμβουλίου με τις οποίες παρατάθηκε η καταχώρισή τους στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486, της αποφάσεως 2016/411 και της αποφάσεως 2017/496, το 2015, το 2016 και το 2017, αντιστοίχως (στο εξής: προσβαλλόμενες αποφάσεις). Προς στήριξη των αιτημάτων αυτών, οι προσφεύγοντες προβάλλουν πέντε λόγους ακυρώσεως. Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς του παρατάθηκε με τις αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496, και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, με την οποία προβάλλεται, κατ' ουσίαν, έλλειψη νομικής βάσεως και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Με τον δεύτερο, τον τρίτο, τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως προβάλλονται, αντιστοίχως, παράβαση, εκ μέρους του Συμβουλίου, του άρθρου 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2 και το άρθρο 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ, και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), καθόσον το Συμβούλιο δεν επιβεβαίωσε ότι οι εις βάρος των προσφευγόντων δικαστικές διαδικασίες στην Αίγυπτο σεβάστηκαν τα θεμελιώδη δικαιώματα, μη τήρηση των γενικών κριτηρίων που προβλέπονται στις προμνησθείσες διατάξεις της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και αδικαιολόγητος και υπέρμετρος περιορισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας των προσφευγόντων και προσβολή της υπολήψεώς τους.
- 46 Προκαταρκτικώς, πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι λόγοι ταυτόσημοι, τουλάχιστον κατ' ουσίαν, με τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 45 ανωτέρω εξετάστηκαν ήδη και απορρίφθηκαν στην απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), και, μετά την κατάθεση αιτήσεως αναίρεσεως κατά της αποφάσεως αυτής, στην απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-220/14 P, EU:C:2015:147). Το Συμβούλιο ζήτησε να απορριφθεί η υπό κρίση προσφυγή με διάταξη, ως προδήλως νόμω αβάσιμη, βάσει του άρθρου 126 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 47 Συναφώς, αφενός, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στο Συμβούλιο ότι δεν έλαβε υπόψη ορισμένες πληροφορίες σχετικά με τις πολιτικές και δικαστικές εξελίξεις οι οποίες έλαβαν χώρα μετά την έκδοση της αποφάσεως 2011/172 και από τις οποίες προκύπτουν, γενικότερα, μη τήρηση του κράτους δικαίου και προσβολές των θεμελιωδών δικαιωμάτων από τις αιγυπτιακές αρχές και, ειδικότερα, προσβολή του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και σεβασμού του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφευγόντος στο πλαίσιο των εις βάρος του εκκρεμών ποινικών διαδικασιών. Οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι γνωστοποίησαν στο Συμβούλιο τις πληροφορίες αυτές, ιδίως στο πλαίσιο του εγγράφου της 23ης Δεκεμβρίου 2014. Στα υπομνήματα προσαρμογής, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι υπέβαλαν στο Συμβούλιο συμπληρωματικές πληροφορίες της ίδιας φύσεως πριν από την παράταση της καταχωρίσεώς τους στον κατάλογο το 2016 και το 2017.
- 48 Στην απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), και στη διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78), οι οποίες εκδόθηκαν επί των προσφυγών των προσφευγόντων που μνημονεύονται στις

σκέψεις 8 και 9 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο ωστόσο δεν εξέτασε την αιτίαση αυτή. Εξάλλου, οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας από τις προσφυγές τους στις υποθέσεις T-375/14 έως T-378/14.

- 49 Αφετέρου, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2011/172 ορίζει ότι, όταν υποβάλλονται παρατηρήσεις ή εφόσον προκύπτουν νέα ουσιαστικά στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει ανάλογα το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή την ενδιαφερόμενη οντότητα. Εξάλλου, κατά το άρθρο 5, τρίτο εδάφιο, της εν λόγω αποφάσεως, αυτή τελεί υπό διαρκή επανεξέταση και ανανεώνεται εάν το Συμβούλιο κρίνει ότι οι στόχοι της δεν έχουν επιτευχθεί.
- 50 Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι, στο πλαίσιο κάθε επανεξετάσεως που προηγείται της παρατάσεως της ισχύος της αποφάσεως 2011/172, ή και ανά πάσα στιγμή, το Συμβούλιο μπορεί να κληθεί να εξακριβώσει, ανάλογα με τα ουσιαστικά αποδεικτικά στοιχεία ή τις παρατηρήσεις που του υποβάλλονται, εάν η πραγματική κατάσταση μεταβλήθηκε μετά την αρχική καταχώριση των προσφευγόντων ή μετά από προηγούμενη επανεξέταση, κατά τρόπο ώστε η καταχώρισή τους να μην είναι πλέον δικαιολογημένη (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 46).
- 51 Εν προκειμένω, όσον αφορά τα στοιχεία που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες, χωρίς προηγούμενη εξέτασή τους δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να είχαν αυτά στο πλαίσιο της ανταλλαγής εγγράφων με το Συμβούλιο πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων ουσιαστικό χαρακτήρα ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση την παράταση της καταχωρίσεώς τους στο πλαίσιο των αποφάσεων.
- 52 Εξάλλου, αναμφίβολα, στις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου που μνημονεύονται στη σκέψη 46 ανωτέρω εξετάστηκαν ήδη λόγοι ανάλογοι προς τον τρίτο, τον τέταρτο και τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως. Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο των λόγων αυτών, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βασίμως να αμφισβητούν τη νομιμότητα της αρχικής καταχωρίσεως ή την παράταση της καταχωρίσεώς τους με την απόφαση 2013/144 προβάλλοντας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ζητήματα τα οποία επιλύθηκαν ήδη με τις προπαρατεθείσες αποφάσεις του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεδομένου ότι τέτοια αμφισβήτηση προσκρούει στο σχετικό δεδουλευμένο που αφορά όχι μόνο το διατακτικό των εν λόγω αποφάσεων, αλλά και το σκεπτικό στο οποίο υποχρεωτικώς ερείδονται [πρβλ. αποφάσεις της 1ης Ιουνίου 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) και Diputación Foral de Vizcaya κατά Επιτροπής, C-442/03 P και C-471/03 P, EU:C:2006:356, σκέψεις 39 έως 41, της 15ης Μαΐου 2008, Ισπανία κατά Συμβουλίου, C-442/04, EU:C:2008:276, σκέψη 25, και της 5ης Σεπτεμβρίου 2014, Éditions Odile Jacob κατά Επιτροπής, T-471/11, EU:T:2014:739, σκέψη 117]. Εξάλλου, οι αιτιάσεις ή τα επιχειρήματα τα οποία προβάλλονται κατά των προσβαλλομένων αποφάσεων, που στηρίζονται στα ίδια πραγματικά και νομικά στοιχεία με εκείνα που εξέτασε ο δικαστής της Ένωσης στο πλαίσιο των προηγούμενων προσφυγών των προσφευγόντων, μπορούν να απορριφθούν ως προδήλως αβάσιμα (πρβλ. και κατ' αναλογία διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 53 Εντούτοις, δεν μπορεί να θεωρηθεί εκ προοιμίου, χωρίς επί της ουσίας εξέταση των πραγματικών και νομικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, προς στήριξη των συγκεκριμένων λόγων ακυρώσεως, ότι τα εν λόγω στοιχεία εξετάστηκαν ήδη από τον δικαστή της Ένωσης (πρβλ. διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78, σκέψη 41).
- 54 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να απορρίψει την παρούσα προσφυγή ως προδήλως νόμω αβάσιμη χωρίς να εξετάσει την επιχειρηματολογία των προσφευγόντων προς στήριξη των λόγων ακυρώσεως στην υπό κρίση προσφυγή.

55 Πρέπει να εξεταστούν, καταρχάς, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, οι οποίοι στηρίζονται στη μνημονευόμενη στη σκέψη 47 ανωτέρω αιτίαση.

1. Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τους οποίους προβάλλεται, αφενός, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς του παρατάθηκε με τις αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496, και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, και, αφετέρου, παράβαση εκ μέρους του Συμβουλίου του άρθρου 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2 και το άρθρο 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ, και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη

α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

56 Προκαταρκτικώς, πρέπει να καθοριστεί, αφενός, αν το καθεστώς περιοριστικών μέτρων της αποφάσεως 2011/172 μπορεί να απαιτεί τη συνεκτίμηση, από το Συμβούλιο, περιστάσεων όπως αυτές που προβάλλουν οι προσφεύγοντες προς στήριξη της προμνησθείσας στη σκέψη 47 ανωτέρω αιτιάσεως· αφετέρου, πρέπει να προσδιοριστούν τα πραγματικά περιστατικά στο πλαίσιο των οποίων οι προσφεύγοντες ενημέρωσαν το Συμβούλιο για τις ως άνω περιστάσεις και τον τρόπο επεξεργασίας των πληροφοριών αυτών από το Συμβούλιο.

1) Νομικό πλαίσιο

57 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 2 ΣΕΕ και το άρθρο 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ υποχρεώνουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να προωθούν, ιδίως στο πλαίσιο των διεθνών σχέσεων, τις αξίες και τις αρχές στις οποίες αυτή βασίζεται, ήτοι, ειδικότερα, τον σεβασμό της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων.

58 Εν συνεχεία, όπως υπενθύμισε το Δικαστήριο, ο σεβασμός των αξιών και των αρχών αυτών στις οποίες βασίζεται η Ένωση είναι επιβεβλημένος σε κάθε δράση της Ένωσης, περιλαμβανομένου του τομέα της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ), όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 21, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, παράγραφος 2, στοιχείο β', και παράγραφος 3, ΣΕΕ και του άρθρου 23 ΣΕΕ (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουνίου 2016, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-263/14, EU:C:2016:435, σκέψη 47).

59 Ειδικότερα, το άρθρο 21, παράγραφος 1, ΣΕΕ προβλέπει ότι σκοπός της δράσεως της Ένωσης στη διεθνή σκηνή είναι να προωθεί στο ευρύτερο παγκόσμιο πλαίσιο, μεταξύ άλλων, το κράτος δικαίου, την οικουμενικότητα και το αδιαίρετο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τον σεβασμό του διεθνούς δικαίου.

60 Τέλος, όσον αφορά ειδικότερα το δικαίωμα για δίκαιη δίκη και το δικαίωμα για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας, του οποίου η προσβολή προβάλλεται, εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο εξής: ΕΔΔΑ), το δικαίωμα στη χρηστή απονομή δικαιοσύνης, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), στο οποίο αντιστοιχούν, στην έννομη τάξη της Ένωσης, τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη, κατέχει, ιδίως σε ποινικές υποθέσεις, εξέχουσα θέση στις δημοκρατικές κοινωνίες (απόφαση του ΕΔΔΑ της 7ης Ιουλίου 1989, Soering κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:1989:0707JUD 001403888, § 113).

61 Ομοίως, επισημαίνεται ότι οι αρχές της ανεξαρτησίας και της αμεροληψίας της δικαιοσύνης καθώς και το δικαίωμα σε αποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο συνιστούν ουσιώδεις κανόνες του σεβασμού του κράτους δικαίου, το οποίο συνιστά το ίδιο μία εκ των πρωταρχικών αξιών στις οποίες στηρίζεται η

Ένωση, όπως προκύπτει από το άρθρο 2 ΣΕΕ, καθώς και από τα προοίμια της Συνθήκης ΕΕ και του Χάρτη (πρβλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Κiyuyen κατά Συμβουλίου, T-340/14, ΕΥ:Τ:2016:496, σκέψεις 87 και 88).

- 62 Όπως δέχθηκε κατ' ουσίαν το ΕΔΔΑ, σκοπός των απαιτήσεων που απορρέουν από το δικαίωμα για δίκαιη δίκη και το δικαίωμα για σεβασμό του τεκμηρίου της αθωότητας είναι να διασφαλίζεται, ιδίως σε ποινικές υποθέσεις, ότι η απόφαση με την οποία κρίνεται τελεσίδικα το βάσιμο των κατηγοριών σε βάρος του κατηγορουμένου θα είναι αξιόπιστη και να αποφεύγεται η αρνησιδικία, ή ακόμη και η αυθαιρεσία, καθώς τούτο θα συνιστούσε κατάργηση του κράτους δικαίου [πρβλ. και κατ' αναλογία αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 17ης Ιανουαρίου 2012, Othman (Abu Qatada) κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:2012:0117JUD 000813909, § 260, και της 21ης Ιουνίου 2016, Al-Dulimi και Montana Management Inc. κατά Ελβετίας, CE:ECHR:2016:0621JUD 000580908, § 145 και 146].
- 63 Εν προκειμένω, τα χαρακτηριστικά του καθεστώτος της απόφασης 2011/172 δεν δικαιολογούν εξαίρεση από τη γενική υποχρέωση που υπέχει το Συμβούλιο, οσάκις λαμβάνει περιοριστικά μέτρα, να σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα, τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της έννομης τάξεως της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, ΕΥ:C:2017:583, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), εξαίρεση η οποία θα είχε ως συνέπεια να απαλλάσσεται το Συμβούλιο από κάθε εξακρίβωση της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο.
- 64 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 1, της απόφασης 2011/172, αντικείμενο της απόφασης αυτής είναι η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των προσώπων που ευθύνονται για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο και των συνδεδεμένων με αυτά προσώπων, τα ονόματα των οποίων περιλαμβάνονται στο παράρτημα της εν λόγω απόφασης. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη της 1, η απόφαση αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο ακολουθούμενης πολιτικής στηρίξεως των αιγυπτιακών αρχών η οποία βασίζεται, μεταξύ άλλων, στους σκοπούς της εδραιώσεως και της στηρίξεως της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των αρχών του διεθνούς δικαίου που προβλέπονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΣΕΕ (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, ΕΥ:Τ:2014:93, σκέψη 44). Μόνος σκοπός της δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που διατάχθηκε με την απόφαση αυτή είναι να διευκολύνει τις αιγυπτιακές αρχές στη διαπίστωση των διαπραχθεισών υπεξαίρεσεων δημόσιου χρήματος και να διατηρήσει τη δυνατότητα των αρχών αυτών να ανακτήσουν το προϊόν των υπεξαίρεσεων αυτών. Η ως άνω διάταξη έχει, συνεπώς, αμιγώς προληπτική φύση και στερείται ποινικού χαρακτήρα (πρβλ. αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, ΕΥ:Τ:2014:93, σκέψεις 77, 78 και 206, και της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2016:376, σκέψεις 62 και 64).
- 65 Επομένως, για την καταχώριση προσώπου στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/172 κατάλογο ή για την παράταση της καταχωρίσεως αυτής, απόκειται στο Συμβούλιο να εξακριβώσει, αφενός, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία διαθέτει του παρέχουν τη δυνατότητα να διαπιστώσει ότι το πρόσωπο αυτό αποτελεί αντικείμενο μίας ή περισσότερων εκκρεμών δικαστικών διαδικασιών σχετικών με πράξεις οι οποίες ενδέχεται να στοιχειοθετούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος και, αφετέρου, ότι η διαδικασία αυτή ή οι διαδικασίες αυτές καθιστούν εφικτό τον χαρακτηρισμό του εν λόγω προσώπου βάσει των κριτηρίων που καθορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της απόφασης 2011/172 (πρβλ. και κατ' αναλογία αποφάσεις της 14ης Απριλίου 2016, Ben Ali κατά Συμβουλίου, T-200/14, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2016:216, σκέψη 156, και της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2016:376, σκέψη 65).
- 66 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της συνεργασίας με τις αιγυπτιακές αρχές, δεν απόκειται, καταρχήν, στο Συμβούλιο να εκτιμήσει την ακρίβεια και τη λυσιτέλεια των στοιχείων επί των οποίων θεμελιώνονται οι αιγυπτιακές δικαστικές διαδικασίες (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2016:376,

σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), δεδομένου ότι η εκτίμηση αυτή απόκειται στις εν λόγω αρχές. Συναφώς, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι απόκειται στο Συμβούλιο ή στο Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώσει όχι το βάσιμο των εις βάρος των προσφευγόντων ερευνών, αλλά μόνο το βάσιμο της αποφάσεως περί δεσμεύσεως των κεφαλαίων με γνώμονα την αίτηση δικαστικής συνδρομής των αιγυπτιακών αρχών (απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψη 77). Εντούτοις, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος, το Συμβούλιο μπορεί να υποχρεούται να ζητήσει από τις αρχές αυτές διευκρινίσεις όσον αφορά τα εν λόγω στοιχεία, εάν οι παρατηρήσεις αυτές το οδηγούν να αμφιβάλλει για τον επαρκή χαρακτήρα των αποδείξεων που έχουν ήδη παράσχει (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψη 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 67 Επομένως, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στην αρμόδια αρχή της Ένωσης να αποδείξει το βάσιμο της αιτιολογίας που προβάλλεται κατά του εμπλεκόμενου προσώπου, και όχι στο πρόσωπο αυτό να αποδείξει ότι η αιτιολογία αυτή δεν είναι βάσιμη. Εντούτοις, καθόσον το Συμβούλιο προσκόμισε αποδείξεις περί της υπάρξεως δικαστικών διαδικασιών εις βάρος του προσφεύγοντος, απόκειται στον προσφεύγοντα να παράσχει συγκεκριμένα στοιχεία τουλάχιστον λυσιτελή και αξιόπιστα προς στήριξη των ισχυρισμών του (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψεις 72 έως 75 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 68 Ως εκ τούτου, αφενός, καθόσον η απόφαση 2011/172 εντάσσεται στο πλαίσιο ακολουθούμενης πολιτικής στηρίξεως των αιγυπτιακών αρχών η οποία βασίζεται, μεταξύ άλλων, στους σκοπούς της εδραιώσεως και της στηρίξεως της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των αρχών του διεθνούς δικαίου, δεν μπορεί να αποκλειστεί πλήρως το ενδεχόμενο να είναι η εν λόγω απόφαση προδήλως απρόσφορη ως προς τους σκοπούς αυτούς λόγω της υπάρξεως σοβαρών και συστηματικών παραβιάσεων των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Επιπλέον, το αντικείμενο της αποφάσεως αυτής, το οποίο υπενθυμίζεται στη σκέψη 64 ανωτέρω, δεν είναι λυσιτελές, σε σχέση, μεταξύ άλλων, με τους σκοπούς αυτούς, εάν η διαπίστωση, από τις αιγυπτιακές αρχές, των υπεξαιρέσεων δημόσιου χρήματος βαρύνεται με αρνησιδικία, ή ακόμη με αυθαιρεσία.
- 69 Αφετέρου, καίτοι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 65 και 66 ανωτέρω, η ύπαρξη εκκρεμών δικαστικών διαδικασιών στην Αίγυπτο συνιστά, καταρχήν, αρκούντως στέρεα πραγματική βάση για την καταχώριση ορισμένων προσώπων στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/172 κατάλογο καθώς και για την παράταση της ισχύος της αποφάσεως αυτής, αυτό δεν ισχύει οσάκις το Συμβούλιο μπορεί εύλογα να θεωρήσει ότι η απόφαση που θα εκδοθεί μετά το πέρας των διαδικασιών αυτών δεν θα είναι αξιόπιστη, καθόσον μάλιστα δεν απόκειται, καταρχήν, στο Συμβούλιο να εκτιμήσει την ακρίβεια και τη λυσιτέλεια των στοιχείων επί των οποίων στηρίζονται οι διαδικασίες αυτές.
- 70 Επομένως, στο πλαίσιο καθεστώτος περιοριστικών μέτρων όπως αυτό της αποφάσεως 2011/172, δεν μπορεί να αποκλειστεί να υποχρεούται το Συμβούλιο να εξακριβώσει αν οι δικαστικές διαδικασίες στις οποίες αυτό στηρίζεται μπορούν να θεωρηθούν αξιόπιστες σε σχέση με τα στοιχεία που υπέβαλαν οι ενδιαφερόμενοι σχετικά με μη τήρηση του κράτους δικαίου και προσβολές των θεμελιωδών δικαιωμάτων, μεταξύ άλλων του δικαιώματος για δίκαιη δίκη, υπό την προϋπόθεση ότι πρόκειται για αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και συγκλίνοντα στοιχεία ικανά να δημιουργήσουν εύλογες αμφιβολίες όσον αφορά τον σεβασμό του δικαιώματος αυτού.
- 71 Κατά τα λοιπά, ανεξάρτητα από τον προληπτικό χαρακτήρα της, η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων που διατάχθηκε στο πλαίσιο του καθεστώτος της αποφάσεως 2011/172 έχει σημαντικό αρνητικό αντίκτυπο στις ελευθερίες και στα δικαιώματα των ενδιαφερομένων, με αποτέλεσμα, προκειμένου να διασφαλιστεί δίκαιη ισορροπία μεταξύ των σκοπών της δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων και της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών, να είναι απαραίτητο να μπορεί ενδεχομένως το Συμβούλιο να αξιολογήσει με πρόσφορο τρόπο, υπό τον έλεγχο του δικαστή

της Ένωσης, τον κίνδυνο τέτοιων προσβολών (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 131 και 132).

- 72 Η ανάλυση αυτή δεν κλονίζεται από τα στοιχεία που προέβαλε το Συμβούλιο στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.
- 73 Πρώτον, επισημαίνεται ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, ότι η συνεκτίμηση των ισχυρισμών των προσφευγόντων σχετικά με την παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο των πολιτικών και δικαστικών συνθηκών της Αιγύπτου μπορούσε να είναι λυσιτελής στο πλαίσιο της επανεξετάσεως που προηγείται της εκδόσεως των προβαλλόμενων αποφάσεων. [εμπιστευτικό]. Ομοίως, στο πλαίσιο της από 4 Οκτωβρίου 2017 γραπτής απαντήσεώς του στο Γενικό Δικαστήριο, το Συμβούλιο επισήμανε ότι, επ' ευκαιρία της επανεξετάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/172 κατάλογο το 2016 και το 2017, έλαβε δεόντως υπόψη τους ισχυρισμούς των προσφευγόντων σχετικά με σοβαρές παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών στην Αίγυπτο.
- 74 Δεύτερον, η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου με σκοπό να αποδείξει ότι δεν απόκειται σε αυτό να εξακριβώσει αν διασφαλίζονται εγγυήσεις ισοδύναμες με εκείνες που παρέχει το δίκαιο της Ένωσης στον τομέα των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο των αιγυπτιακών δικαστικών διαδικασιών αφορά την εμβέλεια της υποχρεώσεως αξιολογήσεως του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο της πολιτικής και δικαστικής καταστάσεως της Αιγύπτου, αλλά δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη της υποχρεώσεως αυτής. [εμπιστευτικό].
- 75 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από την παραπομπή του Συμβουλίου στη σκέψη 175 της αποφάσεως της 7ης Ιουλίου 2017, Azarou κατά Συμβουλίου (T-215/15, υπό αναίρεση, EU:T:2017:479), με την οποία, όπως προκύπτει από τη σκέψη 166 της ίδιας αποφάσεως, απορρίπτεται επιχείρημα του προσφεύγοντος στην υπόθεση εκείνη κατά το οποίο απέκειτο στο Συμβούλιο να εξακριβώσει, πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης στην εν λόγω υπόθεση αποφάσεως, αν η ουκρανική έννομη τάξη εγγυόταν προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων τουλάχιστον ισοδύναμη με εκείνη που εγγυάται η Ένωση.
- 76 Τρίτον, παραπέμποντας στις αποφάσεις της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-220/14 P, EU:C:2015:147), και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), για να υποστηρίξει, κατ' ουσίαν, ότι οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων θέτουν υπό αμφισβήτηση μόνο το βάσιμο των δικαστικών διαδικασιών και όχι την ύπαρξή τους, με αποτέλεσμα να μην θίγεται η νομιμότητα της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων τους, το Συμβούλιο δεν λαμβάνει υπόψη τις μεταγενέστερες της νομολογίας αυτής εξελίξεις οι οποίες μνημονεύονται, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 66 ανωτέρω.
- 77 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, στο ανάλογο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/72/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Ιανουαρίου 2011, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της κατάστασης στην Τυνησία (ΕΕ 2011, L 28, σ. 62), το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι δεν προέκυψε από τα έγγραφα που προσκόμισε ο προσφεύγων ότι η έλλειψη ανεξαρτησίας του τυνησιακού δικαστικού συστήματος έναντι της πολιτικής εξουσίας, την οποία προέβαλε ο προσφεύγων, ήταν ικανή να επηρεάσει συγκεκριμένα τις δικαστικές διαδικασίες που τον αφορούσαν ούτε ότι η δυσλειτουργία αυτή είχε συστημικό χαρακτήρα (απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψη 73). Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη εξετάσει αν το Συμβούλιο όφειλε να λάβει υπόψη παρατηρήσεις που θέτουν υπό αμφισβήτηση τη θεμελίωση των δικαστικών διαδικασιών που αφορούν τον προσφεύγοντα, ιδίως κάνοντας λόγο για σοβαρές ανεπάρκειες του σχετικού δικαστικού συστήματος οι οποίες επηρεάζουν τις εγγυήσεις που αυτό παρέχει όσον αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα.

- 78 Κατά τα λοιπά, η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου που εκτίθεται στη σκέψη 76 ανωτέρω δύσκολα μπορεί να συμβιβαστεί με το γεγονός ότι [εμπιστευτικό].
- 79 Τέλος, τέταρτον, το γεγονός ότι το Συμβούλιο, όπως υποστηρίζει το ίδιο, δεν εξέδωσε την απόφαση 2011/172 και τις επακόλουθες αποφάσεις βάσει αποφάσεως αρμόδιας αιγυπτιακής αρχής, αλλά με σκοπό την επίτευξη των σκοπών της ΚΕΠΠΑ και στο πλαίσιο της αυτοτελούς εξουσίας που διαθέτει συναφώς, επιβεβαιώνει την ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου. Πράγματι, εναπόκειται ακριβώς στο Συμβούλιο, στο πλαίσιο αυτής της αυτοτελούς εξουσίας, να εξετάσει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της υποθέσεως, στα οποία καταλέγονται οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων σχετικά με παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων όσον αφορά τις δικαστικές διαδικασίες που αποτελούν την πραγματική βάση της καταχωρίσεώς τους στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172.
- 80 Επομένως, στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την ένταση του δικαστικού ελέγχου που καθένας από τους λόγους αυτούς συνεπάγεται, να αποφανθεί αν οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων σχετικά με μη τήρηση του κράτους δικαίου και παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο συνιστούν αντικειμενικά, αξιόπιστα, συγκεκριμένα και συγκλίνοντα στοιχεία ικανά να δημιουργήσουν εύλογες αμφιβολίες και αν το Συμβούλιο τα έλαβε επαρκώς υπόψη.

2) Πραγματικό πλαίσιο

ι) Επί των σχετικών με τις δικαστικές διαδικασίες που αφορούν τους προσφεύγοντες στην Αίγυπτο στοιχείων

- 81 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως διαπίστωσε ήδη το Γενικό Δικαστήριο, οι προσφεύγοντες είχαν καταχωριστεί αρχικά στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 βάσει εγγράφων προερχόμενων από τις αιγυπτιακές αρχές από τα οποία προέκυπτε, αφενός, ότι εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος έχουν ασκηθεί ποινικές διώξεις για πράξεις που συνιστούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος και, αφετέρου, ότι έχει εκδοθεί εις βάρος όλων των προσφευγόντων διαταγή κατασχέσεως των περιουσιακών στοιχείων τους σε σχέση με τις εν λόγω ποινικές διώξεις (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψεις 132 έως 134 και 137 έως 140). Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η αρχική αυτή καταχώριση βασιζόταν, ειδικότερα, σε πληροφορίες που περιέχονταν στα έγγραφα που είχαν προσαρτηθεί στα έγγραφα των αιγυπτιακών αρχών της 13ης και της 24ης Φεβρουαρίου 2011.
- 82 Δεύτερον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι οι πληροφορίες αυτές συμπληρώθηκαν και επικαιροποιήθηκαν αργότερα με έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 13ης Φεβρουαρίου 2014, στο οποίο είχε προσαρτηθεί επικαιροποιημένος πίνακας των ποινικών διαδικασιών που είχαν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος.
- 83 Στο έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2014 μνημονεύονται επτά ποινικές διαδικασίες. Οι δύο πρώτες ποινικές διαδικασίες (υποθέσεις 38 και 107 του 2011) αφορούν πράξεις αθέμιτου κέρδους και η τρίτη ποινική διαδικασία (υπόθεση 291 του 2011) αφορά πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες τα οποία συνδέονται με τις πράξεις που αφορούν οι δύο πρώτες διαδικασίες. Η τέταρτη, η πέμπτη, η έκτη και η έβδομη ποινική διαδικασία (υποθέσεις 457 και 541 του 2011 καθώς και 156 και 376 του 2013) αφορούν, αντιστοίχως, πράξεις φοροαποφυγής, καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως, φοροαποφυγής εκ νέου και, τέλος, νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες.
- 84 Τρίτον, όπως προκύπτει από την απάντηση του Συμβουλίου στο αίτημα του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο του μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας της 31ης Μαρτίου 2017, να του διαβιβάσει το σύνολο των στοιχείων που έχει στη διάθεσή του σχετικά με τους προσφεύγοντες, τα έγγραφα που του είχαν

διαβιβάσει οι αιγυπτιακές αρχές εν όψει της εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486 περιελάμβαναν, ειδικότερα, σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα, της 9ης Φεβρουαρίου 2015. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το έγγραφο αυτό δεν τους κοινοποιήθηκε ποτέ.

- 85 Όπως διευκρινίζεται στην αρχή του σημειώματος του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015, αυτό απαντά σε αίτημα διευκρινίσεως που υποβλήθηκε στο πλαίσιο της ομάδας εργασίας του Συμβουλίου «Μαγκρέμπ/Μασρέκ», κατόπιν ερωτήσεων εκ μέρους ορισμένων κρατών μελών. Το αίτημα διευκρινίσεως αφορούσε τις νομικές διαδικασίες οι οποίες πρέπει να ακολουθούνται σε υποθέσεις όπως αυτές που αφορούν τα πρόσωπα που είναι καταχωρισμένα στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/172 κατάλογο καθώς και τη νόμιμη προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να διεκπεραιώνονται.
- 86 Από το σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015 προκύπτει, ειδικότερα, η ύπαρξη ενδίκων μέσων προβλεπόμενων από την αιγυπτιακή ποινική δικονομία, τα οποία παρέχουν στους κατηγορουμένους τη δυνατότητα να υποβάλουν, μια πρώτη φορά, στον έλεγχο του ακυρωτικού δικαστηρίου της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου (στο εξής: αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο) την καταδικαστική εις βάρος τους απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και, μια δεύτερη φορά, τη νέα καταδικαστική απόφαση εις βάρος τους κατόπιν εξαφανίσεως της πρώτης αποφάσεως και αναπομπής της υποθέσεως. Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, στη δεύτερη αυτή περίπτωση, το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο αποφαιίνεται τελεσίδικα επί της υποθέσεως απορρίπτοντας την προσφυγή ή αποφαινόμενο το ίδιο επί της ουσίας.
- 87 Κατά τα λοιπά, από τη γραπτή απάντηση του Συμβουλίου της 21ης Απριλίου 2017 προκύπτει ότι τα λοιπά έγγραφα που διαβίβασε το γραφείο του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα τον Φεβρουάριο του 2015 συνιστούσαν μόνο επικαιροποίηση των πληροφοριών που είχαν ήδη παρασχεθεί σχετικά με την πρόοδο των ποινικών διαδικασιών που αφορούσαν τον πρώτο προσφεύγοντα, επικαιροποίηση η οποία δεν υποδείκνυε εξέλιξη των εν λόγω διαδικασιών σε σχέση με τα στοιχεία που περιέχονταν στο έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2014.
- 88 Τέλος, τέταρτον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, πριν από την παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων το 2016 και το 2017, οι αιγυπτιακές αρχές διαβίβασαν επικαιροποιημένες πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο των δικαστικών διαδικασιών που αφορούσαν τον πρώτο προσφεύγοντα. Ειδικότερα, από τις πληροφορίες αυτές προέκυπτε, αφενός, η περάτωση των ερευνών στην υπόθεση 156 του 2013 κατόπιν της διοικητικής διευθετήσεως της διαφοράς και, αφετέρου, η ύπαρξη τριών περαιτέρω διαδικασιών στις υποθέσεις 4 και 5482 του 2011 καθώς και 244 του 2015 οι οποίες αφορούσαν, αντιστοίχως, ισχυρισμούς περί παραβάσεων στη διεύθυνση οικονομικών της εταιρίας El-Dekheila, πράξεις προσπορισμού αθέμιτου κέρδους και πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες. Εξάλλου, στις 6 Ιανουαρίου 2017 κοινοποιήθηκε στο Συμβούλιο σημείωμα της 5ης Δεκεμβρίου 2016 της αιγυπτιακής εθνικής επιτροπής για την ανάκτηση των ευρισκόμενων στην αλλοδαπή περιουσιακών στοιχείων (στο εξής: NCRAA). Εντούτοις, το περιεχόμενο του σημειώματος αυτού είναι ταυτόσημο προς εκείνο του σημειώματος του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015. Απαντώντας στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 2017, οι προσφεύγοντες αναγνώρισαν ότι έλαβαν γνώση του εγγράφου αυτού στις 27 Ιανουαρίου 2017, ήτοι προ της παρατάσεως της καταχωρίσεώς τους με την απόφαση 2017/496.

ii) Επί των στοιχείων που διαβίβασαν οι προσφεύγοντες προ της παρατάσεως της καταχωρίσεώς τους για τα έτη 2015, 2016 και 2017

- 89 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι, στο έγγραφο που απηύθυναν στο Συμβούλιο στις 23 Δεκεμβρίου 2014, στο οποίο παραπέμπουν στο πλαίσιο της αιτιάσεως που εκτίθεται στη σκέψη 47 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες διατύπωσαν, μεταξύ άλλων, ανησυχίες ότι οι ποινικές διαδικασίες εις βάρος του πρώτου προσφευγόντος δεν κινήθηκαν καλόπιστα και βάσει αποδείξεων και ότι ήταν αβάσιμες και υπαγορεύτηκαν από πολιτικά κίνητρα. Οι προσφεύγοντες αιτιολόγησαν τις ως άνω ανησυχίες

παραπέμποντας στο πλαίσιο στο οποίο κινήθηκαν οι διαδικασίες αυτές και στην ανάλυση των εν λόγω διαδικασιών από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο και διατύπωσαν την άποψη ότι οι ανησυχίες αυτές επιτείνονται από ορισμένα έγγραφα σχετικά, αφενός, με τον σεβασμό του δικαιώματος για δίκαιη δίκη του πρώτου προσφεύγοντος και, αφετέρου, με την τήρηση του κράτους δικαίου στην Αίγυπτο μετά την παραίτηση, τον Φεβρουάριο 2011, του τότε προέδρου της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου, Mohammed Hosni Mubarak.

- 90 Οι προσφεύγοντες προσάρτησαν στο έγγραφο της 23ης Δεκεμβρίου 2014 τα έγγραφα που στηρίζουν τις ανησυχίες αυτές, τα οποία προσαρτήθηκαν στο δικόγραφο της προσφυγής. [εμπιστευτικό].
- 91 Πρώτον, πρόκειται για δύο εκθέσεις του International Bar Association's Human Rights Institute (IBAHRI), με ημερομηνία Νοεμβρίου 2011 και Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με την κατάσταση των νομικών επαγγελματιών στην Αίγυπτο. Η έκθεση του IBAHRI του 2011, με τίτλο «Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt», συντάχθηκε κατόπιν έρευνας της μη κυβερνητικής αυτής οργανώσεως στην Αίγυπτο τον Ιούνιο του 2011. Αντικείμενο της εκθέσεως είναι, αφενός, η εξέταση των δυσκολιών που αντιμετώπιζαν οι δικηγόροι στη χώρα αυτή όσον αφορά την τήρηση του κράτους δικαίου και τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων πριν από τα γεγονότα του 2011 και στο αμέσως επόμενο διάστημα και, αφετέρου, η διατύπωση συστάσεων με σκοπό τη διασφάλιση του σεβασμού των αρχών αυτών. Εξάλλου, αντικείμενο της εκθέσεως του IBAHRI του 2014, με τίτλο «Separating Law and Politics: Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt», η οποία βασίζεται σε έρευνα που διενεργήθηκε στην Αίγυπτο από τον Ιούνιο έως τον Νοέμβριο του 2013, είναι η διασφάλιση της παρακολούθησεως των συστάσεων που διατυπώθηκαν στην έκθεση του IBAHRI του 2011 και επικεντρώνεται ειδικότερα στα εμπόδια που παρεμβάλλονται στην ανεξαρτησία της αιγυπτιακής δικαστικής εξουσίας.
- 92 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν έκθεση του D., μέλους δικηγορικής εταιρίας στο Ηνωμένο Βασίλειο, της 27ης Ιουλίου 2011, και έκθεση του M., δικηγόρου στη Γενεύη, της 4ης Φεβρουαρίου 2013, σχετικά με διάφορες ποινικές διαδικασίες κινηθείσες εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος. Από τις εκθέσεις αυτές προκύπτει ότι οι νόμιμοι εκπρόσωποι του πρώτου προσφεύγοντος στην Αίγυπτο ανέθεσαν στους D. και M. να αξιολογήσουν, ως παρατηρητές, τον σεβασμό του δικαιώματος για δίκαιη δίκη του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος του στην Αίγυπτο.
- 93 Η έκθεση του D. αφορά τις έρευνες του γενικού εισαγγελέα της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου (στο εξής: Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας) και τις συνεδριάσεις που διεξήχθησαν από τις 7 έως τις 12 Μαΐου και από τις 11 έως τις 15 Ιουνίου 2011 στο πλαίσιο της πρώτης ποινικής διαδικασίας εις βάρος του προσφεύγοντος, η οποία, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, αντιστοιχεί στη διαδικασία 107 του 2011 στα έγγραφα που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές. Βάσει των στοιχείων της εκθέσεως αυτής, στον πρώην Υπουργό Βιομηχανίας, σε ανώτατο υπάλληλο του Υπουργείου Βιομηχανίας και στον πρώτο προσφεύγοντα προσάπτεται ότι συνέπραξαν ώστε ο πρώτος προσφεύγων να εξασφαλίσει ενεργειακές άδειες για δύο επιχειρήσεις του ομίλου του κατά παράβαση των κανόνων που ρυθμίζουν τη δημόσια διαδικασία αναθέσεως των αδειών αυτών στον τομέα της σιδηροδρογίας.
- 94 Το περιεχόμενο της εκθέσεως του D. στηρίζεται στην ανάγνωση του φακέλου κατηγορίας, στον οποίο είχε πρόσβαση ο συντάκτης, και στις αυτοπρόσωπες παρατηρήσεις του κατά τις διάφορες συνεδριάσεις στις οποίες παρέστη. Στην έκθεση αυτή περιέχονται περιγραφή των στοιχείων που εκτίθενται στον φάκελο κατηγορίας όπως προκύπτουν από την πράξη αναπομπής ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου, της 28ης Φεβρουαρίου 2011, πρακτικό των συνεδριάσεων, ιδίως εκείνης στην οποία εξετάστηκαν οι μάρτυρες, καθώς και κριτική ανάλυση των ενοχοποιητικών στοιχείων του κατηγορητηρίου.
- 95 Στην έκθεσή του, ο D. επικρίνει, αφενός, τη σπουδή την οποία επέδειξαν, κατ' αυτόν, οι αιγυπτιακές αρχές στην εξέταση της επίμαχης υποθέσεως και, αφετέρου, τις συνθήκες υπό τις οποίες διεξήχθησαν οι συνεδριάσεις στις οποίες παρέστη, από τις οποίες απορρέουν, κατά την άποψή του, μη τήρηση του τεκμηρίου αθωότητας και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του πρώτου προσφεύγοντος. Βάσει των

παρατηρήσεων αυτών, συμπεραίνει στην έκθεσή του ότι, «λαμβάνομένου υπόψη του τρόπου με τον οποίο το ποινικό δικαστήριο διεξήγαγε τις συνεδριάσεις, εκφράζονται φόβοι ότι δεν θα μπορέσει να εκδώσει ορθή απόφαση στην υπόθεση αυτή [και] ότι, υπό την πίεση [της κοινής γνώμης], θα θεωρήσει εαυτό υποχρεωμένο να [καταδικάσει τους κατηγορουμένους, αφήνοντας το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο να αναίρεσει την απόφαση]».

- 96 Η δε έκθεση του Μ. αφορά τις συνεδριάσεις οι οποίες διεξήχθησαν το 2012 στο πλαίσιο δύο εκ των ποινικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος, εκ των οποίων η μία αφορούσε, κατά την έκθεση, κατηγορίες παράνομης αποκτήσεως μετοχών της εταιρίας El-Dekheila και η άλλη προβαλλόμενες πράξεις νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες σε σχέση με τις κατηγορίες αυτές, οι οποίες αντιστοιχούν, λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων της δικογραφίας, στις υποθέσεις 38 και 291 του 2011 στα έγγραφα που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές.
- 97 Η αξιολόγηση στην οποία προβαίνει ο Μ. στην έκθεσή του βασιζεται, αφενός, στις εκθέσεις που εκπόνησε η Α., Αιγύπτια δικηγόρος στην οποία ανέθεσε να παραστεί, για λογαριασμό του, στις συνεδριάσεις, δεδομένου ότι ο Μ. επισημαίνει ότι επέλεξε να μην παραστεί, αρχικά, προσωπικά στις συνεδριάσεις λόγω του «υψηλού κινδύνου για την προσωπική του ασφάλεια [εξαιτίας] των διαδηλώσεων που πραγματοποιούνταν μπροστά στο δικαστικό μέγαρο» «καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης τ[ου πρώτου προσφεύγοντος]» και, αφετέρου, στην άμεση παρατήρηση από τον ίδιο μίας εκ των συνεδριάσεων στο πλαίσιο της υποθέσεως 38 του 2011.
- 98 Η έκθεση του Μ. περιλαμβάνει, στο πρώτο μέρος, περιγραφή της αίθουσας του δικαστηρίου όπως την παρατήρησε ο ίδιος και ανάλυση, στο δεύτερο μέρος, των διάφορων σημείων σε σχέση με τα οποία προσδιόρισε, στις εκθέσεις της δικηγόρου Α., δυνητικές παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων, ήτοι την ύπαρξη μεταλλικού κλωβού για την κράτηση των κατηγορουμένων, την ύπαρξη φρουρών στην αίθουσα του δικαστηρίου, τις δυσκολίες ακροάσεως, τη θεωρούμενη ως ανεπαρκώς αμερόληπτη στάση του ποινικού δικαστηρίου και τις προκαταλήψεις ως αποτέλεσμα της καλύψεως από τα μέσα ενημερώσεως. Βάσει των παρατηρήσεων αυτών, ο Μ. συμπεραίνει ότι, «λαμβάνομένων υπόψη των διεθνών κανόνων περί θεμελιωδών δικαιωμάτων, μπορεί να προσβλήθηκαν τα δικαιώματα [του πρώτου προσφεύγοντος] και, ιδίως, το δικαίωμα για δίκαιη δίκη». Επιπλέον, «[τ]όσο στην περίπτωση της δίκης για αθέμιτο κέρδος όσο και στην περίπτωση της δίκης για νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, υπάρχει, επομένως, σημαντικός κίνδυνος [εκδόσεως] [νομικά] έωλων καταδικαστικών αποφάσεων».
- 99 Τρίτον, οι προσφεύγοντες επικαλέστηκαν ενώπιον του Συμβουλίου τρεις αποφάσεις του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου, της 2ας Δεκεμβρίου 2012, της 12ης Μαΐου 2013 και της 14ης Δεκεμβρίου 2013, αντιστοίχως. Με τις αποφάσεις αυτές, το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο, αφενός, αναίρεσε τις πρωτόδικες αποφάσεις, στις οποίες διαπιστώθηκε, σε καθεμία από τις υποθέσεις αυτές, η ευθύνη των κατηγορουμένων, ιδίως του πρώτου προσφεύγοντος, και με τις οποίες οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν σε διάφορες ποινές, μεταξύ των οποίων χρηματικές ποινές και ποινές φυλακίσεως, και, αφετέρου, ανέπεμψε τις υποθέσεις στον δικαστή της ουσίας για την έκδοση νέας αποφάσεως. Όπως προκύπτει από το έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών που μνημονεύεται στη σκέψη 82 ανωτέρω, οι τρεις αυτές αποφάσεις εκδόθηκαν στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών στις υποθέσεις 107 του 2011 (παράνομα χορηγηθείσες ενεργειακές άδειες), 291 του 2011 (νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες) και 38 του 2011 (παράνομη απόκτηση μετοχών της εταιρίας El-Dekheila).
- 100 Τέταρτον, οι προσφεύγοντες επικαλέστηκαν απόφαση του ποινικού δικαστηρίου της Ελβετικής Συνομοσπονδίας (στο εξής: ελβετικό ομοσπονδιακό ποινικό δικαστήριο), της 12ης Δεκεμβρίου 2012, και δύο αποφάσεις του συνταγματικού δικαστηρίου του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν (στο εξής: συνταγματικό δικαστήριο του Λιχτενστάιν), της 28ης Αυγούστου 2012 και της 30ής Σεπτεμβρίου 2013. Οι αποφάσεις αυτές αφορούν διαδικασίες διεθνούς δικαστικής συνδρομής κατόπιν αιτήσεων των αιγυπτιακών αρχών. Με την πρώτη από τις δικαστικές αυτές αποφάσεις ακυρώθηκε μια απόφαση

των ελβετικών αρχών περί χορηγήσεως στις αιγυπτιακές αρχές προσβάσεως στον φάκελο ποινικής διαδικασίας εις βάρος Αιγυπτίων πολιτών, μεταξύ άλλων για πράξεις που αφορούσαν νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες.

- 101 Στην απόφασή του της 12ης Δεκεμβρίου 2012, το ελβετικό ομοσπονδιακό ποινικό δικαστήριο στηρίχθηκε σε ορισμένες δημόσιες πληροφορίες διαθέσιμες στις εκθέσεις διεθνών οργανώσεων ή μέσω του Τύπου και εκτίμησε ότι, «ανεξάρτητα από το ζήτημα του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου [στην Αίγυπτο], [η χώρα αυτή] αντιμετωπίζει επί του παρόντος αβέβαιη εσωτερική μετάβαση η οποία χαρακτηρίζεται από αστάθεια των θεσμών και [την κατά τα φαινόμενα αμφισβήτηση] της ανεξαρτησίας και του σεβασμού που υφίσταται μεταξύ [της] [εκτελεστικής και της δικαστικής] εξουσίας». Λαμβανομένων υπόψη των πληροφοριών αυτών, το εν λόγω δικαστήριο εκτίμησε ότι «υφίσταται κίνδυνος άμεσης και ανεπανόρθωτης ζημίας [σε βάρος των προσφευγόντων]».
- 102 Με τις δύο αποφάσεις του συνταγματικού δικαστηρίου του Λιχτενστάιν, της 28ης Αυγούστου 2012 και της 30ής Σεπτεμβρίου 2013, ακυρώθηκαν δύο δικαστικές αποφάσεις με τις οποίες απορρίφθηκε το ένδικο μέσο εταιρίας ανήκουσας στον πρώτο προσφεύγοντα κατά διαταγής δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων της λόγω των ποινικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος στην Αίγυπτο. Ειδικότερα, το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι οι πηγές πληροφοριών στις οποίες στηρίχθηκε η εν λόγω εταιρία, στις οποίες περιλαμβάνονταν, ειδικότερα, η έκθεση του IBAHRI του 2011 και η έκθεση του M., επαρκούσαν για να θεωρηθεί ότι είχε «[αποδείξει] κίνδυνο παραβιάσεων των θεμελιωδών δικαιωμάτων [του πρώτου προσφεύγοντος στην Αίγυπτο]», δεδομένου ότι απαιτούνταν μόνον η πιθανολόγηση του κινδύνου αυτού.
- 103 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι τα εν λόγω έγγραφα, εξαιρουμένης της προμνησθείσας εκθέσεως του IBAHRI του 2014, είχαν ήδη υποβληθεί από τους προσφεύγοντες προς στήριξη, μεταξύ άλλων, του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως των προσφυγών τους στις υποθέσεις T-375/14 και T-378/14 και ότι, επομένως, το Συμβούλιο, το οποίο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως με το οποίο απάντησε στους ως άνω λόγους ακυρώσεως, είχε ήδη λάβει γνώση των σχετικών εγγράφων στο πλαίσιο αυτό.
- 104 Στο πλαίσιο της ανταλλαγής εγγράφων με το Συμβούλιο, η οποία προηγήθηκε της παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων το 2016 και το 2017, οι προσφεύγοντες προσκόμισαν ορισμένα συμπληρωματικά στοιχεία σχετικά με τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο.
- 105 Αφενός, οι προσφεύγοντες προσάρτησαν στο έγγραφο που διαβίβασαν στο Συμβούλιο στις 29 Φεβρουαρίου 2016 έγγραφο των Αιγυπτίων νόμιμων εκπροσώπων τους σχετικά με τις διάφορες δικαστικές διαδικασίες που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος και μνημονεύονται από τις αιγυπτιακές αρχές στα έγγραφα της 2ας Ιανουαρίου 2016. Ειδικότερα, όσον αφορά τρεις εκ των διαδικασιών αυτών (υποθέσεις 4 του 2011, 274 του 2012 και 376 του 2013), οι εν λόγω νόμιμοι εκπρόσωποι υποστήριξαν ότι δεν ενημερώθηκαν ποτέ για την ύπαρξη «επίσημων» ερευνών και ότι οι αιγυπτιακές αρχές απέρριψαν το αίτημά τους προσβάσεως στον φάκελο. Επιπλέον, στα έγγραφα της 14ης Μαρτίου 2016, οι προσφεύγοντες, επικαλούμενοι τη γνωμοδότηση Αιγύπτιου νομικού που προσάρτησαν στα εν λόγω έγγραφα, υποστήριξαν ότι δεν έγινε σεβαστό το δικαίωμα ακροάσεώς τους πριν από τη διαταγή δεσμεύσεως κεφαλαίων που εξέδωσαν εις βάρος τους οι αιγυπτιακές αρχές.
- 106 Αφετέρου, σε έγγραφο της 7ης Μαρτίου 2017, οι προσφεύγοντες επέστησαν την προσοχή του Συμβουλίου στην προφυλάκιση του πρώτου προσφεύγοντος, από την ημερομηνία αυτή, την οποία θεωρούν ως προσβολή των εγγυήσεων που κατοχυρώνονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 5 της ΕΣΔΑ.

iii) Επί της μεταχειρίσεως, από το Συμβούλιο, των στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες

- 107 Καταρχάς, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το Συμβούλιο απάντησε στο έγγραφο των προσφευγόντων της 23ης Δεκεμβρίου 2014 με το έγγραφο της 24ης Μαρτίου 2015. Το τελευταίο αυτό έγγραφο δεν περιέχει ρητή παραπομπή στους ισχυρισμούς με τους οποίους οι προσφεύγοντες αμφισβητούν τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο, ιδίως του δικαιώματος για δίκαιη δίκη του πρώτου προσφεύγοντος, ούτε στα έγγραφα που μνημονεύονται στις σκέψεις 91 έως 102 ανωτέρω προς στήριξη των ισχυρισμών αυτών. Εντούτοις, το Συμβούλιο απάντησε στις ανησυχίες των προσφευγόντων σχετικά με τη βάση των ποινικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος, οι οποίες στηρίζονταν, μεταξύ άλλων, στους ισχυρισμούς αυτούς, ως εξής: «[Το] Συμβούλιο δεν συμερίζεται την άποψή σας ότι οι περιστάσεις υπό τις οποίες ασκήθηκαν δίωξεις κατά του πελάτη σας δείχνουν ότι αυτές δεν στηρίζονται σε καμία απόδειξη και έχουν πολιτικά κίνητρα».
- 108 [εμπιστευτικό]
- 109 Εξάλλου, δεν προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας ότι η εκτίμηση από το Συμβούλιο των παρατηρήσεων των προσφευγόντων και των εγγράφων οδήγησε σε *ad hoc* εξακριβώσεις στις αιγυπτιακές αρχές.
- 110 Επομένως, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της επανεξετάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων που προηγήθηκε της εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486, το Συμβούλιο εκτίμησε, εμμέσως αλλά κατ' ανάγκη, ότι οι εν λόγω παρατηρήσεις και τα εν λόγω έγγραφα, ανεξάρτητα από τη συνάφεια και την αξιοπιστία τους, δεν ήταν ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση την παράταση της ισχύος της αποφάσεως 2011/172. Ειδικότερα, λαμβανομένου υπόψη του σημειώματος του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα, της 9ης Φεβρουαρίου 2015, και των εξηγήσεων του Συμβουλίου, πρέπει να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο εκτίμησε ότι τα έγγραφα αυτά δεν κλόνιζαν την εκτίμηση περί του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο η οποία πραγματοποιήθηκε, μεταξύ άλλων, βάσει του εν λόγω σημειώματος και ότι δεν απαιτούσαν, επομένως, συμπληρωματικές εξακριβώσεις.
- 111 Όπως προκύπτει από τα έγγραφα της 21ης Μαρτίου 2016 και της 22ας Μαρτίου 2017, τα οποία απηύθυνε το Συμβούλιο στον πρώτο προσφεύγοντα, η άποψη αυτή όσον αφορά τους ισχυρισμούς των προσφευγόντων σχετικά με τη μη τήρηση του κράτους δικαίου και τις παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο δεν μεταβλήθηκε κατά την παράταση της καταχωρίσεώς τους στον σχετικό κατάλογο το 2016 και το 2017.
- 112 Πράγματι, αφενός, στο έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2016 το Συμβούλιο επισήμανε ότι οι αιτιάσεις των προσφευγόντων σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο οι αιγυπτιακές αρχές χειρίστηκαν τις υποθέσεις που αφορούσαν τον πρώτο προσφεύγοντα έπρεπε να αντιμετωπιστούν στο πλαίσιο του νομικού συστήματος και των διαδικασιών της Αιγύπτου. Αφετέρου, στο έγγραφο της 22ας Μαρτίου 2017, το Συμβούλιο βεβαίωσε ότι εξέτασε τις παρατηρήσεις του πρώτου προσφεύγοντος όσον αφορά το επίπεδο προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων του στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών στην Αίγυπτο και ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είναι εύλογο να συνεχιστεί η στήριξη των προσπαθειών των αιγυπτιακών αρχών να ανακτήσουν τα ποσά που απώλεσε το αιγυπτιακό κράτος.
- 113 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, με την αιτίαση που εκτίθεται στη σκέψη 47 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η άποψη αυτή υποδηλώνει την εκ μέρους του Συμβουλίου άγνοια της εμπέλειας των στοιχείων που του υπέβαλαν καθώς και των υποχρεώσεων που προκύπτουν για αυτό. Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι τα σφάλματα αυτά συνεπάγονται την ακυρότητα των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496 καθόσον παρατείνουν την ισχύ του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων της αποφάσεως 2011/172 στο σύνολό της. Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, καθόσον παρατείνουν την καταχώρισή τους, δεν συνάδουν προς την

υποχρέωση του Συμβουλίου να σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα, δυνάμει του άρθρου 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2 και το άρθρο 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ, και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη. Επομένως, απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της εξετάσεως των λόγων αυτών ακυρώσεως, να αποφανθεί επί του βασίμου της απόψεως του Συμβουλίου όσον αφορά τα στοιχεία που του υπέβαλαν οι προσφεύγοντες, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων σχετικά με την κατάσταση στην Αίγυπτο τα οποία εξάλλου διέθετε.

β) Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496 και του κανονισμού 270/2011

114 Ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη, με τα οποία προβάλλεται, αντιστοίχως, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496, καθόσον παρατείνουν την ισχύ του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, και ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011.

1) Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496, καθόσον παρατείνουν την ισχύ του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172

115 Κατά τους προσφεύγοντες, ακόμη και αν υποθεθεί ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 βασίστηκε στους σκοπούς που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως αυτής κατά την έκδοσή της, αυτό δεν ίσχυε πλέον κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486 λόγω των πολιτικών και δικαστικών εξελίξεων στην Αίγυπτο, οι οποίες αντικατοπτρίζονται στα στοιχεία που αυτοί είχαν διαβιβάσει στο Συμβούλιο πριν από την εν λόγω ημερομηνία. Υποστηρίζουν, επομένως, ότι η απόφαση 2015/486 δεν μπορεί να ερείδεται σε σκοπό στηρίξεως των νέων αιγυπτιακών αρχών λόγω, πρώτον, της καθαιρέσεως των αρχών αυτών η οποία επήλθε μετά την έκδοση της αποφάσεως 2011/172, δεύτερον, της αστάθειας της πολιτικής καταστάσεως στην Αίγυπτο, που χαρακτηρίζεται από παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων και μη τήρηση του κράτους δικαίου, και, τρίτον, του γεγονότος ότι το Συμβούλιο έλαβε γνώση, μέσω αυτών, πληροφοριών που αποδεικνύουν ότι οι αιγυπτιακές αρχές δεν εγγυώνται τη δίκαιη, αμερόληπτη και ανεξάρτητη δικαστική μεταχείριση του πρώτου προσφεύγοντος ούτε τον σεβασμό του κράτους δικαίου έναντι αυτού. Με το δεύτερο υπόμνημα προσαρμογής οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, επιπλέον, ότι τα στοιχεία που υπέβαλαν προς απόδειξη της ελλείψεως νομικής βάσεως του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 αποδεικνύουν επίσης τον αντίθετο προς την αρχή της αναλογικότητας χαρακτήρα των διατάξεων αυτών, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών που επιδιώκει το Συμβούλιο.

116 Το Συμβούλιο αμφισβητεί τη δυνατότητα των προσφευγόντων να προβάλουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, τα οποία μπορούσαν, κατά το Συμβούλιο, να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής, εκ μέρους των προσφευγόντων, βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Επιπλέον, το Συμβούλιο απαντά, γενικά, ότι τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως έχουν ήδη απορριφθεί από το Γενικό Δικαστήριο και από το Δικαστήριο. Εξάλλου, κατά το Συμβούλιο, το αφορών τη μη τήρηση των κριτηρίων εγγραφής επιχείρημα είναι αλυσιτελές όσον αφορά την εξέταση του πρόσφορου χαρακτήρα της νομικής βάσεως. Το Συμβούλιο υποστηρίζει επίσης ότι οι διάφορες περιστάσεις που προβάλλουν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, ήτοι οι πολιτικές αλλαγές που επήλθαν στην Αίγυπτο, η κατάσταση των θεμελιωδών δικαιωμάτων στη χώρα αυτή και η προβαλλόμενη παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πρώτου προσφεύγοντος, δεν ασκούν επιρροή στην εκτίμηση της νομιμότητας των μέτρων που ελήφθησαν στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172.

117 Προκαταρκτικώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν δύο διακριτές αιτιάσεις. Αφενός, προβάλλουν έλλειψη νομικής βάσεως του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς του παρατάθηκε με τις αποφάσεις 2015/486,

2016/411 και 2017/496, καθόσον οι διατάξεις του δεν ανταποκρίνονται πλέον στους σκοπούς της ΚΕΠΠΑ. Αφετέρου, οι προσφεύγοντες προβάλλουν, εμμέσως με το δικόγραφο της προσφυγής και με το πρώτο υπόμνημα προσαρμογής και ρητώς με το δεύτερο υπόμνημα προσαρμογής, παραβίαση από το Συμβούλιο της αρχής της αναλογικότητας λόγω του προδήλως απρόσφορου χαρακτήρα της παρατάσεως της ισχύος των διατάξεων αυτών λαμβανομένης υπόψη της εξελίξεως της καταστάσεως στην Αίγυπτο.

i) Επί της αιτιάσεως με την οποία προβάλλεται έλλειψη νομικής βάσεως

- 118 Καταρχάς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, ο έλεγχος της νομικής βάσεως πράξεως καθιστά εφικτό να εξακριβωθεί η αρμοδιότητα του οργάνου που την εξέδωσε και το αν η διαδικασία εκδόσεως της πράξεως αυτής ενέχει πλημμέλειες. Επιπλέον, η επιλογή της νομικής βάσεως πράξεως της Ένωσης πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά στοιχεία επιδεχόμενα δικαστικό έλεγχο, μεταξύ των οποίων καταλέγονται ο σκοπός και το περιεχόμενο της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78, σκέψη 47).
- 119 Στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτιάσεως, οι προσφεύγοντες αμφισβητούν εν προκειμένω τη συλλογιστική βάσει της οποίας το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, στη σκέψη 47 της διατάξεως της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78), ότι οι «κοινωνικές και νομικές εξελίξεις» που έλαβαν χώρα μετά την αρχική καταχώρισή τους, τις οποίες επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο λόγου με τον οποίο προβλήθηκε επίσης έλλειψη νομικής βάσεως, μπορούν να έχουν συνέπειες μόνο για το βάσιμο του σκεπτικού των προσβαλλομένων αποφάσεων και δεν μπορούν να εξεταστούν στο πλαίσιο του ελέγχου της επιλογής της νομικής βάσεως των εν λόγω πράξεων.
- 120 Ειδικότερα, κατά τους προσφεύγοντες, από τη νομολογία προκύπτει ότι, οσάκις ο σκοπός και το περιεχόμενο πράξεως στηρίζονται σε ένα ιδιαίτερο κοινωνικό και νομικό πλαίσιο, ο έλεγχος της νομικής βάσεως της θα πρέπει να περιλαμβάνει υποχρεωτικώς εξέταση της εξελίξεως του πλαισίου αυτού.
- 121 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η συλλογιστική του Δικαστηρίου που επικρίνουν οι προσφεύγοντες μπορεί να ακολουθηθεί στην προκειμένη περίπτωση.
- 122 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο στην απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψη 44), σε σχέση με την απόφαση 2011/172, αρκεί η πράξη αυτή να επιδιώκει σκοπούς που συνδέονται με τους μνημονευόμενους στο άρθρο 21 ΣΕΕ ώστε να θεωρείται ότι αφορά την ΚΕΠΠΑ. Επιπλέον, όπως αποφάνθηκε το Δικαστήριο, λαμβανομένου υπόψη του ευρύτατου περιεχομένου των σκοπών και των στόχων της ΚΕΠΠΑ, όπως εκτίθενται στα άρθρα 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ και 21 ΣΕΕ, καθώς και στις ειδικές διατάξεις περί ΚΕΠΠΑ και ιδίως στα άρθρα 23 ΣΕΕ και 24 ΣΕΕ, η αμφισβήτηση του βασίμου της πράξεως αυτής σε σχέση με τους σκοπούς που καθορίζονται στο άρθρο 21 ΣΕΕ δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαπίστωση περί ελλείψεως νομικής βάσεως της εν λόγω πράξεως (πρβλ. απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψη 46).
- 123 Η ίδια συλλογιστική μπορεί να ακολουθηθεί στο πλαίσιο των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496, οι οποίες περιορίστηκαν να παρατείνουν την ισχύ της αποφάσεως 2011/172 και εντάσσονται στο πλαίσιο της ίδιας πολιτικής η οποία σκοπεύει, όπως επισημαίνεται στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως αυτής, στη στήριξη της διαδικασίας πολιτικής και οικονομικής σταθεροποίησης της Αιγύπτου, με σεβασμό του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων.

- 124 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι η κατάσταση στην Αίγυπτο, βάσει της οποίας το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2011/172, σημείωσε εξελίξεις, ακόμα και λαμβάνοντας πορεία αντίθετη προς τη διαδικασία εκδημοκρατισμού της οποίας τη στήριξη επιδιώκει η πολιτική στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται η απόφαση αυτή, η ως άνω περίπτωση εν πάση περιπτώσει δεν μπορεί να επηρεάσει την αρμοδιότητα του ως άνω θεσμικού οργάνου να παρατείνει την ισχύ της εν λόγω αποφάσεως βάσει του άρθρου 29 ΣΛΕΕ. Πράγματι, ανεξάρτητα από την περίπτωση αυτή, οι σκοποί που επιδιώκουν οι αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496 και οι κανόνες των οποίων την ισχύ ανανεώνουν εμπίπτουν, παρ' όλα αυτά, στον τομέα της ΚΕΠΠΑ, τούτο δε αρκεί για να απορριφθεί, εν προκειμένω, η αιτίαση των προσφευγόντων (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουνίου 2016, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-263/14, EU:C:2016:435, σκέψεις 45 έως 54).
- 125 Η νομολογία που παραθέτουν οι προσφεύγοντες δεν μπορεί να κλονίσει τις παρατηρήσεις αυτές.
- 126 Όσον αφορά, πρώτον, την απόφαση της 8ης Ιουνίου 2010, Vodafone κ.λπ. (C-58/08, EU:C:2010:321), αρκεί να επισημανθεί ότι το Δικαστήριο δεν εξέτασε σε αυτήν αν διάταξη της Συνθήκης ΕΕ εμπίπτουσα στην ΚΕΠΠΑ συνιστά πρόσφορη νομική βάση, αλλά αν συνέβαινε κάτι τέτοιο όσον αφορά το άρθρο 95, παράγραφος 1, ΕΚ (νυν άρθρο 114, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ), πράγμα το οποίο συνεπάγεται εξέταση του γενικού πλαισίου και των ειδικών περιστάσεων του τομέα τον οποίο εναρμονίζει η πράξη που εκδόθηκε στη βάση αυτή, ως είχαν κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της (πρβλ. απόφαση της 8ης Ιουνίου 2010, Vodafone κ.λπ., C-58/08, EU:C:2010:321, σκέψεις 32 έως 35 και 39 έως 47). Επομένως, η συλλογιστική του Δικαστηρίου στην απόφαση αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην προκειμένη περίπτωση.
- 127 Όσον αφορά, δεύτερον, τις σκέψεις 191 έως 193 της αποφάσεως της 11ης Ιουλίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου (T-47/03, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:207), αυτές αφορούν την εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβλήθηκε έλλειψη αιτιολογίας και όχι λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβλήθηκε έλλειψη νομικής βάσεως. Ως εκ τούτου, είναι αλυσιτελείς.
- 128 Όσον αφορά, τρίτον, τη σκέψη 110 της αποφάσεως της 22ας Απριλίου 2015, Tomana κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (T-190/12, EU:T:2015:222), επισημαίνεται ότι η σκέψη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται στο πλαίσιο της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου στην οποία εντάσσεται. Με τη συλλογιστική αυτή, το Γενικό Δικαστήριο δεν επιδίωξε να ελέγξει το βάσιμο των εκτιμήσεων του Συμβουλίου όσον αφορά την εξέλιξη της καταστάσεως στη Ζιμπάμπουε και την ανάγκη διατηρήσεως των περιοριστικών μέτρων που ελήφθησαν λαμβανομένης υπόψη της εξελίξεως αυτής, αλλά μόνο να εξακριβώσει αν, με τα μέτρα αυτά, το Συμβούλιο επιδίωκε σκοπούς που εμπίπτουν στην ΚΕΠΠΑ (πρβλ. απόφαση της 22ας Απριλίου 2015, Tomana κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-190/12, EU:T:2015:222, σκέψεις 93 έως 111).
- 129 Συνεπώς, η αιτίαση με την οποία προβάλλεται έλλειψη νομικής βάσεως πρέπει να απορριφθεί.

ii) Επί της αιτιάσεως με την οποία προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

- 130 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, γενικά, το Συμβούλιο διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως για την έκδοση πράξεων στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ, η οποία συνιστά τομέα που συνεπάγεται επιλογές πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής φύσεως εκ μέρους του και στις οποίες καλείται να προβεί σε σύνθετες εκτιμήσεις (πρβλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 120 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ομοίως, η νομολογία αναγνωρίζει στο Συμβούλιο ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως για τον καθορισμό των γενικών κριτηρίων για την οριοθέτηση του κύκλου των προσώπων που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο περιοριστικών μέτρων, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών στους οποίους βασίζονται τα μέτρα αυτά (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Απριλίου 2015, Anboubouba κατά Συμβουλίου, C-605/13 P, EU:C:2015:248, σκέψη 41, και της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου,

T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψη 48). Επομένως, πρέπει να αναγνωρισθεί στο Συμβούλιο περιθώριο εκτιμήσεως της ίδιας εμβέλειας όσον αφορά την παράταση της εφαρμογής των κριτηρίων αυτών.

- 131 Επομένως, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, επί του βασίμου της πολιτικής του Συμβουλίου περί στηρίξεως της διαδικασίας πολιτικής σταθεροποίησης στην Αίγυπτο, η οποία μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως 2011/172, στο πλαίσιο της οποίας εντάσσονται η απόφαση αυτή καθώς και οι επακόλουθες αποφάσεις.
- 132 Ομοίως, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να υποκαταστήσει με την εκτίμησή του αυτήν του Συμβουλίου όσον αφορά το γεωγραφικό ή το πολιτικό πλαίσιο με το οποίο συνδέεται η απόφαση 2011/172 και την ανάγκη παρατάσεως της ισχύος της λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου αυτού. Στο Γενικό Δικαστήριο απόκειται μόνο να εξετάσει αν το Συμβούλιο αγνόησε προδήλως, για να αξιολογήσει την ανάγκη αυτή, τη σημασία και τη σοβαρότητα των σχετικών με την πολιτική και δικαστική κατάσταση στην Αίγυπτο στοιχείων που προέβαλαν οι προσφεύγοντες, λαμβανομένων υπόψη των λοιπών πληροφοριών που είχε στη διάθεσή του και των σκοπών της αποφάσεως αυτής.
- 133 Τα διάφορα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγοντες προς στήριξη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα αυτών των παρατηρήσεων.

– Επί του πρώτου επιχειρήματος, που στηρίζεται στην καθάριση των «νέων αιγυπτιακών αρχών» τις οποίες υποστηρίζει το Συμβούλιο

- 134 Καταρχάς, το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η απόφαση 2011/172 δεν μπορεί πλέον να θεωρείται ότι εντάσσεται στο πλαίσιο ακολουθούμενης «πολιτικής στηρίξεως προς τις νέες αιγυπτιακές αρχές», κατά τη σκέψη 44 της αποφάσεως της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), λόγω της καθαιρέσεως των αρχών αυτών, στηρίζεται σε εσφαλμένες παραδοχές.
- 135 Πράγματι, αφενός, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της αποφάσεως 2011/172, το οποίο υπενθυμίζεται στη σκέψη 64 ανωτέρω, τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο αυτό πρέπει, καταρχήν, να διατηρηθούν μέχρι την περάτωση των δικαστικών διαδικασιών στην Αίγυπτο προκειμένου να διατηρήσουν την πρακτική αποτελεσματικότητά τους. Ως εκ τούτου, η παράταση της ισχύος των μέτρων αυτών δεν μπορεί να εξαρτάται από τις διαδοχικές αλλαγές κυβερνήσεως που επήλθαν στο πλαίσιο της διαδικασίας πολιτικής μεταβάσεως που ακολούθησε την παραίτηση του Η. Moubarak τον Φεβρουάριο του 2011.
- 136 Αφετέρου, από τη σκέψη 44 της αποφάσεως της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), προκύπτει ότι, με τη φράση «πολιτική στηρίξεως προς τις νέες αιγυπτιακές αρχές», το Γενικό Δικαστήριο θέλησε να προσδιορίσει την πολιτική στηρίξεως «ειρηνική[ς] και εύτακτη[ς] μεταβάσεως[εως] προς μια μη στρατιωτική και δημοκρατική κυβέρνηση στην Αίγυπτο βασιζόμενη στο κράτος δικαίου, με πλήρη σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών», η οποία μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως 2011/172. Ασφαλώς, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την έκθεση του IBAHRI του 2014, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας που εξελέγη στην Αίγυπτο τον Ιούνιο του 2012 στο πλαίσιο της διαδικασίας δημοκρατικής μεταβάσεως, Mohammed Morsi, καθαιρέθηκε τον Ιούνιο του 2013. Εντούτοις, εν αντιθέσει προς όσα διατείνονται οι προσφεύγοντες, από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη δεν προκύπτει ότι η πολιτική στηρίξεως της διαδικασίας αυτής περιοριζόταν στη στήριξη της κυβερνήσεως που σχημάτισε ο συγκεκριμένος ηγέτης, η οποία ήταν η πρώτη πολιτική κυβέρνηση που σχηματίστηκε κατόπιν εκλογών μετά την παραίτηση του Η. Moubarak το 2011. Εν πάση περιπτώσει, βάσει όσων επισημαίνονται στη σκέψη 131 ανωτέρω, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί του αν αυτή η πολιτική στηρίξεως διατήρησε τη σημασία της μετά την παύση του Μ. Morsi από τα καθήκοντά του.

- 137 Είναι πρόδηλο ότι οι παρατηρήσεις αυτές δεν επιδέχονται αμφισβήτηση [εμπιστευτικό]. Πράγματι, αρκεί να υπομνησθεί ότι, όπως ήδη επισημάνθηκε στη σκέψη 135 ανωτέρω, τα μέτρα αυτά πρέπει, καταρχήν, να διατηρηθούν έως την περάτωση των δικαστικών διαδικασιών στη χώρα αυτή προκειμένου να διατηρήσουν την πρακτική αποτελεσματικότητά τους.
- 138 Επομένως, το επιχείρημα που στηρίζεται στην καθαίρεση των «νέων αιγυπτιακών αρχών» πρέπει να απορριφθεί.
- *Επί του δευτέρου επιχειρήματος, με το οποίο προβάλλονται κίνδυνοι λόγω της αστάθειας της πολιτικής κατάστασης στην Αίγυπτο, η κατά τους προσφεύγοντες μη τήρηση του κράτους δικαίου και παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων*
- 139 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, από τα στοιχεία που προσκόμισαν, ιδίως από αυτά που συνάγονται από τις εκθέσεις του IBAHRI, προκύπτει μια σημαντική πολιτική και θεσμική αστάθεια στην Αίγυπτο μετά την παραίτηση του Η. Moubarak στις 11 Φεβρουαρίου 2011, η οποία, όπως απορρέει από την απάντηση που έδωσαν οι προσφεύγοντες στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Ιουνίου 2017, διήρκεσε έως τη θέσπιση νέου συντάγματος τον Ιανουάριο του 2014 και την εκλογή του Α. F. Al-Sissi στη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας μερικούς μήνες αργότερα. Από τα έγγραφα αυτά προκύπτει επίσης ότι η πολιτική κατάσταση της περιόδου εκείνης σηματοδοτήθηκε από σημαντικές εντάσεις μεταξύ των αρχών και των αντιφρονούντων, με αποτέλεσμα την απώλεια ανθρώπινων ζώων.
- 140 Όσον αφορά τη δικαστική κατάσταση, τα εν λόγω έγγραφα υποδηλώνουν ότι οι πολιτικές εντάσεις που μνημονεύονται στη σκέψη 139 ανωτέρω οδήγησαν, μεταξύ άλλων, σε κατασταλτική ποινική πολιτική με στόχο τους αντιφρονούντες, η οποία δεν διασφάλιζε επαρκές επίπεδο προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στα έγγραφα αυτά μνημονεύονται επίσης επανειλημμένες παρεμβάσεις ή απόπειρες παρεμβάσεως από την εκτελεστική εξουσία στα προνόμια των δικαστικών αρχών, τουλάχιστον κατά τη διάρκεια της θητείας του Μ. Morsi. Ομοίως, τα έγγραφα αυτά αντικατοπτρίζουν την έντονη προβολή στα μέσα ενημερώσεως των ποινικών διαδικασιών κατά πρώην στελεχών και των οικείων τους, ιδίως εκείνων που αφορούσαν τον Η. Moubarak και τον πρώτο προσφεύγοντα, και τις πιέσεις της κοινής γνώμης, η οποία επιθυμούσε να αναγνωριστεί η ευθύνη των προσώπων αυτών και ανησυχούσε μήπως η διαδικασία αυτή θιγεί από τις ελλείψεις του δικαστικού συστήματος.
- 141 Στα ίδια έγγραφα εκτίθεται επίσης η λειτουργία του αιγυπτιακού δικαστικού συστήματος κατά τη διάρκεια της υπό εξέταση περιόδου. Ως εκ τούτου, τα ως άνω έγγραφα αναφέρονται σε χαρακτηριστικά του συστήματος αυτού τα οποία, κατά τους συντάκτες τους, θίγουν την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων από τις αιγυπτιακές δικαστικές αρχές, η οποία διασφαλίζεται, καταρχήν, από το νομικό πλαίσιο στο οποίο αυτές υπόκεινται. Στα χαρακτηριστικά αυτά καταλέγονται, ειδικότερα, οι εξουσίες που απονέμονται στην εκτελεστική εξουσία σχετικά με τον ορισμό των εισαγγελέων και τη σταδιοδρομία των δικαστών καθώς και δυσλειτουργίες σχετικές με τον τρόπο προσλήψεως και την κατάρτιση των δικαστών, μεταξύ άλλων, σε ζητήματα διεθνών κανόνων σχετικών με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Στα χαρακτηριστικά αυτά προστίθενται, επίσης, οι πρακτικές συνθήκες της διεξαγωγής των συνεδριάσεων σε ποινικές υποθέσεις οι οποίες περιγράφονται στις εκθέσεις των D. και M., εκ των οποίων ορισμένες φαίνεται, κατά τις εκθέσεις αυτές, ότι δεν αφορούν ειδικώς τις περιγραφείσες συνεδριάσεις, και οι οποίες, κατά τους συντάκτες, υποδηλώνουν ότι δεν διασφαλίζονται όλες οι εγγυήσεις που απορρέουν από το δικαίωμα για δίκαιη δίκη.
- 142 Εξάλλου, από τα εν λόγω έγγραφα προκύπτει επίσης, αφενός, ότι στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2012, το ελβετικό ομοσπονδιακό ποινικό δικαστήριο στηρίχθηκε σε στοιχεία σχετικά με την πολιτική αστάθεια που επικρατούσε στην Αίγυπτο το 2012 καθώς και στα στοιχεία που καταδείκνυαν παρεμβάσεις της εκτελεστικής εξουσίας σε δικαστικές υποθέσεις, οι οποίες διαπιστώθηκαν βάσει διάφορων δημόσιων πηγών, και, αφετέρου, ότι στις αποφάσεις της 28ης Αυγούστου 2012 και της 30ής Σεπτεμβρίου 2013, το συνταγματικό δικαστήριο του Λιχτενστάιν έκρινε ότι τα στοιχεία της

εκθέσεως του IBAHRI του 2011 όσον αφορά το αιγυπτιακό δικαστικό σύστημα καθώς και τα στοιχεία της εκθέσεως του M. μπορούσαν να υποδεικνύουν κίνδυνο παραβίασεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πρώτου προσφεύγοντος στην Αίγυπτο.

- 143 Εντούτοις, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το σύνολο των περιστάσεων που μνημονεύονται στα ως άνω έγγραφα μπορεί να θεωρηθεί αποδεδειγμένο, εν πάση περιπτώσει οι περιστάσεις αυτές δεν είναι ικανές να αποδείξουν ότι η παράταση της ισχύος της απόφασεως 2011/172, με την απόφαση 2015/486, αντέβαινε προδήλως στους σκοπούς που καθορίζονται στην αιτιολογική σκέψη 1 της τελευταίας αυτής αποφάσεως.
- 144 Πρώτον, οι περιστάσεις αυτές δεν οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η πολιτική και θεσμική αστάθεια που χαρακτήριζε την πολιτική κατάσταση στην Αίγυπτο από το 2011 έως το 2014 είχε ως συνέπεια να διακυβεύσει τη δυνατότητα του αιγυπτιακού δικαστικού συστήματος να εγγυηθεί την τήρηση του κράτους δικαίου και τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ότι, επομένως, η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων που διατάχθηκε με την απόφαση 2011/172 στο πλαίσιο πολιτικής που σκοπούσε, μεταξύ άλλων, στον σεβασμό των αρχών αυτών κατέστη προδήλως απρόσφορη.
- 145 Ασφαλώς, από τα ως άνω έγγραφα προκύπτει ότι η πολιτική και θεσμική αστάθεια στην Αίγυπτο μπορεί να υπήρξε παράγων αβεβαιότητας, ιδίως το 2012, όσον αφορά τον κίνδυνο παρεμβάσεως της εκτελεστικής εξουσίας σε εκκρεμείς υποθέσεις σε σημείο να δικαιολογείται, κατά την άποψη ενός ευρωπαϊκού δικαστηρίου, η ακύρωση μέτρων δικαστικής συνδρομής.
- 146 Παρ' όλα αυτά, η αστάθεια αυτή δεν αρκούσε για να δικαιολογηθεί η παύση της εκ μέρους του Συμβουλίου παρατάσεως της ισχύος της αποφάσεως 2011/172, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που διέθετε εξάλλου κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486. Πράγματι, καταρχάς, [εμπιστευτικό]. Εν συνεχεία, κανένα από τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες δεν υποδηλώνει ότι οι ποινικές διαδικασίες που κινήθηκαν στην Αίγυπτο εις βάρος των προσώπων τα οποία αφορά η απόφαση 2011/172 επηρεάστηκαν από την αστάθεια αυτή. Τέλος, το Συμβούλιο είχε στη διάθεσή του, όταν εξέδωσε τις αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496, επικαιροποιημένη κατάσταση των επίμαχων ποινικών διαδικασιών (βλ. σκέψεις 87 και 88 ανωτέρω) που κινήθηκαν εις βάρος των προσώπων που μνημονεύονται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, η οποία δεν υποδήλωνε έναν τέτοιο επηρεασμό, δεδομένου ότι οι εν λόγω διαδικασίες φαίνονταν ότι διεξήχθησαν ομαλώς, ή ακόμη ότι κατέληξαν, σε ορισμένες περιπτώσεις, είτε στην περάτωση της υποθέσεως ελλείψει αποδείξεων είτε στην αναίρεση από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο των καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν εις βάρος των προσώπων αυτών.
- 147 Εξάλλου, δεν μπορεί να συναχθεί διαφορετικό συμπέρασμα από τις προβαλλόμενες παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων οι οποίες έλαβαν χώρα στην Αίγυπτο κατά την υπό εξέταση περίοδο, στο πλαίσιο αντιπαραθέσεων μεταξύ των αρχών και των διαδηλωτών, ιδίως των αντιφρονούντων, και κατασταλτικής ποινικής πολιτικής έναντι των τελευταίων. Πράγματι, δεν προκύπτει από τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες ότι οι παραβιάσεις αυτές, ακόμη και αν θεωρηθούν διαπιστωμένες, μπόρεσαν να επηρεάσουν τις ποινικές διαδικασίες που αφορούσαν τους φερόμενους ως υπευθύνους υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος σε σχέση με τους οποίους εκδόθηκε η απόφαση 2011/172. Όσον αφορά τα σχετικά με αυτές τις ποινικές διαδικασίες στοιχεία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, καίτοι υποδηλώνουν ότι η διεξαγωγή ορισμένων εξ αυτών μπορεί να δέχθηκε τις πιέσεις της κοινής γνώμης, δεν συνάγεται εξ αυτού κίνδυνος να βαρύνονταν συστηματικώς όλες οι διαδικασίες αυτές με προσβολή του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και του τεκμηρίου αθωότητας.
- 148 Οι παρατηρήσεις αυτές δεν τίθενται υπό αμφισβήτηση από τα σχετικά με τη λειτουργία του δικαστικού συστήματος στοιχεία τα οποία προκύπτουν, ειδικότερα, από τις εκθέσεις του IBAHRI και των D. και M. Πράγματι, αναμφίβολα, οι εκθέσεις αυτές κάνουν λόγο για ελλείψεις στην προστασία της ανεξαρτησίας των δικαστικών αρχών από το υφιστάμενο στην Αίγυπτο νομικό πλαίσιο και για πρακτικές δυσλειτουργίες ικανές να αποδυναμώσουν τη συγκεκριμένη εφαρμογή του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο του συστήματος αυτού. Εντούτοις, δεν υποδηλώνουν ότι οι

περιστάσεις αυτές θίγουν, συστηματικά, την ικανότητα των αιγυπτιακών δικαστικών αρχών να εγγυηθούν την τήρηση του κράτους δικαίου και τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών όπως αυτές στις οποίες στηρίχθηκε το Συμβούλιο στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172.

- 149 Οι παρατηρήσεις αυτές επίσης δεν τίθενται υπό αμφισβήτηση λόγω της αποφάσεως του ελβετικού ομοσπονδιακού ποινικού δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2012 και των αποφάσεων του συνταγματικού δικαστηρίου του Λιχτενστάιν της 28ης Αυγούστου 2012 και της 30ής Σεπτεμβρίου 2013, τις οποίες επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα δικαστικά μέτρα που ακύρωσαν τα δικαστήρια αυτά είναι συγκρίσιμα με τα μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172, από τις ως άνω αποφάσεις προκύπτει, εν πάση περιπτώσει, ότι αυτές εκδόθηκαν σε σχέση με πραγματικές και νομικές περιστάσεις διαφορετικές από εκείνες που έχουν σημασία στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Ειδικότερα, αφενός, επισημαίνεται ότι, στις αποφάσεις αυτές, τα δικαστήρια αποφάνθηκαν σε σχέση με τις πράξεις οι οποίες μπορούσαν να ληφθούν υπόψη το 2012 και το 2013, αντιστοίχως, και όχι σε σχέση με πράξεις οι οποίες έλαβαν χώρα μεταγενέστερα. Αφετέρου, τα ακυρωθέντα μέτρα συνιστούσαν όχι καθεστώς μέτρων, αλλά ατομικά μέτρα, ενώ δεν ήταν αναγκαίο, για την παύση των μέτρων αυτών, να αποδειχθούν, όπως εν προκειμένω, κίνδυνοι συστηματικών παραβιάσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο του δικαστικού συστήματος στην Αίγυπτο.
- 150 Τέλος, τα συμπληρωματικά έγγραφα σχετικά με τη γενική κατάσταση του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες το 2016 και το 2017 δεν δικαιολογούν διαφορετική ανάλυση όσον αφορά την απόφαση 2016/411 και την απόφαση 2017/496.
- 151 Αφενός, οι δηλώσεις στο όνομα της Ένωσης στο διάστημα από το 2011 έως το 2016, τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής, δεν αφορούν τις δικαστικές διαδικασίες στις οποίες στηρίχθηκε το Συμβούλιο στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172. Εξάλλου, το γεγονός ότι αρχές της Ένωσης διατυπώνουν τις ανησυχίες τους σχετικά με παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων και με μη τήρηση του κράτους δικαίου στην Αίγυπτο ή ζητούν από τις αιγυπτιακές αρχές να απέχουν από τέτοιες πράξεις ή παραλείψεις, μεταξύ άλλων στο πλαίσιο δικαστικών διαδικασιών, δεν εμποδίζει, καθεαυτό, το Συμβούλιο να παράσχει βοήθεια στις ίδιες αρχές όσον αφορά συγκεκριμένες δικαστικές διαδικασίες. Ειδικότερα, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο πολιτικής με σκοπό, μεταξύ άλλων, την τήρηση του κράτους δικαίου και τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο, η βοήθεια προς τις αιγυπτιακές αρχές για την καταπολέμηση της υπεξαίρεσης δημόσιου χρήματος δεν αντιφάσκει προς τη διατύπωση ανησυχιών ή αιτημάτων σεβασμού από τις ίδιες τις αιγυπτιακές αρχές των αρχών αυτών, αλλά, αντιθέτως, τη συμπληρώνει.
- 152 Αφετέρου, όσον αφορά την έκθεση της διεθνούς επιτροπής νομικών, του Σεπτεμβρίου του 2016, με τίτλο «Egypt's judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability», από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες γνωστοποίησαν την έκθεση αυτή στο Συμβούλιο πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2017/496. Επομένως, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προσάψουν στο Συμβούλιο ότι δεν έλαβε υπόψη στοιχεία που περιέχονταν στην έκθεση αυτή για να καθορίσει αν η παράταση της ισχύος της αποφάσεως 2011/172 συνάδει ή όχι προς τους σκοπούς της πολιτικής στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται. Κατά τα λοιπά, ασφαλώς, τα στοιχεία αυτά συγκλίνουν με εκείνα που περιέχονται στις εκθέσεις του IBAHRI όσον αφορά τη λειτουργία του αιγυπτιακού δικαστικού συστήματος, μεταξύ άλλων για την περίοδο που έπεται αυτής που καλύπτουν οι ως άνω εκθέσεις. Εντούτοις, τα στοιχεία αυτά δεν αφορούν τις ποινικές διαδικασίες στις οποίες στηρίχθηκε το Συμβούλιο και δεν υποδηλώνουν ότι η ικανότητα του εν λόγω δικαστικού συστήματος να διασφαλίσει τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων θίγεται συστηματικά όσον αφορά τις διαδικασίες αυτές.

- 153 Δεύτερον, τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες δεν καταδεικνύουν ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι είχε επαρκή στοιχεία στη διάθεσή του για να κρίνει εύλογη τη συνέχιση της συνεργασίας με τις αιγυπτιακές αρχές, η οποία δρομολογήθηκε στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172, χωρίς να είναι αναγκαίο να προβεί σε συμπληρωματικές εξακριβώσεις.
- 154 Πράγματι, οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύουν ότι, προβαίνοντας έμμεσα αλλά υποχρεωτικώς σε μια τέτοια εκτίμηση, το Συμβούλιο στάθμισε κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο τα διάφορα κρίσιμα στοιχεία για τη συνέχιση της συνεργασίας αυτής, στάθμιση η οποία περιελάμβανε ειδικότερα τη συνεκτίμηση, αφενός, του αντικειμένου της συνεργασίας αυτής και, αφετέρου, των σκοπών της πολιτικής στην οποία αυτή εντάσσεται, ήτοι τη στήριξη της διαδικασίας πολιτικής και οικονομικής σταθεροποίησης στην Αίγυπτο με σεβασμό του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων.
- 155 Συναφώς, καθόσον μόνος σκοπός του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων που διατάχθηκαν με την απόφαση 2011/172 είναι να διευκολύνει τις αιγυπτιακές αρχές κατά τη διαπίστωση των διαπραχθεισών υπεξαίρέσεων δημόσιου χρήματος και να διατηρήσει τη δυνατότητα ανακτήσεως, από τις αρχές αυτές, του προϊόντος των υπεξαίρέσεων, δεν μπορεί να αποκλειστεί να διατηρεί η παράταση της ισχύος του καθεστώτος αυτού τη σημασία της, ακόμη και σε περίπτωση δυσμενών πολιτικών και δικαστικών εξελίξεων σε σχέση με την πρόοδο της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου ή του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Επομένως, απέκειτο στο Συμβούλιο να εκτιμήσει κατά πόσο, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που διέθετε, μπορούσε εύλογα να θεωρήσει ότι η συνέχιση της παροχής βοήθειας προς τις αιγυπτιακές αρχές για την καταπολέμηση της υπεξαίρέσεως δημόσιου χρήματος εξακολουθούσε να είναι, ακόμη και σε ένα τέτοιο πλαίσιο, πρόσφορο μέτρο για την προώθηση των σκοπών πολιτικής σταθερότητας και σεβασμού του κράτους δικαίου στη χώρα.
- 156 Όπως όμως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 144 έως 152 ανωτέρω, αφενός, τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες δεν παρέχουν από μόνα τους τη δυνατότητα να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η ικανότητα των αιγυπτιακών δικαστικών αρχών να εγγυηθούν τον σεβασμό του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών στις οποίες στηρίχθηκε η απόφαση 2011/172 θίγεται οριστικά από τις εν λόγω πολιτικές και δικαστικές εξελίξεις.
- 157 Αφετέρου, το Συμβούλιο μπορούσε να λάβει υπόψη την ύπαρξη εγγυήσεων τις οποίες παρέχει το αιγυπτιακό νομικό πλαίσιο. Πράγματι, από τις εκθέσεις του IBAHRI προέκυπτε, αφενός, ότι η Αίγυπτος είναι συμβαλλόμενο μέρος στο διεθνές σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα καθώς και σε περιφερειακές πράξεις διεθνούς δικαίου σχετικές με την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και, αφετέρου, ότι η ανεξαρτησία της δικαστικής εξουσίας κατοχυρώνεται στο αιγυπτιακό Σύνταγμα και ότι, κατά τα λοιπά, το νέο Σύνταγμα που εγκρίθηκε τον Φεβρουάριο του 2014 επέφερε βελτιώσεις στον τομέα αυτό. Εξάλλου, από τα στοιχεία του σημειώματος του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα, της 9ης Φεβρουαρίου 2015, τα οποία μνημονεύονται στη σκέψη 86 ανωτέρω, σχετικά με τα ένδικα μέσα που παρέχει η αιγυπτιακή ποινική δικονομία στα πρόσωπα που προσδιορίζονται στην απόφαση 2011/172, προκύπτει ότι οι διαδικασίες αυτές εντάσσονταν σε νομικό πλαίσιο το οποίο παρέχει εγγυήσεις όσον αφορά την αποτελεσματική δικαστική προστασία των προσώπων αυτών. Κατά τα λοιπά, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 146 ανωτέρω, από την επικαιροποιημένη έκθεση των επίμαχων ποινικών διαδικασιών που επίσης διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές με σκοπό την έκδοση των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496 προκύπτει ότι ορισμένα από τα πρόσωπα που καταχωρίζονται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 είχαν επιτύχει την αναίρεση της καταδικαστικής αποφάσεως εις βάρος τους.
- 158 Συναφώς, όσον αφορά, ειδικότερα, το σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα, της 9ης Φεβρουαρίου 2015, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προβάλουν ότι είναι απαράδεκτο στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως καθόσον αφορά την ακύρωση της αποφάσεως 2015/486, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο μπόρεσε να στηριχθεί στο περιεχόμενό του για την έκδοση της αποφάσεως αυτής. Επιπλέον, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 88 ανωτέρω, το περιεχόμενο του σημειώματος αυτού επαναλαμβάνεται στο σημείωμα της NCRAA, της

5ης Δεκεμβρίου 2016, το οποίο κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2017/496. Εξάλλου, στη γραπτή απάντηση της 21ης Απριλίου 2017 σε μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας, το Συμβούλιο κατέθεσε στη δικογραφία τα σημειώματα αυτά. Επομένως, οι προσφεύγοντες μπόρεσαν να υποβάλουν γραπτές παρατηρήσεις σχετικά με το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού, μεταξύ άλλων στο πλαίσιο της γραπτής απαντήσεώς τους, της 1ης Ιουνίου 2017, στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου και κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

159 Τέλος, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 151 ανωτέρω, το γεγονός ότι το Συμβούλιο παρέχει βοήθεια στις αιγυπτιακές αρχές στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος δεν αντιφάσκει προς τη διατύπωση ανησυχιών και αιτημάτων από τις αρχές της Ένωσης όσον αφορά ενδεχόμενες προσβολές των θεμελιωδών δικαιωμάτων και μη τήρηση του κράτους δικαίου στην Αίγυπτο.

160 Επομένως, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι είχε επαρκή στοιχεία στη διάθεσή του σχετικά με την πολιτική και δικαστική κατάσταση στην Αίγυπτο για τη συνέχιση της συνεργασίας με τις αιγυπτιακές αρχές η οποία δρομολογήθηκε στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172 και ότι τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες δεν δικαιολογούσαν τη διεξαγωγή συμπληρωματικών ερευνών πριν από την παράταση της ισχύος της αποφάσεως αυτής.

– Επί του τρίτου επιχειρήματος, με το οποίο προβάλλεται ο κίνδυνος να μην γίνει σεβαστό το δικαίωμα για δίκαιη δίκη του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών οι οποίες έχουν κινηθεί εις βάρος του στην Αίγυπτο

161 Όσον αφορά το υπό κρίση επιχείρημα, επισημαίνεται ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι από τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες συνάγεται ο κίνδυνος να μην εξασφαλίσουν οι αιγυπτιακές αρχές στον πρώτο προσφεύγοντα τον σεβασμό του δικαιώματός του για δίκαιη δίκη, η περίπτωση αυτή θα μπορεί μόνο να επηρεάσει, ενδεχομένως, τη νομιμότητα της παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172. Αντιθέτως, δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της παρατάσεως της ισχύος του καθεστώτος δεσμεύσεως των κεφαλαίων που προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής.

162 Πράγματι, τα κριτήρια που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 προβλέπουν, κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, την καταχώριση των προσώπων που ευθύνονται για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο και των συνδεδεμένων με αυτά προσώπων. Τα κριτήρια αυτά δεν συνεπάγονται την ύπαρξη σχέσεως μεταξύ της καταχωρίσεως των προσώπων αυτών και των συγκεκριμένων ποινικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος.

163 Εξάλλου, ο κίνδυνος προσβολής του δικαιώματος για δίκαιη δίκη του πρώτου προσφεύγοντος δεν μπορεί να συνιστά, από μόνος του, ένδειξη συστηματικών προσβολών του δικαιώματος αυτού ικανών να θίξουν τα δικαιώματα όλων των προσώπων που καταχωρίζονται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172.

164 Ως εκ τούτου, καθόσον στηρίζει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς του παρατάθηκε με την απόφαση 2015/486, το υπό κρίση επιχείρημα είναι αλυσιτελές. Το επιχείρημα αυτό μπορεί να είναι λυσιτελές μόνο στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση, με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, της υποχρεώσεως σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Επομένως, θα πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο αυτό.

165 Συνεπώς, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν τον προδήλωσ απρόσφορο χαρακτήρα της παρατάσεως, με τις αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496, της ισχύος του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως στην Αίγυπτο και, κατά συνέπεια, την ύπαρξη παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας. Επομένως, το πρώτο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί

στο σύνολό του, παρέλκει δε η εξέταση της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο, στο υπόμνημα αντικρούσεως, κατά της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας στην οποία στηρίζεται το εν λόγω σκέλος (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

2) Επί του δευτέρου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη νομικής βάσεως του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011

- 166 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν έλλειψη νομικής βάσεως του κανονισμού 270/2011, ο οποίος, κατ' αυτούς, δεν μπορεί να στηρίζεται ούτε στο άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ελλείψει ισχυρής αποφάσεως, ούτε στο άρθρο 215, παράγραφος 2, ελλείψει σχέσεως μεταξύ αυτών και της κυβερνήσεως τρίτης χώρας.
- 167 Συναφώς, αρκεί να επισημανθεί, αφενός, ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 118 έως 165 ανωτέρω, η υπό κρίση ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, καθόσον αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς του παρατάθηκε με τις αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496, πρέπει να απορριφθεί και, αφετέρου, ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει αποφανθεί, στο πλαίσιο των προσφυγών των προσφευγόντων στις υποθέσεις T-256/11 και T-279/13, ότι ο κανονισμός 270/2011 βασίζεται νομίμως στο άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, διάταξη η οποία καθιστά δυνατή τη λήψη περιοριστικών μέτρων έναντι κάθε προσώπου, εφόσον αυτά προβλέπονται με απόφαση εκδοθείσα στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ (απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψεις 30 έως 33, και διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78, σκέψη 49). Επομένως, η υπό κρίση ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είναι αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί, παρέλκει δε η εξέταση του παραδεκτού της.
- 168 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί το υπό κρίση σκέλος και, κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

γ) Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση από το Συμβούλιο του άρθρου 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 και 3 ΣΕΕ, καθώς και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη

- 169 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει δύο σκέλη.
- 170 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, δυνάμει του άρθρου 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2 και το άρθρο 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ, το Συμβούλιο υποχρεούται να προωθή τα θεμελιώδη δικαιώματα. Οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι το Συμβούλιο, αφενός, δεν βεβαιώθηκε ότι τα θεμελιώδη δικαιώματά τους έγιναν σεβαστά και, αφετέρου, στηρίχθηκε σε αμάχητο τεκμήριο ότι οι αιγυπτιακές αρχές σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα, εν αντιθέσει προς τις απαιτήσεις της νομολογίας (αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 2011, N. S. κ.λπ., C-411/10 και C-493/10, EU:C:2011:865, σκέψεις 105 και 106, και της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 139). Οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι το δικαίωμά τους για δίκαιη δίκη και για εξασφάλιση του τεκμηρίου αθωότητας, που κατοχυρώνονται στα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη, προσβλήθηκε στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος τους στην Αίγυπτο. Στην απάντηση της 4ης Οκτωβρίου 2017 στην ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τις συνέπειες, για την υπό κρίση υπόθεση, της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η απόφαση αυτή επιρρωννύει την άποψή τους.
- 171 Εξάλλου, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 164 ανωτέρω, με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως συνδέεται επίσης το επιχείρημα που προέβαλαν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο στηρίζεται στο ότι οι μνημονευόμενοι στην αιτιολογική σκέψη 1 σκοποί

της αποφάσεως 2011/172 εμποδίζουν την παράταση της καταχωρίσεώς τους, λαμβανομένου υπόψη του κινδύνου, τον οποίο υποδηλώνουν τα στοιχεία που παρέσχον στο Συμβούλιο, ότι οι αιγυπτιακές αρχές δεν θα εξασφαλίσουν στον πρώτο προσφεύγοντα τον σεβασμό του δικαιώματός του για δίκαιη δίκη. Το επιχείρημα αυτό, το οποίο θεμελιώνεται σε βάση διακριτή από εκείνη της επιχειρηματολογίας των προσφευγόντων προς στήριξη του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

- 172 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την εμπέλευση την οποία επιθυμούν να δώσουν οι προσφεύγοντες, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, στην υποχρέωσή του να λάβει υπόψη τους ισχυρισμούς τους περί παραβιάσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του.
- 173 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η διαφωνία μεταξύ των διαδίκων, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, δεν αφορά, όπως στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το αν η μη διενέργεια εξακριβώσεων από το Συμβούλιο σχετικά με την τήρηση του κράτους δικαίου και τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην Αίγυπτο θίγει, στο σύνολό της, τη νομιμότητα της παρατάσεως της ισχύος του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων που εγκρίθηκε στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172. Αφορά το αν η προβαλλόμενη μη συνεκτίμηση από το Συμβούλιο των προσβολών του δικαιώματος για δίκαιη δίκη του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του επηρέασε τη νομιμότητα των ατομικών μέτρων παρατάσεως της ισχύος της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων, αφενός, του ιδίου και, αφετέρου, της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας.
- 174 Εξάλλου, προκαταρκτικώς πάντοτε, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγοντες δεν προβάλλουν, τουλάχιστον στο πλαίσιο του δικογράφου της προσφυγής, προσβολές του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και του τεκμηρίου αθωότητας της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος τους. Οι προσφεύγουσες αυτές όμως καταχωρίστηκαν στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 με την αιτιολογία ότι έχουν κινηθεί εις βάρος τους δικαστικές διαδικασίες συναφείς προς τις ποινικές διαδικασίες που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος. Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι η ακυρότητα της καταχωρίσεως του πρώτου προσφεύγοντος η οποία προκύπτει από παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων του συνεπάγεται την ακυρότητα της καταχωρίσεως της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας.
- 175 Ενδείκνυται να εξεταστεί καταρχάς το δεύτερο σκέλος.

1) Επί του δευτέρου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι η παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων αντιβαίνει στους προβλεπόμενους στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως 2011/172 σκοπούς

- 176 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 68 ανωτέρω, το αντικείμενο της αποφάσεως 2011/172, ήτοι η διευκόλυνση της διαπιστώσεως από τις αιγυπτιακές αρχές των υπεξαίρέσεων δημόσιου χρήματος και η διατήρηση της δυνατότητας των αρχών αυτών να ανακτήσουν το προϊόν των υπεξαίρέσεων αυτών, είναι αλυσιτελές σε σχέση, μεταξύ άλλων, με τους σκοπούς της προωθήσεως της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως αυτής, στην επίτευξη των οποίων συμβάλλει η δέσμευση αυτή περιουσιακών στοιχείων, εάν η εν λόγω διαπίστωση και η εν λόγω ανάκτηση βαρύνονται με αρνησιδικία, ή ακόμη και αυθαιρεσία.
- 177 Σε αντίθετη περίπτωση, μια τέτοια δέσμευση περιουσιακών στοιχείων δεν θα ήταν, προφανώς, ικανή να συμβάλει ούτε στην καταπολέμηση από τις αιγυπτιακές αρχές της υπεξαίρέσεως δημόσιου χρήματος ούτε, a fortiori, στην επίτευξη των σκοπών της πολιτικής περί προωθήσεως της

δημοκρατίας, του κράτους δικαίου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται η απόφαση 2011/172 και θα ήταν, επομένως, προδήλως δυσανάλογη ως προς τους σκοπούς αυτούς.

- 178 Εντούτοις, στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι τα στοιχεία που υπέβαλαν στο Συμβούλιο αποδείκνυαν ότι το Συμβούλιο έπρεπε να αναμένει ότι οι αιγυπτιακές αρχές δεν θα εξασφάλιζαν στον πρώτο προσφεύγοντα δίκαιη, ανεξάρτητη και αμερόληπτη μεταχείριση στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του. Ως εκ τούτου, για να γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία αυτή, είναι αναγκαίο τα στοιχεία που προσκομίζουν οι προσφεύγοντες να αφορούν, προδήλως, αρκούντως σοβαρές προσβολές του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος ώστε να οδηγηθεί το Συμβούλιο στο συμπέρασμα ότι αυτός θα υποστεί πιθανώς μη επανορθώσιμη ζημία στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας και ότι η έκβασή της θα οδηγήσει, κατά πάσα πιθανότητα, σε αρνησιδικία. Επομένως, τα στοιχεία αυτά έπρεπε να είναι αρκούντως σοβαρά ώστε να πειστεί το Συμβούλιο, από την εξέτασή τους και μόνο, ότι δεν μπορούσε πλέον να παρατείνει περαιτέρω την ισχύ της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων των προσφευγόντων, γιατί διαφορετικά θα εξέδιδε απόφαση προδήλως απρόσφορη έναντι των σκοπών της.
- 179 Συναφώς, καθόσον το υπό κρίση σκέλος αφορά την παράταση της ισχύος της αποφάσεως 2011/172 το 2015, πρέπει να υπομνησθεί ότι, πριν από την απόφαση 2015/486, οι προσφεύγοντες προσκόμισαν, μεταξύ άλλων στο Συμβούλιο, τις εκθέσεις των D. και M., οι οποίες περιγράφονται στις σκέψεις 92 έως 98 ανωτέρω, στις οποίες εξετάζεται ευθέως το ζήτημα των προσβολών του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο συγκεκριμένων ποινικών διαδικασιών. Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 99 και 103 ανωτέρω, το Συμβούλιο είχε επίσης λάβει γνώση, κατά την ημερομηνία αυτή, του σκεπτικού των αποφάσεων του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου στο πλαίσιο των ποινικών αυτών διαδικασιών, σκεπτικό το οποίο μπορούσε να είναι κρίσιμο για την εκτίμηση των σχετικών με τις εν λόγω προσβολές ισχυρισμών των προσφευγόντων. Τέλος, τα σχετικά με το αιγυπτιακό δικαστικό σύστημα στοιχεία, τα οποία μνημονεύονται στις σκέψεις 140 έως 142 ανωτέρω, μπορούσαν να συνιστούν συμπληρωματικά συνεκτιμώμενα στοιχεία με σκοπό την εξέταση της πιθανότητας του κινδύνου να επηρεαστεί η έκβαση των ποινικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος από τέτοιες προσβολές.
- 180 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι οι εκθέσεις των D. και M. περιέχουν ορισμένα στοιχεία τα οποία υποδηλώνουν ότι οι διάφορες συνιστώσες του δικαιώματος για δίκαιη δίκη δεν έγιναν σεβαστές στα στάδια της ποινικής διαδικασίας που εκτίθενται στις εκθέσεις αυτές και καταλήγουν αμφότερες στο συμπέρασμα ότι ενδέχεται να είναι νομικώς αμφίβολες οι αποφάσεις επί του βασίμου των κατηγοριών που απαγγέληθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος.
- 181 Κατά πρώτον, οι επίμαχες εκθέσεις περιέχουν ορισμένες παρατηρήσεις οι οποίες υποδηλώνουν ότι οι συνθήκες υπό τις οποίες διεξήχθησαν οι συνεδριάσεις που περιγράφονται σε αυτές δεν ήταν απολύτως πρόσφορες για την άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας των κατηγορουμένων, περιλαμβανομένου του πρώτου προσφεύγοντος, λόγω, πρώτον, της δυσκολίας για τους δικηγόρους, και έτι περισσότερο για τον πρώτο προσφεύγοντα, να παρακολουθήσουν την εξέλιξη της συνεδριάσεως και να συμμετάσχουν σε αυτήν υπό κανονικές συνθήκες, δεύτερον, της δυσκολίας των δικηγόρων του πρώτου προσφεύγοντος να επικοινωνήσουν μαζί του και, τρίτον, των περιορισμών που επέβαλε το ποινικό δικαστήριο στη δυνατότητα των κατηγορουμένων και των εκπροσώπων τους να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία και να καλέσουν μάρτυρες υπερασπίσεως καθώς και να αμφισβητήσουν λυσιτελώς τα στοιχεία και τους μάρτυρες που επικαλέστηκε η κατηγορούσα αρχή, ακόμη και να λάβουν τον λόγο, όσον αφορά τους ίδιους τους κατηγορουμένους.
- 182 Κατά δεύτερον, στις επίμαχες εκθέσεις, ιδίως στην έκθεση του D., υποστηρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι οι φόβοι του πρώτου προσφεύγοντος ότι θα αντιμετωπιστεί με μεροληψία είναι αντικειμενικά δικαιολογημένες. Αφενός, κατά την έκθεση του D., η ιδιαίτερα βραχεία διάρκεια των ερευνών του

εισαγγελέα και η απουσία απαγγελίας κατηγοριών σε άλλους Αιγύπτιους βιομηχάνους που έλαβαν δωρεάν ενεργειακές άδειες συνιστούν ενδείξεις μεροληψίας εις βάρος του ατόμου αυτού στις εν λόγω έρευνες. Ομοίως, ο συντάκτης της εκθέσεως αυτής εκτιμά ότι ανάλογη μεροληψία εκ μέρους του δικαστηρίου εκδηλώθηκε, κατά τις συνεδριάσεις, στη διαφορετική στάση του ποινικού δικαστηρίου έναντι, αφενός, των διάφορων παρεμβάσεων της κατηγορούσας αρχής, ακόμη και με εχθρικές ενέργειες ως αποτέλεσμα καταθέσεων μαρτύρων υπερασπίσεως, και, αφετέρου, των παρεμβάσεων των συνηγόρων υπερασπίσεως και των κατηγορουμένων. Αφετέρου, στην έκθεση του Μ. διαπιστώνεται έλλειψη αμεροληψίας, εκ μέρους του ποινικού δικαστηρίου, τόσο από το γεγονός ότι οι έδρες των μελών του δικαστηρίου βρίσκονταν δίπλα στην έδρα του εισαγγελέα όσο και από τις παρεμβάσεις του προέδρου του δικαστηρίου οι οποίες φαίνονταν να υποδηλώνουν πρόθεση ευνοϊκής μεταχείρισεως της κατηγορούσας αρχής.

- 183 Κατά τρίτον, από τις εκθέσεις τους προκύπτει ότι οι D. και Μ. εκτίμησαν ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για τη διαφύλαξη του σεβασμού του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος. Ο D. επισημαίνει, αφενός, την ανεπαρκή αναζήτηση αποδείξεων στο πλαίσιο των ερευνών της κατηγορούσας αρχής, οι οποίες διεξήχθησαν, κατά την άποψή του, με συνοπτικό τρόπο, και, αφετέρου, το πλεονέκτημα που παρείχε το ποινικό δικαστήριο στην κατηγορούσα αρχή λόγω του τρόπου διεξαγωγής της συνεδριάσεως, η οποία έδιδε την εντύπωση, κατ' αυτόν, ότι το ποινικό δικαστήριο ανησυχούσε «μήπως του προσαφθεί στάση εχθρική έναντι των πολιτών». Ο Μ. εκτιμά ότι, αφενός, τα μέτρα απομονώσεως που ελήφθησαν σε σχέση με τους κατηγορουμένους κατά τη συνεδρίαση και, αφετέρου, η κάλυψη της δίκης από τα μέσα ενημερώσεως, η οποία χαρακτηρίζεται παρεμβατική, μπορεί να συνιστούν παραβίαση της αρχής αυτής.
- 184 Τέλος, τέταρτον, στην έκθεσή του ο D. διατυπώνει αμφιβολίες όσον αφορά την ανεξαρτησία, στην περίπτωση αυτή, των δικαστικών αρχών βάσει των ίδιων ενδείξεων που τον οδήγησαν να αμφισβητήσει την αμεροληψία τους. Επισημαίνει, ειδικότερα, τον πιθανό αντίκτυπο, κατ' αυτόν, του φόβου της κοινής γνώμης στην εκτίμηση από το δικαστήριο της ενοχής του πρώτου προσφεύγοντος.
- 185 Εν συνεχεία, από δύο αποφάσεις του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου προκύπτει ότι, στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών στις υποθέσεις 38 και 291 του 2011, το δικαστήριο αυτό επισήμανε τη μη συνεκτίμηση, αφενός, των ενστάσεων των προσφευγόντων και, αφετέρου, των αιτημάτων τους περί αναστολής. Εξάλλου, επισημαίνεται ότι, στις τρεις επίμαχες ποινικές διαδικασίες (υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011), προσάπτεται στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, μεταξύ άλλων, ότι δεν απέδειξε ότι η ενοχή των κατηγορουμένων στηρίζεται σε συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία και, στην υπόθεση 291 του 2011, ότι υπέθεσε την ενοχή του πρώτου προσφεύγοντος όσον αφορά τις πράξεις της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος που μνημονεύονται στις δύο άλλες υποθέσεις, ενοχή η οποία συνιστούσε αναγκαίο προαπαιτούμενο για τη διαπίστωση της ενοχής του όσον αφορά τις πράξεις της νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες που αποτελούσαν αντικείμενο της υποθέσεως.
- 186 Τέλος, επισημαίνεται ότι στις εκθέσεις του IBAHRI προσδιορίζονταν ορισμένα χαρακτηριστικά και ορισμένες δυσλειτουργίες εγγενείς στο αιγυπτιακό δικαστικό σύστημα οι οποίες μπορούν να επηρεάσουν την ανεξαρτησία των δικαστικών αρχών (βλ. σκέψεις 140 και 141 ανωτέρω).
- 187 Τούτου λεχθέντος, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, ανεξάρτητα από τη σημασία των στοιχείων που περιέχονται στα επίμαχα έγγραφα για την εκτίμηση της υπάρξεως προσβολών του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος, τα στοιχεία αυτά δεν ήταν, εν πάση περιπτώσει, ικανά, από μόνα τους, να οδηγήσουν το Συμβούλιο στο συμπέρασμα ότι η αξιοπιστία των ποινικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος του ατόμου αυτού θα θιγεί, κατά πάσα πιθανότητα, κατά τρόπο μη αναστρέψιμο, από σοβαρές προσβολές των εν λόγω δικαιωμάτων και, ως εκ τούτου, δεν μπορούσαν να υποχρεώσουν το Συμβούλιο να διαγράψει οριστικά τα ονόματα των προσφευγόντων από τον σχετικό κατάλογο. Πράγματι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των

πληροφοριών που διέθετε το Συμβούλιο κατά την έκδοση της αποφάσεως 2015/486, μπορούσε κάλλιστα να πιθανολογηθεί ότι οι διαδικασίες αυτές μπορούσαν να οδηγήσουν, αντιθέτως, σε τελεσίδικη απόφαση η οποία δεν θα βαρύνεται με τέτοιες προσβολές.

- 188 Συναφώς, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486, από τις πληροφορίες που είχαν παράσχει οι αιγυπτιακές αρχές σχετικά με την πρόοδο των ποινικών διαδικασιών που είχαν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος (βλ. σκέψεις 82, 83 και 87 ανωτέρω) προέκυπτε ότι, κατόπιν της αναιρέσεως από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο των πρωτοβάθμιων αποφάσεων, οι υποθέσεις είχαν αναπεμφθεί ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας και βρίσκονταν σε εξέλιξη. Διευκρινιζόταν, επιπλέον, ότι στην υπόθεση 107 του 2011, είχε ζητηθεί εμπειρογνωμοσύνη και ότι, στην υπόθεση 291 του 2011, η διαδικασία είχε ανασταλεί εν αναμονή της εκδόσεως τελεσίδικης αποφάσεως στις υποθέσεις 38 και 107 του 2011.
- 189 Κατά συνέπεια, βάσει των πληροφοριών αυτών, το Συμβούλιο μπορούσε εύλογα να θεωρήσει ότι το αρμόδιο αιγυπτιακό δικαστήριο θα ήταν σε θέση να εκδώσει εκ νέου απόφαση επί της ουσίας, μετά την αναπομπή της υποθέσεως από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο, υπό συνθήκες απαλλαγμένες από τις περιστάσεις που προέβλεπαν οι D. και M. στις εκθέσεις τους ως ικανές να προσβάλουν το δικαίωμα του πρώτου προσφεύγοντος για δίκαιη δίκη και ότι, ως εκ τούτου, οι συνθήκες αυτές απέκλειαν τον κίνδυνο να μην είναι αξιόπιστες οι αποφάσεις αυτές.
- 190 Ειδικότερα, οι πληροφορίες αυτές υποδηλώνουν ότι, στις επίμαχες υποθέσεις, ορισμένες παρατηρήσεις επί των οποίων βασίζεται η ανáιρεση από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο ελήφθησαν υπόψη στο πλαίσιο της διαδικασίας αναπομπής. Επομένως, δεν μπορεί να αποκλειστεί να έχει η εμπειρογνωμοσύνη που ζητήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως 107 του 2011 ως αντικείμενο τη συναγωγή συμπερασμάτων κατόπιν της διαπιστώσεως του δικαστηρίου αυτού ότι η εγκληματική πρόθεση των κατηγορουμένων δεν αποδείχθηκε. Ομοίως, η αναστολή της διαδικασίας στην υπόθεση 291 του 2011 φαίνεται να ανταποκρίνεται στη διαπίστωση του ίδιου δικαστηρίου κατά την οποία, για να μπορέσει να εκδώσει απόφαση επί της υποθέσεως αυτής, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο υπέθεσε την ενοχή του πρώτου προσφεύγοντος όσον αφορά τις πράξεις υπεξαίρέσεως δημόσιου χρήματος τις οποίες αφορούσαν τις υποθέσεις 38 και 107 του 2011.
- 191 Εξάλλου, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486, οι προσφεύγοντες δεν υπέβαλαν στοιχεία τα οποία να υποδηλώνουν προσβολή του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο της αναπομπής των υποθέσεων 38, 107 και 291 του 2011 ενώπιον του δικαστή της ουσίας, μετά τις αποφάσεις του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου.
- 192 Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο μπορούσε να συναγάγει από το σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015 ότι ο πρώτος προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να ασκήσει, ενώπιον του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου, νέο ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως που επρόκειτο να εκδώσει το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο θα αποφαινόταν, ενδεχομένως, τελεσίδικα επί της ουσίας στην περίπτωση που θα έκανε δεκτή την αίτηση αναιρέσεως. Ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όμως, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβήτησαν την ακρίβεια των πληροφοριών αυτών.
- 193 Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486, από τις πληροφορίες που διέθετε το Συμβούλιο δεν ήταν δυνατό να υποτεθεί ότι ο πρώτος προσφεύγων πιθανώς θα καταδικαζόταν, λόγω προσβολών του δικαιώματός του για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας και ότι οι προσβολές αυτές θα συνεπάγονταν κατά πάσα πιθανότητα μη επανορθώσιμη ζημία για τους προσφεύγοντες. Επομένως, η απόφαση περί παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 δεν ήταν προδήλως απρόσφορη σε σχέση με τους σκοπούς, αφενός, της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων τους και, αφετέρου, της ακολουθούμενης πολιτικής στηρίξεως των αιγυπτιακών αρχών στο πλαίσιο της οποίας εντασσόταν η εν λόγω δέσμευση.

- 194 Τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2016/411 και της αποφάσεως 2017/496 δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν, το 2016 και το 2017, μεταβολή της θέσεως του Συμβουλίου σχετικά με το αν συνέτρεχε λόγος παρατάσεως της καταχωρίσεώς τους.
- 195 Αφενός, στο πλαίσιο του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής, οι προσφεύγοντες προβάλλουν τρία στοιχεία, ήτοι, πρώτον, μια νομική γνωμοδότηση των Αιγυπτίων νόμιμων εκπροσώπων τους, της 10ης Μαρτίου 2016, από την οποία προκύπτει ότι η απόφαση του Αιγύπτιου δικαστή, της 23ης Φεβρουαρίου 2011, περί επικυρώσεως της διαταγής δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων τους που εξέδωσε ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας στις 21 Φεβρουαρίου 2011 εκδόθηκε κατά παράβαση του δικαιώματός τους για δίκαιη δίκη, δεύτερον, τη συνολική σωρευτική διάρκεια των διάφορων ποινών φυλακίσεως που επιβλήθηκαν στον πρώτο προσφεύγοντα, η οποία συνιστά απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη και του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ, και, τρίτον, το γεγονός ότι, στο έγγραφο της 2ας Φεβρουαρίου 2016, οι αιγυπτιακές αρχές παραπέμπουν σε διάφορες δικαστικές έρευνες για τις οποίες δεν ενημερώθηκαν ο πρώτος προσφεύγων και οι νόμιμοι εκπρόσωποί του στην Αίγυπτο, όπως προκύπτει από ένα έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2016 προερχόμενο από αυτούς.
- 196 Όσον αφορά το πρώτο στοιχείο, ήτοι τη νομική γνωμοδότηση των Αιγυπτίων νόμιμων εκπροσώπων των προσφευγόντων της 10ης Μαρτίου 2016, δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες την προσάρτησαν στο έγγραφο της 14ης Μαρτίου 2016 που απέστειλε έκαστος εξ αυτών στο Συμβούλιο.
- 197 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, καταρχάς, όπως προκύπτει από το έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 14ης Μαρτίου 2016, κατά των δικαστικών αποφάσεων με τις οποίες επικυρώνονται οι διαταγές δεσμεύσεως κεφαλαίων που εκδίδει ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή εντός προθεσμίας τριών μηνών. Οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν τις πληροφορίες αυτές. Εντούτοις, στη νομική γνωμοδότηση των Αιγυπτίων νόμιμων εκπροσώπων τους, την οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες, δεν μνημονεύεται προσφυγή κατά της αποφάσεως του αιγυπτιακού δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 2011 ή το περιεχόμενο ενδεχόμενης αποφάσεως εκδοθείσας επί τέτοιας προσφυγής. Ως εκ τούτου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι το περιεχόμενο της νομικής αυτής γνωμοδοτήσεως είναι αρκούντως αξιόπιστο, ουδόλως προκύπτει από αυτό ότι στερήθηκαν την προβλεπόμενη από το αιγυπτιακό δίκαιο δικαστική προστασία έναντι αποφάσεως όπως αυτή της 23ης Φεβρουαρίου 2011.
- 198 Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν ότι η διαταγή δεσμεύσεως των κεφαλαίων της 21ης Φεβρουαρίου 2011, η οποία επικυρώθηκε με δικαστική απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 2011, δικαιολογείται από την ύπαρξη εν εξελίξει ποινικής διαδικασίας στην υπόθεση 38 του 2011 σε σχέση με πράξεις οι οποίες στοιχειοθετούν, κατά τον Αιγύπτιο γενικό εισαγγελέα, υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος και από την ανάγκη προληπτικής παρεμποδίσεως της φυγής των ενδεχομένως υπεξαιρεθέντων κεφαλαίων. Ως εκ τούτου, ανεξάρτητα από το ζήτημα του βασίμου του ποινικού χαρακτηρισμού των εν λόγω πραγματικών περιστατικών, το οποίο δεν εγείρεται στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, οι προβαλλόμενες στη νομική γνωμοδότηση της 10ης Μαρτίου 2016 παραβάσεις δεν είναι ικανές, εν πάση περιπτώσει, να κλονίσουν τη θεμελίωση της εν λόγω διαταγής και της εφαρμογής της στα περιουσιακά στοιχεία όλων των προσφευγόντων. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι, όπως προκύπτει από το ίδιο έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών, η τέταρτη προσφεύγουσα εξασφάλισε από τον Αιγύπτιο γενικό εισαγγελέα, κατόπιν αιτήματός της, την εξαίρεση από το πεδίο εφαρμογής, μεταξύ άλλων, της διαταγής δεσμεύσεως κεφαλαίων της 21ης Φεβρουαρίου 2011 ορισμένων περιουσιακών στοιχείων που ανήκαν σε αυτήν πριν από τον γάμο της. Ως εκ τούτου, φαίνεται ότι η απόφαση επικυρώσεως της διαταγής δεσμεύσεως κεφαλαίων της 23ης Φεβρουαρίου 2011 δεν εμποδίζει, ιδίως, τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη προσφεύγουσα, να υποβάλουν αιτήματα εξαιρέσεως ορισμένων περιουσιακών στοιχείων τους από το πεδίο της εν λόγω διαταγής με αποτέλεσμα να περιορίζονται οι αρνητικές συνέπειες αυτής στο δικαίωμα ιδιοκτησίας τους στο αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών της διαταγής αυτής. Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο είχε

το δικαίωμα να θεωρήσει ότι η ως άνω διαταγή, στην οποία στηρίχθηκε για να καταχωρίσει τα πρόσωπα αυτά, ήταν αξιόπιστη, ανεξάρτητα από τους ισχυρισμούς που περιέχονται στη νομική γνωμοδότηση της 10ης Μαρτίου 2016.

- 199 Τέλος, δεν αμφισβητείται ότι, όπως προκύπτει από το έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 14ης Μαρτίου 2016, δύο άλλες διαταγές δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων εκδόθηκαν έναντι όλων των προσφευγόντων όσον αφορά τις υποθέσεις 107 και 291 του 2011 και ότι οι εν λόγω διαταγές ήταν ακόμη σε ισχύ κατά την ημερομηνία του εγγράφου αυτού. Ως εκ τούτου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι ισχυρισμοί που περιέχονται στη νομική γνωμοδότηση της 10ης Μαρτίου 2016 μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη δυνατότητα του Συμβουλίου να στηριχθεί στη διαταγή της 21ης Φεβρουαρίου 2011 για την καταχώριση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας, οι ισχυρισμοί αυτοί δεν μπορούσαν, εν πάση περιπτώσει, να υποχρεώσουν το Συμβούλιο να θέσει τέλος στην παράταση της ως άνω καταχωρίσεως, καθόσον αυτή μπορούσε να βασιστεί, τουλάχιστον, στις άλλες προμνησθείσες διαταγές.
- 200 Όσον αφορά το δεύτερο στοιχείο, ήτοι τη συνολική διάρκεια των ποινών φυλακίσεως που επιβλήθηκαν στον πρώτο προσφεύγοντα, εάν υποθεθεί ότι το στοιχείο αυτό είναι κρίσιμο στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της προσβολής του δικαιώματος του πρώτου προσφεύγοντος για δίκαιη δίκη και σε τεκμήριο αθωότητας, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι υποβλήθηκε στο Συμβούλιο πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2016/411. Εν πάση περιπτώσει, αρκεί να επισημανθεί ότι η απόφαση του ΕΔΔΑ της 9ης Ιουλίου 2013, Vinter κ.λπ. κατά Ηνωμένου Βασιλείου (CE:ECHR:2013:0709JUD 006606909), την οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες προς στήριξη των επιχειρημάτων τους, δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η καταδική σε ποινή φυλακίσεως διάρκειας τέτοιας όπως αυτή που προκύπτει από τη σώρευση των ποινών που επιβλήθηκαν στον πρώτο προσφεύγοντα συνιστά, αφ' εαυτής, ανεξάρτητα από τις συνθήκες εκτελέσεως των ποινών αυτών, παράβαση της απαγορεύσεως απάνθρωπων και εξευτελιστικών μεταχειρίσεων. Επιπλέον, η συνολική σωρευτική διάρκεια 54 ετών της ποινής φυλακίσεως, την οποία προέβλεπαν οι προσφεύγοντες, υπολογίστηκε βάσει των καταδικαστικών αποφάσεων που εξέδωσε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011. Οι αποφάσεις αυτές, όμως, αναιρέθηκαν από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο και από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας αναπομπής, θα επιβληθούν εκ νέου στον πρώτο προσφεύγοντα ποινές φυλακίσεως ανάλογης σωρευτικής διάρκειας. Συνεπώς, η προβαλλόμενη παράβαση είναι, εν πάση περιπτώσει, αμιγώς υποθετική.
- 201 Όσον αφορά το τρίτο στοιχείο, ήτοι τις δικαστικές έρευνες για τις οποίες προβάλλεται ότι δεν ενημερώθηκαν ο πρώτος προσφεύγων και οι νόμιμοι εκπρόσωποί του, επισημαίνεται ότι το στοιχείο αυτό σχετίζεται με έρευνες σε τρεις υποθέσεις οι οποίες αφορούν, στην υπόθεση 376 του 2013, πράξεις νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, στην υπόθεση 4 του 2011, πράξεις προσπορισμού αθέμιτου κέρδους και, στην υπόθεση 274 του 2012 (νυν υπόθεση 244 του 2015), εκ νέου, πράξεις νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες. Εντούτοις, εν αντιθέσει προς ό,τι ισχύει για τις ποινικές διαδικασίες στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011, από τη μεία των υποθέσεων αυτών στο έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 2ας Ιανουαρίου 2016 ουδώς μπορεί να συναχθεί κάποια σχέση μεταξύ των ερευνών αυτών και των πραγματικών περιστατικών υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο δεν μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, να στηριχθεί στις έρευνες αυτές για την καταχώριση των προσφευγόντων (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2013, Al Matri κατά Συμβουλίου, Τ-200/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:275, σκέψεις 48 και 73), με αποτέλεσμα οι παραβάσεις οι οποίες τελέστηκαν, κατά τους προσφεύγοντες, στο πλαίσιο των ερευνών αυτών να μην μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να έχουν αντίκτυπο στην παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων.

- 202 Αφετέρου, στο δεύτερο υπόμνημα προσαρμογής, οι προσφεύγοντες επικαλούνται, επιπλέον, την εκ νέου προφυλάκιση του πρώτου προσφεύγοντος, στις 7 Μαρτίου 2017, η οποία συνιστά, κατ' αυτούς, παράβαση των σχετικών διατάξεων του αιγυπτιακού συντάγματος και του άρθρου 143 του αιγυπτιακού κώδικα ποινικής δικονομίας καθώς και των εγγυήσεων κατά της αυθαίρετης κρατήσεως που κατοχυρώνονται στο άρθρο 5 της ΕΣΔΑ.
- 203 Βάσει των στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες, ο πρώτος προσφεύγων προφυλακίστηκε αρχικά στην υπόθεση 107 του 2011 για διάστημα 30 μηνών, έως ότου αποφυλακίστηκε, με απόφαση του ποινικού δικαστηρίου της 5ης Αυγούστου 2013, καθόσον έληξε η μέγιστη περίοδος των 18 μηνών που προβλέπεται για τον σκοπό αυτό από το άρθρο 143 του αιγυπτιακού κώδικα ποινικής δικονομίας. Οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι η προφυλάκιση του ατόμου αυτού μετά το πέρας της συνεδριάσεως στις 7 Μαρτίου 2017 στην ίδια υπόθεση αντιβαίνει στις διατάξεις αυτές και δεν βασίζεται σε κανένα δικαιολογητικό λόγο. Προς στήριξη των επιχειρημάτων αυτών, προσκομίζουν, ειδικότερα, αντίγραφο του άρθρου 54 του αιγυπτιακού συντάγματος της 18ης Ιανουαρίου 2014 και του άρθρου 143 του κώδικα ποινικής δικονομίας, γνωμοδοτήσεις Αιγυπτίων νομικών σχετικά με την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, την αίτηση άμεσης αποφυλάκισεως του πρώτου προσφεύγοντος που κατέθεσαν οι νόμιμοι εκπρόσωποί του στην Αίγυπτο στις 8 Απριλίου 2017, καθώς και τη νομολογία του ΕΔΔΑ σχετικά με το άρθρο 5 της ΕΣΔΑ.
- 204 Εντούτοις, επιβάλλεται η επισήμανση ότι στο έγγραφο της 7ης Μαρτίου 2017 προς το Συμβούλιο, ο πρώτος προσφεύγων περιορίστηκε να υποστηρίξει ότι η προφυλάκισή του διατάχθηκε, κατά τους νόμιμους εκπροσώπους του στην Αίγυπτο, κατά παράβαση του δικαιώματός του για δίκαιη δίκη και ενώ είχε ήδη προφυλακιστεί για διάστημα άνω των τριών ετών και ότι οι καταδικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν εις βάρος του είχαν αναιρεθεί από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο. Αντιθέτως, ο πρώτος προσφεύγων δεν εξέθεσε, στο έγγραφο αυτό, τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες στο Γενικό Δικαστήριο προς στήριξη των επιχειρημάτων τους περί παραβάσεως των διατάξεων του αιγυπτιακού εθνικού δικαίου και των εγγυήσεων κατά της αυθαίρετης κρατήσεως, περιλαμβανομένου του αντιγράφου των κρίσιμων διατάξεων του αιγυπτιακού εθνικού δικαίου. Επιπλέον, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι ο πρώτος προσφεύγων προσκόμισε στο Συμβούλιο, πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2017/496, συγκεκριμένα στοιχεία προς στήριξη της διαβεβαιώσεως ότι είχε όντως προφυλακιστεί μετά το πέρας της συνεδριάσεως της 7 Μαρτίου 2017.
- 205 Επιβάλλεται ωστόσο η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, η νομιμότητα πράξεως της Ένωσης πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τα διαθέσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως (βλ. αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-398/13 P, EU:C:2015:535, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 4ης Σεπτεμβρίου 2015, NIOC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-577/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:596, σκέψη 112 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 206 Ως εκ τούτου, η νομιμότητα της παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων το 2017 δεν μπορεί να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα των στοιχείων που υπέβαλαν για πρώτη φορά στο πλαίσιο του δεύτερου υπομνήματος προσαρμογής, τα οποία μνημονεύονται στις σκέψεις 202 και 203 ανωτέρω. Πράγματι, δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, δυνατή η επίκληση των στοιχείων αυτών με χρήσιμο τρόπο για να αποδειχθεί πλάνη του Συμβουλίου κατά την εκτίμηση των στοιχείων που του γνωστοποίησαν οι προσφεύγοντες πριν από την έκδοση, μεταξύ άλλων, της αποφάσεως 2017/496.
- 207 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η προφυλάκιση του πρώτου προσφεύγοντος είναι κρίσιμο στοιχείο για την εκτίμηση προσβολών του δικαιώματός του για δίκαιη δίκη και του τεκμηρίου αθωότητας, οι πληροφορίες που παρασχέθηκαν στο Συμβούλιο κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2017/496 δεν μπορούσαν, εν πάση περιπτώσει, να οδηγήσουν προδήλως στο συμπέρασμα ότι διαπράχθηκε, ή ακόμη ότι υπήρχε πιθανότητα να έχει διαπραχθεί, σοβαρή παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πρώτου προσφεύγοντος έτσι ώστε η παράταση της καταχωρίσεώς του να αντιβαίνει προδήλως στους σκοπούς της αποφάσεως 2011/172.

208 Πράγματι, αφενός, οι πληροφορίες αυτές δεν βεβαιώναν με επαρκή αξιοπιστία το υποστατό της προφυλακίσεως του πρώτου προσφεύγοντος και την πραγματική εμβέλεια της. Αφετέρου, το ότι ο πρώτος προσφεύγων είχε προφυλακιστεί στο παρελθόν για διάστημα άνω των τριών ετών και το ότι είχαν ανααιρεθεί οι ποινές φυλακίσεως που του είχαν επιβληθεί δεν ήταν στοιχεία που αρκούσαν καθαυτά για να αποδείξουν τον παράνομο ή αυθαίρετο χαρακτήρα της προφυλακίσεως αυτής. Ως εκ τούτου, οι πληροφορίες αυτές δεν μπορούσαν να υποχρεώσουν το Συμβούλιο να άρει την καταχώριση του πρώτου προσφεύγοντος.

209 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο.

2) Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι το Συμβούλιο δεν εξακρίβωσε τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσφευγόντων και χρησιμοποίησε ένα αμάχητο τεκμήριο όσον αφορά τον σεβασμό των εν λόγω θεμελιωδών δικαιωμάτων από τις αιγυπτιακές αρχές

210 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων της Συνθήκης ΕΕ και των αρχών του δικαίου της Ένωσης που ρυθμίζουν τις υποχρεώσεις του Συμβουλίου σχετικά με τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων, το Συμβούλιο, βάσει των στοιχείων που του είχαν υποβληθεί, δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει εις βάρος τους ένα αμάχητο τεκμήριο περί σεβασμού του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και σεβασμού του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος και, ως εκ τούτου, να μην προβεί σε σχετικές έρευνες. Κατά τους προσφεύγοντες, παρατείνοντας την καταχώρισή τους βάσει, ειδικότερα, των ποινικών διαδικασιών που αφορούσαν το άτομο αυτό χωρίς να διεξαγάγει έρευνες, το Συμβούλιο επικύρωσε την προσβολή των δικαιωμάτων του ατόμου αυτού στο πλαίσιο των εν λόγω διαδικασιών.

211 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της λήψεως περιοριστικών μέτρων, τα οποία έχουν ατομικό χαρακτήρα για τους ενδιαφερομένους, το Συμβούλιο οφείλει να τηρεί την αρχή της χρηστής διοικήσεως η οποία του επιβάλλει, μεταξύ άλλων, να εξετάσει με επιμέλεια και αμεροληψία τα αποδεικτικά στοιχεία που του διαβιβάστηκαν λαμβανομένων υπόψη, ειδικότερα, των παρατηρήσεων και των ενδεχόμενων απαλλακτικών στοιχείων που υπέβαλαν τα άτομα αυτά (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 114, 115 και 119).

212 Ως εκ τούτου, η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου την οποία εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη επιβάλλει, καταρχήν, πλήρη έλεγχο της νομιμότητας των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση περί εγγραφής του ονόματος προσώπου σε κατάλογο προσώπων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα. Ειδικότερα, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να βεβαιώνεται ότι η απόφαση αυτή, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα για τον ενδιαφερόμενο, στηρίζεται σε επαρκώς στέρεα πραγματική βάση (πρβλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

213 Ειδικότερα, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 69 ανωτέρω, στο πλαίσιο του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων της αποφάσεως 2011/172, η ύπαρξη δικαστικών διαδικασιών κινηθεισών στην Αίγυπτο εις βάρος του ενδιαφερομένου δεν μπορεί να συνιστά αρκούντως στέρεα πραγματική βάση εάν μπορεί να υποτεθεί ότι η απόφαση που θα ληφθεί μετά την ολοκλήρωση των διαδικασιών αυτών δεν θα είναι αξιόπιστη, ήτοι, ειδικότερα, ότι θα αντιβαίνει στις απαιτήσεις που απορρέουν από το δικαίωμα για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας.

214 Επομένως, βάσει των προμνησθεισών γενικών αρχών, απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει, καταρχήν, πλήρη έλεγχο όσον αφορά το αν το Συμβούλιο εκπλήρωσε το καθήκον του για επιμελή και αμερόληπτη εξέταση, βεβαιωνόμενο ότι μπορούσε να θεωρήσει αξιόπιστες τις ποινικές διαδικασίες που κινήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος. Ειδικότερα, ο έλεγχος αυτός συνεπάγεται να εξακριβωθεί αν το Συμβούλιο έκρινε ορθώς ότι διέθετε επαρκή στοιχεία για να θεωρήσει ότι όντως συνέβαινε κάτι τέτοιο, ανεξάρτητα από τα περί του αντιθέτου επιχειρήματα των προσφευγόντων.

- 215 Ασφαλώς, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να ζητήσει από τις αιγυπτιακές αρχές συμπληρωματικές πληροφορίες ελλείψει συγκεκριμένων στοιχείων ικανών να υποστηρίξουν τα επιχειρήματα αυτά. Εντούτοις, δεν διαθέτει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως για να καθορίσει αν τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες επέβαλλαν να προβεί στις ενέργειες αυτές (πρβλ. και κατ' αναλογία, απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, *Al Matri κατά Συμβουλίου*, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψεις 68 έως 73).
- 216 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 110 έως 112 ανωτέρω, λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων που είχε στη διάθεσή του το Συμβούλιο και των εξηγήσεων που αυτό παρέσχε, ότι το Συμβούλιο έκρινε ότι τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες, ανεξάρτητα από τη λυσιτέλεια και την αξιοπιστία τους, δεν έθεταν υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση στην οποία είχε προβεί όσον αφορά τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων που διασφαλίζεται στο πλαίσιο των αιγυπτιακών δικαστικών διαδικασιών, ιδίως βάσει του σημειώματος του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015, το οποίο επιβεβαιώθηκε με το σημείωμα της NCRAA της 5ης Δεκεμβρίου 2016. Εξάλλου, [εμπιστευτικό].
- 217 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες και των πληροφοριών που είχε στη διάθεσή του το Συμβούλιο κατά την ημερομηνία εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, το Συμβούλιο δεν είχε υποχρέωση να προβεί σε συμπληρωματικές έρευνες.
- 218 Ασφαλώς, όπως προκύπτει από την έκθεση του περιεχομένου του σημειώματος του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015 στις σκέψεις 85 και 86, το σημείωμα αυτό και εκείνο της NCRAA της 5ης Δεκεμβρίου 2016, με ταυτόσημο περιεχόμενο, περιορίζονται να εκθέσουν το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται οι ποινικές διαδικασίες που κινήθηκαν κατά των προσώπων που καταχωρίστηκαν στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/172 κατάλογο και να παράσχουν γενικές διαβεβαιώσεις όσον αφορά τον σεβασμό από τις αιγυπτιακές αρχές του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και του τεκμηρίου αθωότητας. Αντιθέτως, δεν περιέχουν συγκεκριμένα στοιχεία απαντήσεως στους ισχυρισμούς των προσφευγόντων περί προσβολής των εν λόγω δικαιωμάτων στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος και στα στοιχεία προς στήριξη των ισχυρισμών αυτών τα οποία προκύπτουν, μεταξύ άλλων, από τις εκθέσεις των D. και M.
- 219 Εντούτοις, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 188 ανωτέρω, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486 το Συμβούλιο διέθετε ορισμένες πληροφορίες σχετικά με τα μεταγενέστερα στάδια των ποινικών διαδικασιών τις οποίες αφορούσαν οι ισχυρισμοί περί παραβιάσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων.
- 220 Πρώτον, το Συμβούλιο είχε ενημερωθεί, τουλάχιστον από το 2014, για την αναίρεση, από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο, των καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν πρωτοδίκως εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος. Επομένως, το Συμβούλιο μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι οι προσβολές του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος, με τις οποίες βαρυνόταν, βάσει, μεταξύ άλλων, των εκθέσεων των D. και M., η διαδικασία που οδήγησε στις εν λόγω καταδικαστικές αποφάσεις δεν μπορούσαν πλέον, ακόμη και αν θεωρούνταν διαπιστωμένες, να θίξουν την αξιοπιστία των επίμαχων ποινικών διαδικασιών.
- 221 Το περιεχόμενο των επίμαχων αποφάσεων του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου, των οποίων το Συμβούλιο είχε ήδη λάβει γνώση, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 103 ανωτέρω, στο πλαίσιο των προσφυγών των προσφευγόντων στις υποθέσεις T-375/14 έως T-378/14, επιβεβαιώνει την ανάλυση αυτή. Πράγματι, από το σκεπτικό των αποφάσεων αυτών προκύπτει ότι οι αποφάσεις του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου δεν αναιρέθηκαν μόνο λόγω διαδικαστικών παρατυπιών, αλλά και λόγω πλάνης περί το δίκαιο σχετικής με την εν γένει συλλογιστική στην οποία στηρίχθηκαν οι αποφάσεις αυτές και σχετικής, ειδικότερα, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 185 ανωτέρω, με ανεπαρκή συνεκτίμηση των ενστάσεων των κατηγορουμένων και με την απόδειξη της ενοχής τους. Ως εκ

τούτου, μπορούσε να συναχθεί ότι, στο πλαίσιο της αναπομπής της υποθέσεως ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, απέκειτο σε αυτό να επανεξετάσει πλήρως, επί της ουσίας, την ευθύνη των κατηγορουμένων και, ενδεχομένων, τις προκύπτουσες κυρώσεις.

- 222 Εξάλλου, το Συμβούλιο μπορούσε ευλόγως να συμπεράνει από τις αποφάσεις αυτές ότι η δικαστική προστασία που διασφαλίζεται με τη δυνατότητα, την οποία παρέχει το αιγυπτιακό ποινικό δίκαιο, ασκήσεως ενδίκου μέσου ενώπιον του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου ήταν δεδομένη όσον αφορά τον πρώτο προσφεύγοντα και συνιστούσε συγκεκριμένη εγγύηση για την προστασία του δικαιώματός του για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας. Η ανάλυση αυτή επιβεβαιωνόταν από το γεγονός ότι, στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών στις υποθέσεις 38 και 291 του 2011, με τις επίμαχες αποφάσεις του δικαστηρίου αυτού διατάχθηκε η αναπομπή των υποθέσεων ενώπιον άλλης συνθέσεως του δικαστηρίου και, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας στην υπόθεση 107 του 2011, η αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον άλλου δικαστηρίου.
- 223 Δεύτερον, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 190 ανωτέρω, μπορούσε να συναχθεί από την εμπειρογνωμοσύνη που ζητήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως 107 του 2011 και την αναστολή της διαδικασίας στο πλαίσιο της υποθέσεως 291 του 2011, εν αναμονή της εκδόσεως της τελεσίδικης αποφάσεως στις υποθέσεις 38 και 107 του 2011, πράξεις που δεν αμφισβητούνται από τους προσφεύγοντες, ότι οι σκέψεις του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου που οδήγησαν στην αναίρεση των καταδικαστικών αποφάσεων εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος ελήφθησαν υπόψη από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο.
- 224 Τρίτον, η δυνατότητα, η οποία μνημονεύεται στο σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015, υποβολής, στο πλαίσιο ποινικών υποθέσεων, δεύτερης αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου, η οποία οδηγεί, εφόσον γίνει δεκτή, σε τελεσίδικη επί της ουσίας απόφαση του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου, συνιστούσε στοιχείο αναμφίβολα ανεπαρκές, από μόνο του, για τον αποκλεισμό κάθε κινδύνου παραβιάσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πρώτου προσφεύγοντος, αλλά το οποίο παρέμενε, παρ' όλα αυτά, λυσιτελές εν προκειμένω.
- 225 Πράγματι, καθόσον, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 222 ανωτέρω, το σκεπτικό των αποφάσεων του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου αναδείκνυε την ύπαρξη αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το Συμβούλιο μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι, στην περίπτωση που ο πρώτος προσφεύγων θα κατέθετε δεύτερη αίτηση αναιρέσεως κατά των αποφάσεων του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου που επρόκειτο να εκδοθούν κατόπιν της αναπομπής στις επίμαχες ποινικές διαδικασίες, αυτός θα απολάμβανε εκ νέου τέτοιας δικαστικής προστασίας.
- 226 Τέλος, τέταρτον, από τη σκέψη 191 ανωτέρω προκύπτει ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486, οι προσφεύγοντες δεν είχαν προβάλει κανένα στοιχείο ικανό να δημιουργήσει εύλογες αμφιβολίες σχετικά με τον κίνδυνο προσβολής του δικαιώματος για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας του πρώτου προσφεύγοντος από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο μετά την αναπομπή των επίμαχων υποθέσεων από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο.
- 227 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των πληροφοριών που είχε κατά την ημερομηνία αυτή, το Συμβούλιο μπόρεσε, ευλόγως, να θεωρήσει ότι διέθετε επαρκή στοιχεία ώστε να συμπεράνει, αφενός, ότι οι προβαλλόμενες παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πρώτου προσφεύγοντος, ακόμη και αν θεωρηθούν διαπιστωμένες, δεν μπορούσαν πλέον να επηρεάσουν την εξέλιξη των επίμαχων ποινικών διαδικασιών και, αφετέρου, ότι δεν υπήρχαν εύλογοι λόγοι ανησυχίας ότι η έκβαση των ποινικών αυτών διαδικασιών μπορούσε να αλλοιωθεί λόγω τέτοιων παραβιάσεων σε μεταγενέστερο στάδιο. Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο μπορούσε εύλογα να θεωρήσει, βάσει των στοιχείων αυτών, ότι οι εν λόγω ποινικές διαδικασίες ήταν αξιόπιστες, χωρίς να χρειάζεται να προβεί, συναφώς, σε συμπληρωματικές εξακριβώσεις στις αιγυπτιακές αρχές.

- 228 Όσον αφορά τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες σχετικά με την έκδοση των αποφάσεων 2016/411 και 2017/496, από την ανάλυσή τους, στις σκέψεις 195 έως 208 ανωτέρω, προκύπτει το συμπέρασμα ότι δεν ήταν ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση αυτή.
- 229 Πράγματι, αφενός, από τις σκέψεις 197 έως 201 ανωτέρω συνάγεται ότι οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι οι παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων τις οποίες προέβαλαν με σκοπό να αμφισβητήσουν την παράταση της καταχωρίσεώς τους το 2016 ήταν ικανές να επηρεάσουν την αξιοπιστία των ποινικών διαδικασιών στις οποίες μπορούσε να στηριχθεί το Συμβούλιο για να προβεί στην εν λόγω παράταση.
- 230 Αφετέρου, από τις σκέψεις 204 έως 208 ανωτέρω προκύπτει ότι τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες στο Συμβούλιο πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2017/496, τα οποία δεν ήταν επαρκώς τεκμηριωμένα, δεν ήταν ικανά, από μόνα τους, να δημιουργήσουν εύλογες αμφιβολίες σχετικά με τον κίνδυνο παραβιάσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πρώτου προσφεύγοντος, λόγω του ισχυρισμού περί προφυλακίσεώς του, και ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι δεν έλαβε υπόψη τα στοιχεία τα οποία υπέβαλαν για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου να αποδείξουν την ύπαρξη τέτοιας παραβιάσεως. Απόκειται στο Συμβούλιο να εκτιμήσει αν, ενδεχομένως, τα τελευταία αυτά στοιχεία επιβάλλουν να ζητηθούν συμπληρωματικές πληροφορίες από τις αιγυπτιακές αρχές για την ενδεχόμενη επακόλουθη παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων.
- 231 Οι παρατηρήσεις αυτές δεν μπορούν να τεθούν υπό αμφισβήτηση με βάση την απόφαση του ελβετικού ομοσπονδιακού ποινικού δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2012 και τις δύο αποφάσεις του συνταγματικού δικαστηρίου του Λιχτενστάιν της 28ης Αυγούστου 2012 και της 30ής Σεπτεμβρίου 2013, τις οποίες επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες προς στήριξη των επιχειρημάτων τους. Ειδικότερα, ασφαλώς, όπως επισημαίνεται στις σκέψεις 101 και 102 ανωτέρω, οι αποφάσεις αυτές ακύρωσαν μέτρα δικαστικής συνδρομής ληφθέντα αιτήσεως των αιγυπτιακών αρχών όχι λόγω προσβολών του δικαιώματος για δίκαιη δίκη των ενδιαφερομένων, αλλά λόγω του κινδύνου να υποστούν ζημία οι ενδιαφερόμενοι λόγω τέτοιων προσβολών. Εξάλλου, όσον αφορά ειδικότερα τις δύο τελευταίες προμνησθείσες αποφάσεις, αυτές αφορούσαν αίτηση των αιγυπτιακών αρχών στηριζόμενη στις ποινικές διαδικασίες που κινήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος και το δικάζον δικαστήριο αποφάνθηκε, μεταξύ άλλων, λαμβάνοντας υπόψη τις εκθέσεις του IBAHRI και του M., οι οποίες διαβιβάστηκαν επίσης στο Συμβούλιο. Τούτου λεχθέντος, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 149 ανωτέρω, ακόμη και αν υποθεθεί ότι τα μέτρα δικαστικής συνδρομής που ακύρωσαν τα δικαστήρια αυτά είναι συγκρίσιμα με τα μέτρα που αφορούν τους προσφεύγοντες εν προκειμένω, οι αποφάσεις που εξέδωσαν τα εν λόγω δικαστήρια βασίζονταν σε διαφορετικές πραγματικές περιστάσεις από εκείνες που γνωστοποιήθηκαν στο Συμβούλιο. Πράγματι, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 218 έως 230 ανωτέρω, το Συμβούλιο, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των πληροφοριών τις οποίες διέθετε κατά την ημερομηνία των προσβαλλομένων αποφάσεων, ευλόγως θεώρησε ότι δεν υπήρχαν εύλογοι λόγοι ανησυχίας ότι η έκβαση των δικαστικών διαδικασιών που κινήθηκαν κατά των προσφευγόντων μπορούσε να αλλοιωθεί λόγω προσβολών του δικαιώματός τους για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας.
- 232 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των πληροφοριών που είχε στη διάθεσή του, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως των στοιχείων που του υπέβαλαν οι προσφεύγοντες σχετικά με παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων διαπραχθείσες στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος τους στην Αίγυπτο όταν εκτίμησε ότι τα στοιχεία αυτά δεν απαιτούσαν συμπληρωματικές έρευνες. Συνεπώς, οι προσφεύγοντες σφάλουν όταν υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο χρησιμοποίησε εις βάρος τους ένα αμάχητο τεκμήριο σεβασμού των δικαιωμάτων αυτών από τις αιγυπτιακές αρχές και παρέβη την υποχρέωσή του να μεριμνήσει για τον σεβασμό αυτό, ιδίως όσον αφορά τα δικαιώματα που κατοχυρώνονται στα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη. Επομένως, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, ο λόγος αυτός στο σύνολό του πρέπει να απορριφθούν.

2. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται μη τήρηση των γενικών κριτηρίων του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011

- 233 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η παράταση της καταχωρίσεώς τους δεν είναι σύμφωνη προς τα γενικά κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, επειδή, αφενός, το Συμβούλιο δεν προσκόμισε τα στοιχεία που μπορούν να αποδείξουν ότι κρίθηκαν υπεύθυνοι υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο και, αφετέρου, δεν αποδείχθηκε ότι ο λόγος στον οποίο βασίζεται η παράταση αυτή, ήτοι το γεγονός ότι οι αιγυπτιακές αρχές έχουν κινήσει εις βάρος τους δικαστικές διαδικασίες για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος βάσει της Συμβάσεως των Ηνωμένων Εθνών κατά της διαφθοράς (CNUCC), στηρίζεται σε επαρκή πραγματική βάση. Ο λόγος αυτός υποδιαιρείται, κατ' ουσίαν, σε τέσσερα σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι δεν έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος δικαστικές διαδικασίες για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, δεδομένου ότι οι πράξεις που του προσάπτονται δεν μπορούν να χαρακτηριστούν κατ' αυτόν τον τρόπο. Με το δεύτερο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, όπως καταδεικνύεται από τις αποφάσεις του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου με τις οποίες αναιρέθηκαν οι ποινικές καταδίκες του πρώτου προσφεύγοντος, οι διώξεις που κινήθηκαν εις βάρος αυτού δεν στηρίζονται σε αποδεικτικά στοιχεία. Με το τρίτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι δικαστικές διαδικασίες που κινήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος είχαν πολιτικά κίνητρα. Με το τέταρτο σκέλος, υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι τα στοιχεία που έδωσαν οι αιγυπτιακές αρχές όσον αφορά την ατομική κατάσταση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας δεν συνιστούν επαρκή βάση για την καταχώρισή τους.
- 234 Από την πλευρά του, το Συμβούλιο απαντά ότι οι προσφεύγοντες περιορίζονται σε επανάληψη των επιχειρημάτων τα οποία απέρριψαν ρητώς το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο στις αποφάσεις της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-220/14 P, EU:C:2015:147), και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), και δεν λαμβάνουν υπόψη την αρχή του δεδικασμένου. Επιπλέον, στις παρατηρήσεις του επί του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η ερμηνεία της έννοιας της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος που ελήφθη υπόψη στο πλαίσιο του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων που διατάχθηκαν στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172 πρέπει να υπερισχύσει σε σχέση με διαφορετική ερμηνεία στο πλαίσιο άλλου καθεστώτος περιοριστικών μέτρων.

α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 235 Πρώτον, επισημαίνεται ότι, καθόσον οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αφορούν τη μη τήρηση των κριτηρίων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι αλυσιτελής. Πράγματι, οι αποφάσεις αυτές αφορούν μόνον την παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172. Επομένως, τα κριτήρια αυτά δεν τυγχάνουν εφαρμογής εν προκειμένω. Ως εκ τούτου, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστεί επί της ουσίας μόνο καθόσον αφορά τη μη τήρηση των κριτηρίων που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς τους παρατάθηκε με τις αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496.
- 236 Δεύτερον, όπως προκύπτει από την προμνησθείσα στις σκέψεις 64 και 65 νομολογία, λόγω της φύσεως και του σκοπού της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων των προσφευγόντων, απέκειτο στο Συμβούλιο να εξακριβώσει, προκειμένου περί της καταχωρίσεως των προσφευγόντων, αφενός, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία διέθετε μπορούσαν να αποδείξουν ότι έχουν κινηθεί εις βάρος των προσώπων αυτών μία ή περισσότερες εκκρεμείς δικαστικές διαδικασίες οι οποίες συνδέονται με πράξεις οι οποίες μπορούν να συνιστούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος και, αφετέρου, ότι η διαδικασία αυτή ή οι διαδικασίες αυτές καθιστούσαν εφικτό τον χαρακτηρισμό τους βάσει των κριτηρίων του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172.

- 237 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως επισημαίνει το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο έχουν ήδη αποφανθεί σχετικά με το αν το Συμβούλιο ευλόγως βασίστηκε στις δικαστικές διαδικασίες που κινήθηκαν εις βάρος των προσφευγόντων για να προβεί στην αρχική καταχώρισή τους λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που προβλέπονται, ιδίως, στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172.
- 238 Πράγματι, αφενός, στην απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι το Συμβούλιο ορθώς ανέγραψε το όνομα των προσφευγόντων στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 για τον λόγο και μόνο ότι έχει κινηθεί εις βάρος τους δικαστική διαδικασία στην Αίγυπτο η οποία έχει οποιαδήποτε σχέση με έρευνες που αφορούν πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος. Πράγματι, τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής περιλαμβάνουν τόσο πρόσωπα τα οποία διώκονται ποινικώς λόγω της συμμετοχής τους, σε διαφορετικό βαθμό, σε πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο όσο και συνδεδεμένα πρόσωπα, εις βάρος των οποίων έχουν κινηθεί διαδικασίες συναφείς προς τις διώξεις αυτές, ιδίως ασφαλιστικών μέτρων με σκοπό τη διαφύλαξη των περιουσιακών στοιχείων που ενδεχομένως υπεξαίρεθηκαν (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψεις 67, 95 και 97). Εξάλλου, αποφαινόμενο επί της αιτήσεως αναίρεσεως κατά της αποφάσεως αυτής στην υπόθεση C-220/14 P, το Δικαστήριο επικύρωσε τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου (απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψεις 71 έως 73).
- 239 Αφετέρου, στην απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψεις 132 έως 134 και 137 έως 140), το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία που διαβίβασαν στο Συμβούλιο οι αιγυπτιακές αρχές, αφενός, μπορεί να θεωρηθεί ότι οι πράξεις που προσάπτουν στον προσφεύγοντα οι ως άνω αρχές χαρακτηρίστηκαν από αυτές κατά τρόπο που ανταποκρίνεται στην έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος και, αφετέρου, ότι εις βάρος της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας, σε σχέση με τις οποίες ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας εξέδωσε διαταγή δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων, εγκριθείσα από ποινικό δικαστήριο και συναφή προς έρευνες που αφορούσαν πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, έχει κινηθεί δικαστική διαδικασία σχετική με έρευνες που αφορούν υπεξαίρεσεις δημόσιου χρήματος. Από την πλευρά του, το Δικαστήριο εκτίμησε ότι η συλλογιστική αυτή δεν πάσχει πλάνη περί το δίκαιο (απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψεις 75 έως 84).
- 240 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην υπόθεση T-279/13, το Γενικό Δικαστήριο, αποφαινόμενο επί προσφυγής βάλλουσας, μεταξύ άλλων, κατά της παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων με την απόφαση 2013/144, απέρριψε ως προδήλως αβάσιμο λόγο ακυρώσεως με τον οποίο προβλήθηκε μη τήρηση των κριτηρίων που προβλέπονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς του παρατάθηκε με την απόφαση 2013/144, με την αιτιολογία ότι οι αιτιάσεις που προβλήθηκαν προς στήριξη του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως είχαν ήδη απορριφθεί από το Γενικό Δικαστήριο στην υπόθεση T-256/11 (διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78, σκέψεις 54 έως 64).
- 241 Συνεπώς, βάσει της νομολογίας για το σχετικό δεδικασμένο, η οποία υπενθυμίζεται στη σκέψη 52 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, δεν μπορούν να αμφισβητούν τη νομιμότητα της αρχικής καταχωρίσεώς τους ή της παρατάσεως της καταχωρίσεώς τους με την απόφαση 2013/144 προβάλλοντας στο Γενικό Δικαστήριο ζητήματα τα οποία κρίθηκαν ήδη στο σκεπτικό των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου που μνημονεύονται στις σκέψεις 238 έως 240 ανωτέρω.

- 242 Εξάλλου, αιτιάσεις ή επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο των διάφορων σκελών τα οποία συνθέτουν τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, που στηρίζονται στα ίδια πραγματικά και νομικά στοιχεία με εκείνα τα οποία εξέτασαν το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο στο προμνησθέν σκεπτικό των αποφάσεών τους, πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως αβάσιμες ή αβάσιμα.
- 243 Εντούτοις, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 53 ανωτέρω, απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώσει αν οι προσφεύγοντες προσκομίζουν, στο πλαίσιο αυτό, νέα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία δεν έχει εξετάσει ακόμη και αν αυτά είναι ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη συμφωνία της παρατάσεως της καταχωρίσεώς τους προς τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172.
- 244 Τρίτον, επισημαίνεται ότι, καταρχήν, στο πλαίσιο της παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων, απόκειται στο Συμβούλιο μόνο να εξακριβώσει αν οι προσφεύγοντες εξακολουθούν να αποτελούν αντικείμενο των ίδιων δικαστικών διαδικασιών. Πράγματι, εφόσον, κατά την αρχική καταχώρισή τους, το Συμβούλιο μπόρεσε να εξακριβώσει, επαρκώς κατά νόμο, ότι τα πρόσωπα αυτά φέρονταν, τουλάχιστον, ως υπεύθυνα για πράξεις οι οποίες χαρακτηρίζονται, στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών, ως υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος ή, εναλλακτικώς, ότι κινήθηκαν εις βάρος τους, υπό την ιδιότητά τους ως συνδεδεμένων προσώπων, συναφείς δικαστικές διαδικασίες, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να προβαίνει, αυτεπαγγέλτως, σε τέτοια εξακρίβωση σε κάθε παράταση της καταχωρίσεως αυτής. Τέτοια υποχρέωση μπορεί να υφίσταται μόνο εάν υπάρχουν νέα στοιχεία τα οποία θέτουν υπό αμφισβήτηση την εμπλοκή των προσώπων αυτών ή τον χαρακτηρισμό των εν λόγω πραγματικών περιστατικών.
- 245 Συναφώς, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 66 ανωτέρω, δεν απόκειται, καταρχήν, στο Συμβούλιο να εκτιμήσει την ακρίβεια και τη λυσιτέλεια των στοιχείων επί των οποίων θεμελιώνονται οι αιγυπτιακές δικαστικές διαδικασίες, καθόσον η εκτίμηση αυτή απόκειται στις αιγυπτιακές αρχές. Το Συμβούλιο υποχρεούται μόνο, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος, να ζητήσει από τις αιγυπτιακές αρχές διευκρινίσεις όσον αφορά τα εν λόγω στοιχεία εάν έχει εύλογες αμφιβολίες όσον αφορά τον επαρκή χαρακτήρα των αποδείξεων που έχουν ήδη διαβιβάσει οι αρχές αυτές.
- 246 Τα διάφορα σκέλη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα αυτών των παρατηρήσεων.

β) Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος

- 247 Προς στήριξη του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι μόνο μία εκ των υποθέσεων που αφορούν τον πρώτο προσφεύγοντα, ήτοι η υπόθεση 38 του 2011, σχετίζεται με πράξεις τις οποίες οι αιγυπτιακές αρχές χαρακτηρίζουν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος. Συναφώς, διατείνονται ότι οι πράξεις που του προσάπτονται δεν μπορούν να χαρακτηριστούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, κατά την έννοια της CNUCC, ειδικότερα καθόσον, αφενός, συνδέονται με τις δραστηριότητες ιδιωτικής εταιρίας και, αφετέρου, οι πράξεις που προσάπτονται στον εν λόγω προσφεύγοντα δεν τελέστηκαν από αυτόν υπό την ιδιότητα του δημόσιου λειτουργού. Στο πλαίσιο του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής, οι προσφεύγοντες προσθέτουν ότι, από τις υποθέσεις που μνημονεύονται στο έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 2ας Ιανουαρίου 2016, μόνον τέσσερις σχετίζονται με δικαστικές διαδικασίες. Επιπλέον, οι προσφεύγοντες αμφισβητούν τον χαρακτηρισμό της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος σε σχέση με το δίκαιο της Ένωσης και ειδικότερα με τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και το «γενικό διεθνές δίκαιο». Υποστηρίζουν επίσης ότι το Συμβούλιο πρέπει να βασίζεται σε αυτοτελή ορισμό της έννοιας αυτής, διακριτό από το περιεχόμενο που αποδίδουν σε αυτήν οι αιγυπτιακές αρχές. Στο πλαίσιο του δεύτερου υπομνήματος προσαρμογής, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η συμφωνία με τον ορισμό, στο δίκαιο της Ένωσης, της έννοιας της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος πρέπει να εκτιμηθεί λαμβανομένων υπόψη τριών

προϋποθέσεων οι οποίες περιλαμβάνουν την παράνομη χρήση κεφαλαίων ή περιουσιακών στοιχείων που κατέχει δημόσια οντότητα ή που ευρίσκονται υπό τον έλεγχο της για σκοπούς που αντιβαίνουν στον σκοπό τους, ζημία υποστείσα από την εν λόγω οντότητα η οποία μπορεί να αποτιμηθεί οικονομικά και την ανάγκη να έθιξαν οι προσαπτόμενες υπεξαυρέσεις τον σεβασμό του κράτους δικαίου στην Αίγυπτο. Κατά τους προσφεύγοντες, οι προϋποθέσεις αυτές δεν πληρούνται εν προκειμένω όσον αφορά την υπόθεση 38 του 2011. Τέλος, οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι οι υποθέσεις 107, 291 και 639 του 2011 δεν σχετίζονται με πράξεις υπεξαυρέσεως δημόσιου χρήματος. Κατ' αυτούς, η πρώτη εκ των υποθέσεων αυτών σχετίζεται μόνο με τη σύναψη παράνομης συμφωνίας για την εξασφάλιση ενεργειακών αδειών, η δεύτερη με κατηγορίες περί νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες και η τρίτη με κατηγορίες που αφορούν σφάλματα στον υπολογισμό της πληρωμής του οφειλόμενου από την εταιρία El-Dekheila φόρου.

248 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι τα προσαρτημένα στο δικόγραφο της προσφυγής έγγραφα τα οποία διαβίβασαν αρχικά στο Συμβούλιο οι αιγυπτιακές αρχές μνημόνευαν, όσον αφορά τον πρώτο προσφεύγοντα, μία μόνο ποινική διαδικασία κινηθείσα εις βάρος του στην υπόθεση 38 του 2011. Αντιθέτως, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 83 ανωτέρω, οι επικαιροποιημένες πληροφορίες που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές το 2014 και το 2015 έκαναν λόγο για επτά ποινικές διαδικασίες (υποθέσεις 38, 107, 291, 457, 541 του 2011 καθώς και 156 και 376 του 2013). Τέλος, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 88 ανωτέρω, στις πληροφορίες που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2016/411 και της αποφάσεως 2017/496 μνημονεύονταν τρεις άλλες εν εξελίξει διαδικασίες που αφορούσαν τον πρώτο προσφεύγοντα στις υποθέσεις 4 και 5482 του 2011 καθώς και 244 του 2015.

249 Προκαταρκτικώς πάντοτε, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, στην ανταλλαγή εγγράφων με το Συμβούλιο πριν από την παράταση της καταχωρίσεώς τους το 2015, το 2016 και το 2017, οι προσφεύγοντες προέβαλαν, κατ' ουσίαν, τις αιτιάσεις και τα επιχειρήματα που προβάλλουν στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής προς στήριξη του υπό κρίση σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως. Στα έγγραφα της 24ης Μαρτίου 2015, της 21ης Μαρτίου 2016 και της 22ας Μαρτίου 2017, το Συμβούλιο απάντησε στους προσφεύγοντες ότι εξακολουθούσαν να υφίστανται δικαστικές διαδικασίες κινηθείσες εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος για πράξεις υπεξαυρέσεως δημόσιου χρήματος και ότι απέκειτο στα αιγυπτιακά δικαστήρια να αποφανθούν επί της βασιμότητας των διαδικασιών αυτών. Όσον αφορά ειδικότερα την υπόθεση 38 του 2011, το Συμβούλιο, στο πρώτο εκ των εγγράφων αυτών, επισήμανε, ιδίως, ότι η έννοια της υπεξαυρέσεως δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο μπορούσε να καλύπτει πράξεις τελεσθείσες από δημόσιο λειτουργό συνιστάμενες στην εκμετάλλευση δημόσιων περιουσιακών στοιχείων και στην εκ προθέσεως υποβάθμιση αυτών. Διευκρίνισε ότι οι διώξεις εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος στην υπόθεση αυτή στηρίζονταν στην παραδοχή ότι η εταιρία El-Dekheila έπρεπε να χαρακτηριστεί, κατά την ημερομηνία των πραγματικών περιστατικών, ως δημόσια επιχείρηση, δεδομένου ότι το αιγυπτιακό Δημόσιο κατείχε σε αυτήν σημαντική μειοψηφική συμμετοχή και ότι, ως εκ τούτου, τα περιουσιακά στοιχεία της εταιρίας αυτής έπρεπε να θεωρηθούν ως δημόσια περιουσιακά στοιχεία και ότι ο πρώτος προσφεύγων, πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας αυτής κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, έπρεπε να θεωρηθεί ως δημόσιος λειτουργός.

1) Όσον αφορά τα επιχειρήματα και τις αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής

250 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι οι αιτιάσεις και τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγοντες προς στήριξη των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής αφορούν αποκλειστικά την υπόθεση 38 του 2011, καθόσον οι προσφεύγοντες υποστήριξαν, χωρίς να τεκμηριώσουν τον ισχυρισμό τους, ότι μόνο οι πράξεις που αφορά η υπόθεση αυτή μπορούν να πληρούν τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Βάσει των παρατηρήσεων που εκτίθενται στη σκέψη 244 ανωτέρω, οι αιτιάσεις αυτές και τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να εξεταστούν μόνο σε σχέση με τα στοιχεία που προσκόμισαν οι αιγυπτιακές αρχές μετά την αρχική καταχώριση των προσφευγόντων.

Αντιθέτως, καθόσον οι αιτιάσεις αυτές και τα επιχειρήματα αυτά τείνουν να θέσουν υπό αμφισβήτηση την ίδια την αρχική καταχώριση, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα βάσει της σκέψεως 241 ανωτέρω.

- 251 Συναφώς, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, στο έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2014 που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές, διευκρινίζεται ότι η υπόθεση 38 του 2011 αφορά πράξεις προσπορισμού αθέμιτου κέρδους τα οποία σχετίζονται με πράξεις που προσάπτονται στον πρώτο προσφεύγοντα τελεσθείσες υπό την ιδιότητα του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας El-Dekheila, συνιστάμενες στην απόκτηση συμμετοχής 67 % στο κεφάλαιο της εταιρίας αυτής και στη μεταβολή των τιμών των προϊόντων της εν λόγω εταιρίας με σκοπό την πώληση των μεταλλουργικών προϊόντων που κατασκεύαζε η δική του εταιρία ως προϊόντων της ίδιας και της αυτής οντότητας. Η απόφαση του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2013, επί της αιτήσεως αναίρεσεως κατά της αποφάσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου στην υπόθεση αυτή, επιβεβαιώνει, κατ' ουσίαν, την ως άνω περιγραφή των πράξεων που προσάπτονται στον πρώτο προσφεύγοντα. Η απόφαση αυτή επιβεβαιώνει επίσης ότι εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι το αιγυπτιακό Δημόσιο είχε συμμετοχή στην επίμαχη εταιρία, ότι αυτή υπέκειτο σε δημόσιο έλεγχο και ότι, υπό την ιδιότητα του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου αυτής, ο προσφεύγων θεωρούνταν ως δημόσιος λειτουργός. Εξάλλου, στην απόφαση αυτή επισημαίνεται ότι, εκτός των ως άνω κατηγοριών, προσάπτεται στον πρώτο προσφεύγοντα ότι προκάλεσε στην εταιρία El-Dekheila σημαντικές οικονομικές ζημίες στο πλαίσιο συμβάσεως δανείου συναφθείσας εξ ονόματος της εταιρίας.
- 252 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία αυτά δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 137 έως 140 της αποφάσεως της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), την οποία επικύρωσε το Δικαστήριο, ότι οι πληροφορίες που παρασχέθηκαν στο Συμβούλιο μπορούσαν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος είχαν ασκηθεί ποινικές διώξεις για πράξεις οι οποίες είχαν χαρακτηριστεί κατά τρόπο που αντιστοιχούσε στην έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος.
- 253 Συναφώς, στο ανάλογο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/72, η οποία αφορά την κατάσταση στην Τυνησία, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72, περιλαμβάνει κάθε παράνομη χρήση πόρων που ανήκουν σε δημόσιες οντότητες ή ευρίσκονται υπό τον έλεγχό τους για σκοπούς αντίθετους προς τους προβλεπόμενους, ειδικότερα για ιδιωτικούς σκοπούς, και από την οποία προκλήθηκε ζημία η οποία μπορεί να αποτιμηθεί οικονομικά για τις εν λόγω δημόσιες οντότητες (αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 2016, CW κατά Συμβουλίου, T-224/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:375, σκέψη 89· της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψη 98, και της 30ής Ιουνίου 2016, CW κατά Συμβουλίου, T-516/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:377, σκέψη 69). Η ερμηνεία αυτή μπορεί να ακολουθηθεί εν προκειμένω, δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72 είναι διατυπωμένο με ταυτόσημο, κατ' ουσίαν, τρόπο με τις αντίστοιχες διατάξεις της αποφάσεως 2011/172 και έχει παρεμφερείς σκοπούς.
- 254 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή του το Συμβούλιο προκύπτει ότι οι αιγυπτιακές αρχές εκτίμησαν ότι ο πρώτος προσφεύγων, ο οποίος ασκούσε, κατ' αυτές, εξουσίες δημόσιου λειτουργού, υπό την ιδιότητα του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου εταιρίας υπό κρατικό έλεγχο και της οποίας το κεφάλαιο κατείχε, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, το αιγυπτιακό Δημόσιο, είχε κάνει χρήση των εξουσιών αυτών για να αποκομίσει, εις βάρος των οικονομικών συμφερόντων της εν λόγω εταιρίας, αθέμιτα κέρδη, προοριζόμενα, μεταξύ άλλων, να ωφελήσουν τις δικές του ιδιωτικές εταιρίες. Επομένως, έστω και αν οι αιγυπτιακές αρχές δεν χαρακτήρισαν ρητώς, από ποινική άποψη, τα συγκεκριμένα πράξεις ως υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο, ο χαρακτηρισμός που χρησιμοποίησαν αντιστοιχεί στην έννοια αυτή, όπως ορίζεται από τη νομολογία.

- 255 Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν ότι οι αιγυπτιακές αρχές προέβησαν σε ποινικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που προσάπτονται στον πρώτο προσφεύγοντα στην υπόθεση 38 του 2011 ο οποίος αντιστοιχεί στην έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος. Πράγματι, οι αιτιάσεις τους στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους στηρίζονται ακριβώς στην παραδοχή ότι οι αρχές αυτές εκτίμησαν, εσφαλμένως, ότι οι συγκεκριμένες πράξεις εμπίπτουν στην εν λόγω έννοια και ότι το Συμβούλιο δεν έπρεπε να εγκρίνει την άποψη αυτή προκειμένου να καθορίσει αν η δικαστική διαδικασία στην υπόθεση εκείνη οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι ο πρώτος προσφεύγων πληροί τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172.
- 256 Όπως έκριναν όμως το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο, το Συμβούλιο μπορούσε νομίμως να προβεί στην καταχώριση του πρώτου προσφεύγοντος για τον λόγο και μόνο ότι είχε κινηθεί εις βάρος του στην Αίγυπτο δικαστική διαδικασία η οποία είχε σχέση, οποιουδήποτε είδους, με έρευνες που αφορούσαν πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, ήτοι, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο βάσει εκτιμήσεως την οποία το Δικαστήριο έκρινε απαλλαγμένη πλάνης περί το δίκαιο, πράξεις τις οποίες οι αιγυπτιακές αρχές χαρακτήρισαν με τρόπο που αντιστοιχεί στην έννοια αυτή. Ως εκ τούτου, καθόσον οι πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση 38 του 2011, οι οποίες επικαιροποιήθηκαν εκ νέου το 2014 και το 2015, δεν κλόνιζαν την ανάλυση της απόψεως των αιγυπτιακών αρχών από το Συμβούλιο και από το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά την υπόθεση αυτή, το Συμβούλιο μπορούσε, για τον ίδιο λόγο, να παρατείνει την ως άνω καταχώριση, εφόσον η δικαστική διαδικασία στην εν λόγω υπόθεση ήταν πάντοτε εν εξελίξει.
- 257 Πάντως, εν αντιθέσει προς την παραδοχή στην οποία στηρίζεται η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων, από τις αρχές που υπενθυμίζονται στις σκέψεις 66 και 245 ανωτέρω προκύπτει ότι δεν απόκειται στο Συμβούλιο να αποφασίσει σχετικά με την ακρίβεια και τη λυσιτέλεια του ποινικού χαρακτηρισμού από τις αιγυπτιακές αρχές των πράξεων για τις οποίες άσκησαν δίωξη κατά του πρώτου προσφεύγοντος, καθόσον το καθήκον αυτό εμπίπτει στην αρμοδιότητα των αιγυπτιακών δικαστηρίων που είναι επιφορτισμένα να καθορίσουν την ενοχή του ατόμου αυτού. Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι, κατά την ημερομηνία παρατάσεως της καταχωρίσεως του πρώτου προσφεύγοντος το 2015, το δικαστήριο της ουσίας, στην επίμαχη υπόθεση, δεν είχε ακόμη αποφανθεί συναφώς στο πλαίσιο της αναπομπής της υποθέσεως αυτής από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο κατόπιν αναιρέσεως από αυτό της πρώτης αποφάσεως.
- 258 Εξάλλου, τα στοιχεία που προέβαλαν οι προσφεύγοντες για να θέσουν υπό αμφισβήτηση τον ποινικό χαρακτηρισμό από τις αιγυπτιακές αρχές δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν εύλογες αμφιβολίες στο Συμβούλιο και δεν απαιτούσαν συμπληρωματικές πληροφορίες.
- 259 Συναφώς, το επιχείρημα ότι ο ποινικός χαρακτηρισμός από τις αιγυπτιακές αρχές δεν αντιστοιχεί στις διατάξεις της CNUCC δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τη δυνατότητα του Συμβουλίου να στηριχθεί στη δικαστική διαδικασία στην υπόθεση 38 του 2011. Πράγματι, η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση αυτή παραπομπή στους λόγους καταχωρίσεως του πρώτου προσφεύγοντος σημαίνει μόνο ότι οι αιγυπτιακές αρχές είναι αυτές που θέλησαν να τη μνημονεύσουν στο πλαίσιο των επίμαχων δικαστικών διαδικασιών. Αντιθέτως, το Συμβούλιο δεν στηρίχθηκε στις διατάξεις της Συμβάσεως αυτής για να προβεί στη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των προσφευγόντων, αλλά στο πλαίσιο πολιτικής συνεργασίας με τις αιγυπτιακές αρχές, που αποφασίστηκε δυνάμει της αυτοτελούς εξουσίας την οποία αναγνωρίζει στο Συμβούλιο η ΚΕΠΠΑ και λαμβανομένων υπόψη των σκοπών αυτής, οι οποίοι μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 2 της αποφάσεως 2011/172. Ως εκ τούτου, καίτοι, ασφαλώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να πρέπει να εξεταστεί από το αρμόδιο αιγυπτιακό δικαστήριο το ζήτημα της λογικής συνέπειας μεταξύ του ποινικού χαρακτηρισμού από τις αιγυπτιακές αρχές και των διατάξεων της CNUCC, το ζήτημα αυτό δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου, δεδομένου ότι μπόρεσε να εξακριβώσει ότι ο ποινικός αυτός χαρακτηρισμός αντιστοιχεί στην έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172.

- 260 Εν πάση περιπτώσει, οι διατάξεις του άρθρου 2, στοιχείο α', σημείο iii, της CNUCC, τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγοντες, προβλέπουν ότι ως δημόσιος λειτουργός μπορεί να ορίζεται «οποιοδήποτε [...] πρόσωπο ορίζεται ως “δημόσιος λειτουργός” στην εθνική νομοθεσία Κράτους Μέρους». Οι ίδιοι οι προσφεύγοντες αναγνωρίζουν ωστόσο ότι το άρθρο 119, στοιχείο g, του αιγυπτιακού ποινικού κώδικα, του οποίου οι διατάξεις προσαρτώνται στο δικόγραφο της προσφυγής, προβλέπει, για τους σκοπούς του χαρακτηρισμού της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, ότι η έκφραση «δημόσιος λειτουργός» πρέπει, κατά τον κώδικα αυτό, να θεωρείται ότι καλύπτει τους υπαλλήλους κάθε εταιρίας στην οποία το αιγυπτιακό Δημόσιο κατέχει συμμετοχή. Εξάλλου, από τη διάταξη αυτή του αιγυπτιακού ποινικού κώδικα δεν προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός εταιρίας ως «δημόσιας επιχειρήσεως» ή «δημόσιας εταιρίας» είναι καθοριστικής σημασίας, όταν το Δημόσιο κατέχει μέρος των κεφαλαίων της εταιρίας αυτής. Ως εκ τούτου, από τα στοιχεία που προσκόμισαν οι ίδιοι οι προσφεύγοντες προκύπτει ότι, εκτιμώντας ότι ο πρώτος προσφεύγων, υπό την ιδιότητα του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας El-Dekheila, ήταν δημόσιος λειτουργός, οι αιγυπτιακές αρχές εφάρμοσαν τον αιγυπτιακό ποινικό κώδικα και ότι η εφαρμογή αυτή είναι σύμφωνη προς το άρθρο 2, στοιχείο a, σημείο iii, της CNUCC. Η προβαλλόμενη περίπτωση ότι ο χαρακτηρισμός αυτός δεν είναι σύμφωνος με άλλες διατάξεις του αιγυπτιακού εθνικού δικαίου, ιδίως του εταιρικού δικαίου, είναι στοιχείο το οποίο απόκειται μόνο στο αρμόδιο αιγυπτιακό δικαστήριο να εκτιμήσει. Επιπλέον, δεν ασκεί επιρροή, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η περίπτωση ότι ο πρώτος προσφεύγων δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί ως δημόσιος λειτουργός λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που προβλέπονται αντιστοίχως στο άρθρο 2, στοιχείο a, σημείο i, και στο άρθρο 2, στοιχείο a, σημείο ii, της CNUCC. Πράγματι, από το γράμμα του άρθρου 2 στο σύνολό του προκύπτει σαφώς ότι τα κριτήρια που απαριθμούνται διαδοχικά στα σημεία i, ii και iii του άρθρου αυτού εφαρμόζονται διαζευκτικώς και όχι σωρευτικώς.
- 261 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Συμβούλιο ευλόγως στηρίχθηκε στην ύπαρξη δικαστικής διαδικασίας στην υπόθεση 38 του 2011 για να θεωρήσει ότι διέθετε επαρκή πραγματική βάση για να προβεί σε παράταση της καταχωρίσεως του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο της αποφάσεως 2015/486, ανεξάρτητα από το αν οι λοιπές δικαστικές διαδικασίες που αφορούσαν τον πρώτο προσφεύγοντα και είχαν γνωστοποιηθεί στο Συμβούλιο μπορούσαν να πληρούν τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψεις 49 και 100).
- 262 Κατά τα λοιπά, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 201 ανωτέρω, οι εν εξελίξει δικαστικές διαδικασίες στις υποθέσεις 107 και 291 του 2011, οι οποίες περιλαμβάνονταν στις δικαστικές διαδικασίες για τις οποίες το Συμβούλιο είχε ενημερωθεί πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2015/486, συνδέονται επίσης με πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος. Πράγματι, στην πρώτη εκ των υποθέσεων αυτών, προσάπτεται στον πρώτο προσφεύγοντα ότι συνέπραξε με τον Υπουργό Εμπορίου και Βιομηχανίας και τον πρόεδρο της Αρχής Βιομηχανικής Αναπτύξεως με σκοπό να εξασφαλίσει, κατά παράβαση των ισχυόντων κανόνων, ενεργειακές άδειες για τις εταιρίες του ομίλου του, στο πλαίσιο δημόσιας διαδικασίας πώλησεως τέτοιων αδειών στον τομέα της σιδηρουργίας. Επομένως, στην υπόθεση αυτή, προσάπτεται στον πρώτο προσφεύγοντα ότι μετείχε σε παράνομη παραχώρηση, προς όφελός του, πόρων ευρισκόμενων υπό τον έλεγχο του Δημοσίου από τους επιφορτισμένους με την παραχώρηση των πόρων αυτών δημόσιους λειτουργούς, με αποτέλεσμα οικονομική ζημία για το Δημόσιο ίση με το ποσό το οποίο οι εταιρίες του πρώτου προσφεύγοντος θα έπρεπε να είχαν καταβάλει για να επωφεληθούν των εν λόγω πόρων. Συνεπώς, ο ποινικός χαρακτηρισμός των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών αντιστοιχεί στην έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως ορίζεται στη σκέψη 253 ανωτέρω. Εξάλλου, όσον αφορά την υπόθεση 291 του 2011, αυτή αφορά πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες σε σχέση με τα κεφάλαια τα οποία ο πρώτος προσφεύγων απέκτησε, κατά τις αιγυπτιακές αρχές, παρανόμως υπό τις περιστάσεις που αποτελούν αντικείμενο των υποθέσεων 38 και 107 του 2011. Επομένως, καίτοι αφορά πράξεις οι οποίες δεν αντιστοιχούν καθεαυτές στην έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, η υπόθεση 291 του 2011 εμφάνιζε, λαμβανομένων υπόψη των πληροφοριών που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές, άμεση σχέση με

πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος. Επιβάλλεται η επισήμανση ότι, καίτοι υποστήριξαν ότι καμία από τις υποθέσεις που μνημόνευσαν οι αιγυπτιακές αρχές, πλην της υποθέσεως 38 του 2011, δεν αφορούσε πράξεις οι οποίες θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, οι προσφεύγοντες δεν προέβαλαν κανένα επιχείρημα ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τις προηγούμενες παρατηρήσεις.

263 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, καθόσον προβάλλεται προς στήριξη των αιτημάτων ακυρώσεως που περιέχονται στο δικόγραφο της προσφυγής.

2) Όσον αφορά τα επιχειρήματα και τις αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής

264 Στο πλαίσιο του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής, οι προσφεύγοντες εξακολουθούν να αμφισβητούν τον χαρακτηρισμό της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος όσον αφορά τις πράξεις τις οποίες αφορά η υπόθεση 38 του 2011, στηριζόμενοι σε στοιχεία που προσκόμισαν οι νόμιμοι εκπρόσωποι του πρώτου προσφεύγοντος στην Αίγυπτο και σε κατάθεση αυτού. Εντούτοις, για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 257 ανωτέρω, η επιχειρηματολογία αυτή και τα στοιχεία αυτά πρέπει να απορριφθούν. Πράγματι, σκοπός τους δεν είναι να αμφισβητήσουν το γεγονός ότι ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας χαρακτήρισε, από ποινική άποψη, τις πράξεις τις οποίες αφορά η υπόθεση αυτή κατά τρόπο που αντιστοιχεί στην έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, αλλά μόνο να αμφισβητήσουν τον ίδιο τον χαρακτηρισμό και το βάσιμο των κατηγοριών που απαγγέλθηκαν στο πλαίσιο αυτό εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος. Ειδικότερα, οι προσφεύγοντες προβάλλουν, κατ' ουσίαν, ότι οι συναλλαγές που προσάπτονται σε αυτόν έλαβαν χώρα νομοτύπως και έτυχαν της εγκρίσεως των αρμόδιων αρχών. Καίτοι όμως τα στοιχεία αυτά μπορούν να ληφθούν υπόψη από το αιγυπτιακό αρμόδιο δικαστήριο για να αποφανθεί σχετικά με την ευθύνη του πρώτου προσφεύγοντος στην υπόθεση αυτή, δεν ήταν ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση την επάρκεια των στοιχείων που είχε στη διάθεσή του το Συμβούλιο, τα οποία το οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι ο ποινικός χαρακτηρισμός των εν λόγω πραγματικών περιστατικών, ο οποίος πραγματοποιήθηκε βάσει του αιγυπτιακού ποινικού δικαίου, πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Συναφώς, επισημαίνεται ότι τα στοιχεία που υπέβαλαν οι αιγυπτιακές αρχές με το έγγραφο της 2ας Ιανουαρίου 2016 δεν διέφεραν κατ' ουσίαν, όσον αφορά την υπόθεση αυτή, από τα στοιχεία που είχαν ήδη υποβάλει προηγουμένως στο Συμβούλιο και, επομένως, δεν ήταν ικανά να κλονίζουν την εκτίμηση του Συμβουλίου.

265 Τα επιχειρήματα των προσφευγόντων τα οποία προβάλλονται προς απόδειξη του ότι η εκτίμηση αυτή δεν είναι σύμφωνη προς τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του ΕΔΔΑ δεν είναι πειστικά.

266 Πρώτον, εν αντιθέσει προς όσα διατείνονται οι προσφεύγοντες, το γεγονός ότι η έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, πρέπει να ερμηνευθεί αυτοτελώς, ανεξάρτητα από κάθε εθνικό σύστημα (απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψεις 84 και 96) δεν σημαίνει ότι η έννοια αυτή θα μπορούσε ενδεχομένως να αποκλείσει συμπεριφορές οι οποίες χαρακτηρίστηκαν ποινικώς κατ' αυτόν τον τρόπο από τις αιγυπτιακές αρχές. Αντιθέτως, βάσει της ίδιας νομολογίας, η έννοια αυτή αφορά, τουλάχιστον, συμπεριφορές ικανές να χαρακτηριστούν κατ' αυτόν τον τρόπο στο αιγυπτιακό ποινικό δίκαιο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, Al Matri κατά Συμβουλίου, T-545/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:376, σκέψη 95). Εν προκειμένω, όμως, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 260 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες αναγνωρίζουν ότι ο χαρακτηρισμός που προσέδωσαν στην περίπτωση αυτή οι αιγυπτιακές αρχές είναι σύμφωνος προς τον αιγυπτιακό ποινικό κώδικα.

- 267 Κατά τα λοιπά, κάθε άλλη ερμηνεία θα έθετε υπό αμφισβήτηση τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, την οποία επικύρωσε το Δικαστήριο και η οποία παρατίθεται στη σκέψη 238 ανωτέρω, ότι η καταχώριση των προσφευγόντων στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, για τον λόγο και μόνο ότι κινήθηκε εις βάρος τους στην Αίγυπτο δικαστική διαδικασία η οποία είχε σχέση, οποιουδήποτε είδους, με τις έρευνες που αφορούν πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, ήταν σύμφωνη προς τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψεις 71 έως 73, και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψεις 67, 95 και 97).
- 268 Δεύτερον, η νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του ΕΔΔΑ σχετικά με την έννοια του δημόσιου οργανισμού, την οποία παραθέτουν οι προσφεύγοντες, δεν είναι λυσιτελής. Πράγματι, αφενός, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 260 ανωτέρω, το ζήτημα αν η εταιρία El-Dekheila μπορεί να χαρακτηριστεί ως δημόσια επιχείρηση ή δημόσια εταιρία δεν είναι καθοριστικής σημασίας για τον χαρακτηρισμό της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος κατά το αιγυπτιακό ποινικό δίκαιο, εφόσον το κράτος κατέχει συμμετοχή, έστω μειοψηφική, στην εν λόγω εταιρία. Αφετέρου, η παρατεθείσα νομολογία αφορά ζήτημα όλως διακριτό από τη δυνατότητα χαρακτηρισμού της προσαπτόμενης στον πρώτο προσφεύγοντα στην υπόθεση 38 του 2011 συμπεριφοράς ως υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, στο επίσης διακριτό πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων κατά του Ιράν με σκοπό την παρεμπόδιση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων. Πράγματι, στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε η νομολογία αυτή, ετίθετο το ζήτημα αν η προσφεύγουσα εταιρία ήταν ιρανικός κρατικός φορέας, υπό την έννοια ότι συμμετείχε στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή διαχειριζόταν δημόσια υπηρεσία υπό τον έλεγχο των αρχών (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2013, Bank Mellat κατά Συμβουλίου, T-496/10, EU:T:2013:39, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι, στις υποθέσεις αυτές, ο χαρακτηρισμός των επίμαχων εταιριών ως ιρανικών κρατικών φορέων από την αρχή που έλαβε τα περιοριστικά μέτρα εις βάρος τους δεν στηριζόταν, όπως εν προκειμένω, σε εθνικές δικαστικές διαδικασίες στηριζόμενες σε τέτοιο χαρακτηρισμό.
- 269 Τρίτον, οι παραπομπές των προσφευγόντων στην απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Klyuyev κατά Συμβουλίου (T-340/14, EU:T:2016:496) δεν είναι λυσιτελείς. Πράγματι, όπως προκύπτει από τις παραπομπές αυτές, στη συγκεκριμένη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα στηρίζονταν μόνο σε έγγραφο του γενικού εισαγγελέα της Ουκρανίας, το οποίο περιείχε μόνο γενική και αόριστη επισήμανση που συνέδεε το όνομα των προσφευγόντων, μεταξύ άλλων πρώην υψηλόβαθμων δημοσίων υπαλλήλων, με έρευνα η οποία είχε, κατ' ουσίαν, σκοπό να εξακριβώσει την ίδια την ύπαρξη πράξεων υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος και δεν περιείχε καμία συμπληρωματική διευκρίνιση. Το Συμβούλιο δεν διέθετε, επομένως, πληροφορίες σχετικά με τις πράξεις ή τις συμπεριφορές που προσάπτονταν συγκεκριμένα στον προσφεύγοντα από τις ουκρανικές αρχές (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Klyuyev κατά Συμβουλίου, T-340/14, EU:T:2016:496, σκέψεις 40 και 41).
- 270 Αυτό δεν συμβαίνει, όμως, εν προκειμένω, καθόσον, αφενός, εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος έχουν κινηθεί εν εξελίξει δικαστικές διαδικασίες και όχι απλή προκαταρκτική έρευνα. Αφετέρου, οι πληροφορίες που έδωσαν οι αιγυπτιακές αρχές το 2014, το 2015 και το 2016 δεν περιορίζονταν σε απλή γενική επισήμανση των πραγματικών περιστατικών υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, αλλά περιείχαν ακριβή και συγκεκριμένη έκθεση των πραγματικών περιστατικών που προσάπτονταν σε αυτόν, τουλάχιστον στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011, ώστε να καθίστανται κατανοητοί η ακριβής φύση των ποινικών αδικημάτων τα οποία αφορούν οι ως άνω υποθέσεις και ο βαθμός συμμετοχής που καταλογίζεται σε αυτόν καθώς και η εξέλιξη των δικαστικών διαδικασιών στις εν λόγω υποθέσεις. Επομένως, το πραγματικό πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, συγκρίσιμο με εκείνο της υποθέσεως T-340/14, ανεξάρτητα από το αν τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο της αποφάσεως 2011/172 είναι συγκρίσιμα με τα εξεταζόμενα στην υπόθεση αυτή μέτρα.

- 271 Εάν υποτεθεί ότι οι προσφεύγοντες επιθυμούν να στηριχθούν στην απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Κιγυεν κατά Συμβουλίου (Τ-340/14, ΕΥ:Τ:2016:496), για να υποστηρίξουν ότι απέκειτο στο Συμβούλιο να εξακριβώσει τους ισχυρισμούς των αιγυπτιακών αρχών σχετικά με τις πράξεις τις οποίες αφορούν οι δικαστικές διαδικασίες που σχετίζονται με τον πρώτο προσφεύγοντα, από τις σκέψεις 256, 257 και 264 ανωτέρω προκύπτει ότι η συλλογιστική αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 272 Δεν πείθει ούτε η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων ότι η εκτίμηση του Συμβουλίου δεν συνάδει προς το «γενικό διεθνές δίκαιο». Συναφώς, αρκεί να επισημανθεί ότι οι προσφεύγοντες παραπέμπουν στην έννοια του «κρατικού οργάνου», όπως ορίστηκε στο σχόλιο της Επιτροπής Διεθνούς Δικαίου των Ηνωμένων Εθνών σχετικά με την απόφαση του 2001 περί της ευθύνης του κράτους για διεθνώς παράνομη πράξη και σε διεθνείς διαιτητικές αποφάσεις σχετικές με την ευθύνη των κρατών στο πλαίσιο διαφορών με αντιδίκους ιδιωτικές εταιρίες. Επομένως, οι παραπομπές αυτές, για λόγους ανάλογους με τους εκτιθέμενους στη σκέψη 268 ανωτέρω, είναι εν προκειμένω αλυσιτελείς.
- 273 Όσον αφορά την περίπτωση που προέβαλαν οι προσφεύγοντες ότι μόνο τέσσερις από τις υποθέσεις που μνημονεύονται στο έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 2ας Ιανουαρίου 2016 αφορούσαν εν εξελίξει δικαστικές διαδικασίες, η προβολή της είναι αλυσιτελής, δεδομένου ότι, για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στις σκέψεις 261 και 262 ανωτέρω, το Συμβούλιο μπορούσε να εξακολουθήσει να στηρίζεται στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011 για να εκτιμήσει ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 2016/411, υπήρχαν εν εξελίξει δικαστικές διαδικασίες οι οποίες συνδέονταν με πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος κινήσιμες εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος.
- 274 Επομένως, τα επιχειρήματα και οι αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής πρέπει να απορριφθούν.
- 3) Όσον αφορά τα επιχειρήματα και τις αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων του δεύτερου υπομνήματος προσαρμογής*
- 275 Στο δεύτερο υπόμνημα προσαρμογής, οι προσφεύγοντες επαναλαμβάνουν σε μεγάλο βαθμό την επιχειρηματολογία που προβάλλουν στο πρώτο υπόμνημα προσαρμογής. Ειδικότερα, εξακολουθούν να θέτουν υπό αμφισβήτηση την ακρίβεια και τη λυσιτέλεια των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων στηρίζονται οι κατηγορίες εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο της υποθέσεως 38 του 2011, ιδίως όσον αφορά την εκτίμηση της ζημίας που υπέστη το Δημόσιο. Εντούτοις, για τους ίδιους λόγους με τους εκτιθέμενους στις σκέψεις 251 έως 262 και 264 έως 273 ανωτέρω, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί. Όσον αφορά τις νέες αιτιάσεις και τα νέα επιχειρήματα, επισημαίνονται τα ακόλουθα.
- 276 Πρώτον, αντιβαίνει στη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου που εφαρμόζεται εν προκειμένω ο ισχυρισμός των προσφευγόντων ότι τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 έχουν την έννοια ότι απόκειται στο Συμβούλιο να εξακριβώσει αν οι επίμαχες πράξεις που στοιχειοθετούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος είναι ικανές, λαμβανομένων υπόψη του ύψους ή του είδους των κεφαλαίων που υπεξαίρεθηκαν ή του πλαισίου εντός του οποίου παράχθηκαν, να θίξουν το κράτος δικαίου στην Αίγυπτο.
- 277 Πράγματι, καταρχάς, διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 238 έως 240 ανωτέρω, το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο έχουν ήδη αποφανθεί επί των όρων που έπρεπε να πληρούν τα πραγματικά στοιχεία επί των οποίων στηρίχθηκε το Συμβούλιο για να προβεί στην καταχώριση των προσφευγόντων προκειμένου να είναι σύμφωνα προς τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο δεν θεώρησαν ότι στους όρους αυτούς καταλέγεται η ανάγκη να είναι οι πράξεις που στοιχειοθετούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος ικανές να θίξουν το κράτος δικαίου στην Αίγυπτο.

- 278 Ακολούθως, υπενθυμίζεται ότι, όπως αποφάνθηκε το Γενικό Δικαστήριο, η απόφαση 2011/172 εντάσσεται πλήρως στην ΚΕΠΠΑ και ανταποκρίνεται στους μνημονευόμενους στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β' και δ', ΣΕΕ σκοπούς (βλ. σκέψη 122 ανωτέρω). Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι η επισήμανση στην αιτιολογική σκέψη 2 της αποφάσεως 2011/172, κατά την οποία τα πρόσωπα που μνημονεύονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής «με τον τρόπο αυτό στερούν από τον αιγυπτιακό λαό τα οφέλη της βιώσιμης ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους και υπονομεύουν την ανάπτυξη της δημοκρατίας στη χώρα», δεν συνιστά συμπληρωματική προϋπόθεση η οποία να πρέπει να πληρούται κατά την καταχώριση νέου ατόμου στον προσαρτημένο στην απόφαση αυτή κατάλογο. Πρόκειται, αποκλειστικώς, περί αποσαφηνίσεως του τελικού σκοπού που επιδιώκει η απόφαση αυτή (απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψη 143). Το Δικαστήριο επικύρωσε, κατ' ουσίαν, τη συλλογιστική αυτή (απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψεις 44 έως 46 και 70).
- 279 Επομένως, από τις παρατηρήσεις αυτές πρέπει να συναχθεί ότι, συμβάλλοντας στην καταπολέμηση από τις αιγυπτιακές αρχές της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των υπευθύνων υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος ή συνδεδεμένων προσώπων, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, θεωρείται ότι συνάδει με τους γενικούς σκοπούς της πολιτικής του Συμβουλίου για τη στήριξη της Αιγύπτου, οι οποίοι μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως αυτής, ήτοι, μεταξύ άλλων, με τον σεβασμό του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Ως εκ τούτου, το άρθρο 1, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως δεν επιβάλλει, για την καταχώριση προσώπου στον προσαρτημένο στην απόφαση αυτή κατάλογο, να εμφανίζουν οι πράξεις που στοιχειοθετούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, τις οποίες αφορούν οι δικαστικές διαδικασίες που δικαιολογούν την καταχώριση αυτή, ιδιαιτερότητα, όσον αφορά το ύψος ή τη φύση των υπεξαιρεθέντων κεφαλαίων ή ακόμη το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι πράξεις αυτές, ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι θίγουν το κράτος δικαίου στην Αίγυπτο.
- 280 Τέλος, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να παραπέμπουν συναφώς στη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο των αποφάσεων που εξέδωσε το Συμβούλιο λόγω της καταστάσεως στην Ουκρανία, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε τα γενικά κριτήρια που καθιστούν εφικτό τον καθορισμό του κύκλου προσώπων που υπόκεινται στα μέτρα αυτά λαμβανομένου υπόψη του ιδιαίτερου νομικού πλαισίου των αποφάσεων αυτών, το οποίο είναι διακριτό από εκείνο της αποφάσεως 2011/172.
- 281 Ειδικότερα, επισημαίνεται ότι η αιτιολογική σκέψη 2 της αποφάσεως 2014/119/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 5ης Μαρτίου 2014, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων εν όψει της κατάστασης στην Ουκρανία (ΕΕ 2014, L 66, σ. 26), την οποία αφορούν οι υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Klyuyev κατά Συμβουλίου (T-340/14, EU:T:2016:496), και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Yanukovich κατά Συμβουλίου (T-348/14, EU:T:2016:508), τις οποίες παραθέτουν οι προσφεύγοντες, έχει ως εξής:
- «[Τ]ο Συμβούλιο αποφάσισε να εστιάσει τα περιοριστικά μέτρα στη δέσμευση και την ανάκτηση περιουσιακών στοιχείων προσώπων που έχουν οριστεί ως υπεύθυνα για την κατάχρηση ουκρανικών κρατικών κεφαλαίων και προσώπων υπεύθυνων για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, με σκοπό την παγίωση και την υποστήριξη του κράτους δικαίου και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ουκρανία.»
- 282 Επομένως, η παγίωση και η υποστήριξη του κράτους δικαίου και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ουκρανία συνιστούν τον σκοπό της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων προσώπων που προσδιορίστηκαν μεταξύ άλλων ως υπεύθυνα για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι το κριτήριο εγγραφής το οποίο προβλέπεται στην απόφαση 2014/119 έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αφορά κατά τρόπο αφηρημένο κάθε πράξη υπεξαίρεσεως κρατικών κεφαλαίων, αλλά κυρίως πράξεις υπεξαίρεσεως κεφαλαίων ή περιουσιακών στοιχείων οι οποίες, λαμβανομένου υπόψη του ποσού ή του είδους των υπεξαιρεθέντων

κεφαλαίων ή περιουσιακών στοιχείων ή ακόμη του πλαισίου εντός του οποίου διαπράχθηκαν τα αδικήματα αυτά, ήταν τουλάχιστον ικανές να υπονομεύσουν τα θεσμικά και δικαιοδικά θεμέλια της Ουκρανίας, ειδικότερα δε τις αρχές της νομιμότητας, της απαγορεύσεως της αυθαιρεσίας της εκτελεστικής εξουσίας, του αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου και της ισότητας ενώπιον του νόμου, και, σε τελική ανάλυση, να υπονομεύσουν το κράτος δικαίου στη χώρα αυτή (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Klyuyen κατά Συμβουλίου, T-340/14, EU:T:2016:496, σκέψη 91, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Yanukovych κατά Συμβουλίου, T-348/14, EU:T:2016:508, σκέψη 102).

283 Αντιθέτως, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 279 ανωτέρω, αντικείμενο της αποφάσεως 2011/172 είναι η παροχή βοήθειας στις αιγυπτιακές αρχές για την καταπολέμηση της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, ο δε σεβασμός του κράτους δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων συνιστά απλώς έναν από τους γενικούς σκοπούς της πολιτικής του Συμβουλίου για τη στήριξη της Αιγύπτου στο σύνολό της, στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται, μεταξύ άλλων, η εν λόγω απόφαση. Επομένως, οι αρχές που διατύπωσε το Γενικό Δικαστήριο στις αποφάσεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 281 και 282 ανωτέρω δεν μπορούν να εφαρμοστούν εν προκειμένω.

284 Δεύτερον, εσφαλμένως οι προσφεύγοντες παραπέμπουν στα κριτήρια βάσει των οποίων καθορίζεται αν νομικό πρόσωπο ανήκει σε άλλο πρόσωπο ή οντότητα ή ελέγχεται από άλλο πρόσωπο ή οντότητα, τα οποία εκτίθενται στα σημεία 62 και 63 του εγγράφου του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 2015, με τίτλο «Βέλτιστες πρακτικές της ΕΕ για την αποτελεσματική εφαρμογή περιοριστικών μέτρων». Πράγματι, όπως επισημαίνεται, μεταξύ άλλων, στο σημείο 66 του εγγράφου αυτού, σκοπός των κριτηρίων αυτών είναι μόνο να καθοριστεί, για την αποφυγή του κινδύνου παρακάμψεως από πρόσωπο ή οντότητα της δεσμεύσεως που επιβλήθηκε στα περιουσιακά στοιχεία του, αν τα περιουσιακά στοιχεία άλλου νομικού προσώπου ανήκουν στο πρώτο πρόσωπο ή την πρώτη οντότητα ή ελέγχονται από αυτό ή αυτήν και αν τα περιουσιακά αυτά στοιχεία πρέπει να δεσμευθούν ή όχι. Επομένως, τα κριτήρια αυτά ουδόλως εφαρμόζονται για να καθοριστεί αν το Συμβούλιο πρέπει να θεωρήσει ότι οι εν εξελίξει δικαστικές διαδικασίες στην Αίγυπτο, στις οποίες αυτό στηρίχθηκε για να παρατείνει την καταχώριση των προσώπων στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, αφορούν υπεξαίρεσεις δημόσιου χρήματος.

285 Τέλος, τρίτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία τα οποία προσκομίστηκαν για πρώτη φορά στο πλαίσιο του δευτέρου υπομνήματος προσαρμογής για την αμφισβήτηση του χαρακτηρισμού ως υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος των πράξεων που αφορούν οι δικαστικές διαδικασίες στις υποθέσεις 107 και 291 του 2011 δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη. Όσον αφορά την πρώτη εκ των υποθέσεων αυτών, στη σκέψη 262 ανωτέρω διαπιστώθηκε ότι τις πράξεις τις οποίες αφορά η δικαστική διαδικασία αφορούν την έννοια της υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η περιγραφή των συγκεκριμένων πράξεων από τις αιγυπτιακές αρχές στα έγγραφα που περιήλθαν στο πρωτόκολλο του Συμβουλίου στις 6 Ιανουαρίου 2017, η οποία δεν διαφέρει κατ' ουσίαν από εκείνη που περιέχεται στα έγγραφα που διέθετε το Συμβούλιο το 2015 και το 2016, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την ανάλυση αυτή. Όσον αφορά την υπόθεση 291 του 2011, διαπιστώθηκε επίσης στη σκέψη 262 ανωτέρω ότι, καίτοι αφορά πράξεις που στοιχειοθετούν νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, η υπόθεση αυτή είχε σχέση με τις πράξεις που στοιχειοθετούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, καθόσον η νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες που καταλογίστηκε στον πρώτο προσφεύγοντα αφορούσε τα υπεξαιρεθέντα κεφάλαια από τα οποία επωφελήθηκε στις υποθέσεις 38 και 107 του 2011. Η περιγραφή της υποθέσεως 291 του 2011 στα προμνησθέντα έγγραφα δεν περιέχει νέα στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη σχέση μεταξύ της υποθέσεως αυτής και των πραγματικών περιστατικών που στοιχειοθετούν υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος οι οποίες αποτελούν αντικείμενο των λοιπών προμνησθεισών υποθέσεων.

286 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι πρέπει να απορριφθούν οι αιτιάσεις και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του δευτέρου υπομνήματος προσαρμογής προς στήριξη του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως και, επομένως, το σκέλος αυτό στο σύνολό του.

γ) Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη πραγματικής βάσεως των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος, όπως διαπίστωσε το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο

- 287 Προς στήριξη του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο «απέρριψε» τις διώξεις που είχαν ασκηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος στις αποφάσεις του της 20ής Δεκεμβρίου 2012, της 12ης Μαΐου 2013 και της 14ης Δεκεμβρίου 2013. Επιπλέον στην απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2013, το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι, στην υπόθεση 38 του 2011, κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν ενοχοποιούσε τον πρώτο προσφεύγοντα βάσει των ποινικών χαρακτηρισμών που πράξεων που του προσάφθηκαν και ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αρνήθηκε εσφαλμένως να λάβει υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε και τα επιχειρήματα που προέβαλε ο κατηγορούμενος. Επομένως, από τα προεκτεθέντα πρέπει να συναχθεί ότι η διαδικασία αυτή στηρίζεται σε έωλα και αβάσιμα στοιχεία και ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να συνεχίσει να στηρίζεται αποκλειστικά στις δηλώσεις των αιγυπτιακών αρχών, αλλά πρέπει να διενεργήσει τις δικές του έρευνες. Επιπλέον, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι, στην ίδια απόφαση, το δικαστήριο αυτό διαπίστωσε ότι το αιγυπτιακό Δημόσιο δεν υπέστη ζημία.
- 288 Πρώτον, καθόσον, με το υπό κρίση σκέλος, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο δέχθηκε τους λόγους αναιρέσεως κατά της αποφάσεως εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011, αρκεί να υπομνησθεί ότι, στις αποφάσεις τις οποίες επικαλούνται, το δικαστήριο αυτό δεν αποφάνθηκε επί της ουσίας, αλλά αναίρεσε απλώς τις καταδικαστικές αποφάσεις που εξέδωσε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο και ανέπεμψε τις υποθέσεις σε αυτό για να τις εξετάσει εκ νέου. Εξάλλου, προκύπτει ότι, μετά τις εν λόγω αποφάσεις, συνεχίστηκε η διεξαγωγή των διαδικασιών στις υποθέσεις αυτές εν αναμονή της εκδόσεως νέας αποφάσεως από τον δικαστή της ουσίας. Επομένως, το Συμβούλιο μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι οι αποφάσεις του δικαστηρίου αυτού στις επίμαχες υποθέσεις δεν είχαν περατώσει τις αντίστοιχες δικαστικές διαδικασίες και ότι, ως εκ τούτου, μπορούσε να προβεί στην παράταση της καταχωρίσεως του πρώτου προσφεύγοντος βάσει των εν λόγω διαδικασιών.
- 289 Δεύτερον, καθόσον οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους, ότι οι παρατηρήσεις που διατύπωσε το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο στην απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2013 θέτουν υπό αμφισβήτηση το έρεισμα των κατηγοριών στην υπόθεση 38 του 2011, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγοντες δεν προβάλλουν ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο όσον αφορά τις υποθέσεις 107 και 291 του 2011. Όπως διαπιστώθηκε, όμως, στις σκέψεις 262 και 285 ανωτέρω, το Συμβούλιο μπορούσε επίσης να στηριχθεί στις δικαστικές διαδικασίες στις δύο αυτές υποθέσεις για να προβεί σε παράταση της καταχωρίσεως του πρώτου προσφεύγοντος.
- 290 Όσον αφορά την υπόθεση 38 του 2011, από το περιεχόμενο της αποφάσεως του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2013 προκύπτει ότι το δικαστήριο αυτό έλεγξε την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου μόνο ως προς την τήρηση των εφαρμοστέων νομικών κανόνων και όχι ως προς το βάσιμο της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, δεν αποφάνθηκε ούτε επί του διαπιστωθέντος χαρακτήρα των πράξεων στις οποίες στηρίζονται οι διώξεις στην υπόθεση αυτή ούτε επί της φύσεως και της εκτάσεως της ευθύνης των κατηγορουμένων, στοιχεία τα οποία απόκειται, κατά συνέπεια, στον δικαστή της ουσίας να εξακριβώσει μετά την αναπομπή της εν λόγω υποθέσεως. Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται από τις εξηγήσεις που παρέχουν οι αιγυπτιακές αρχές στο σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015 και στο σημείωμα της NCRAA της 5ης Δεκεμβρίου 2016, στα οποία επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο της πρώτης αιτήσεως αναιρέσεως της αποφάσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου σε ποινική υπόθεση, το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο εξετάζει μόνο τα νομικά ζητήματα.
- 291 Επομένως, οι παρατηρήσεις του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου στην απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2013, στις οποίες παραπέμπουν οι προσφεύγοντες, εν αντιθέσει προς την ερμηνεία που αυτοί δίνουν, δεν συνιστούν εκτίμηση σχετικά με το βάσιμο των κατηγοριών που απαγγέλλθηκαν

εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος και τον επαρκή χαρακτήρα των αποδείξεων στις οποίες στηρίζονται οι κατηγορίες αυτές, αλλά εκτίμηση σχετικά με το νομικώς άμεπτο της συλλογιστικής του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου που αποφάνθηκε επί των κατηγοριών και των αποδείξεων αυτών.

292 Εξάλλου, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, στο μέρος της αποφάσεως του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2013 στο οποίο παραπέμπουν ειδικώς οι προσφεύγοντες με το δικόγραφο της προσφυγής, το δικαστήριο αυτό, εν αντιθέσει προς όσα ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες, δεν εκτίμησε ότι κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν θεμελιώνει την ενοχή του πρώτου προσφεύγοντος βάσει των κατηγοριών που απαγγέλθηκαν εις βάρος του ούτε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο εσφαλμένως αρνήθηκε να λάβει υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε και τα επιχειρήματα που προέβαλε ο κατηγορούμενος. Πράγματι, το επίμαχο μέρος της ως άνω αποφάσεως αφορά την εξέταση από το εν λόγω δικαστήριο της αιτήσεως αναιρέσεως του γενικού εισαγγελέα κατά της αποφάσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, με την οποία αυτό απάλλαξε ορισμένους εκ των κατηγορουμένων είτε ως προς μέρος των κατηγοριών είτε ως προς το σύνολο των κατηγοριών. Επομένως, το μέρος αυτό της εν λόγω αποφάσεως δεν αφορά την αίτηση αναιρέσεως του πρώτου προσφεύγοντος κατά των καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν εις βάρος του με την πρωτοβάθμια απόφαση και, ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να το επικαλεστούν προς στήριξη του υπό κρίση σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

293 Όσον αφορά το μέρος της αποφάσεως του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2013 το οποίο οι προσφεύγοντες παραθέτουν στο δεύτερο υπόμνημα προσαρμογής προς στήριξη του επιχειρήματος που στηρίζουν σε έλλειψη ζημίας για το αιγυπτιακό Δημόσιο στο πλαίσιο της υποθέσεως 38 του 2011, αρκεί η διαπίστωση ότι το δικαστήριο αυτό περιορίστηκε να επισημάνει, αφενός, αντίφαση στη συλλογιστική του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, η οποία αφορούσε την περίπτωση ότι αυτό προσήψε στον πρώτο προσφεύγοντα ότι επιδίωξε ταυτόχρονα να αποκτήσει την εταιρία El-Dekheila αλλά και να την καταστρέψει, και, αφετέρου, μη τεκμηρίωση της εκτιμήσεως της ζημίας που υπέστη το Δημόσιο και των χρηματικών ποινών που επιβλήθηκαν στους κατηγορουμένους. Επομένως, οι παρατηρήσεις αυτές σημαίνουν μόνο ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο οφείλει να μεριμνά, στο πλαίσιο της διαδικασίας αναπομπής, ώστε η συλλογιστική του να έχει εσωτερική συνοχή προκειμένου να αποφανθεί επί της υπάρξεως ζημίας εις βάρος του Δημοσίου και, ενδεχομένως, ότι η εκτίμηση της εν λόγω ζημίας είναι επαρκώς τεκμηριωμένη. Αντιθέτως, οι παρατηρήσεις αυτές ουδόλως αποκλείουν το ενδεχόμενο να διαπιστώσει το εν λόγω δικαστήριο την ύπαρξη τέτοιας ζημίας.

294 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

δ) Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι οι ποινικές διαδικασίες που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος έχουν πολιτικά κίνητρα

295 Προς στήριξη του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι διώξεις εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος δεν ασκήθηκαν καλόπιστα, τούτο δε συνάγεται, κατ' αυτούς, από την παντελή έλλειψη αποδείξεων προς στήριξη των παρατηρήσεων που διατύπωσε ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας, από τις αποφάσεις του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου της 20ής Δεκεμβρίου 2012, της 12ης Μαΐου 2013 και της 14ης Δεκεμβρίου 2013 καθώς και από τα στοιχεία σχετικά με την παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως. Συναφώς, οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι το Συμβούλιο δεν διευκρίνισε, στο έγγραφο της 24ης Μαρτίου 2015, τη βάση στην οποία στηρίχθηκε για να απορρίψει το επιχειρήμα τους ότι οι ασκηθείσες διώξεις στηρίζονται σε πολιτικά κίνητρα.

296 Πρώτον, όσον αφορά το επιχειρήμα περί ελλείψεως αποδείξεων επί των οποίων στηρίζονται οι κινηθείσες εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος δικαστικές διαδικασίες, αρκεί να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση, από το Γενικό Δικαστήριο, της επιχειρηματολογίας των προσφευγόντων προς στήριξη του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως στις σκέψεις 250

έως 285 ανωτέρω, δεν απόκειται ούτε στο Συμβούλιο ούτε στο Γενικό Δικαστήριο να αποφανθούν επί της επάρκειας των αποδείξεων που συγκέντρωσε η κατηγορούσα αρχή εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο των επίμαχων δικαστικών διαδικασιών, καθώς τούτο εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Αιγυπτίου δικαστή της ουσίας. Εξάλλου, από τα έγγραφα που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές στο Συμβούλιο προκύπτει ότι οι δικαστικές διαδικασίες, τουλάχιστον στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011, στηρίζονται σε ορισμένα συγκεκριμένα πραγματικά στοιχεία τα οποία συγκέντρωσε ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας για να εξακριβώσει την ευθύνη, μεταξύ άλλων, του πρώτου προσφεύγοντος σε σχέση με τα ποινικά αδικήματα που προσδιορίστηκαν στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών. Επομένως, με την επιφύλαξη του νομικού χαρακτηρισμού των στοιχείων αυτών, η οποία απόκειται στο αρμόδιο αιγυπτιακό δικαστήριο, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι οι εν λόγω δικαστικές διαδικασίες δεν στηρίζονται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

297 Δεύτερον, από το περιεχόμενο των αποφάσεων του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου της 20ής Δεκεμβρίου 2012, της 12ης Μαΐου 2013 και της 14ης Δεκεμβρίου 2013 δεν προκύπτει ότι οι ποινικές διώξεις δεν ασκήθηκαν καλόπιστα. Ασφαλώς, όπως σημειώθηκε στις σκέψεις 185 και 221 ανωτέρω, το δικαστήριο αυτό επισήμανε στις εν λόγω αποφάσεις ελλείψεις εκ μέρους του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου κατά την εξέταση των αποδείξεων που του υποβλήθηκαν όσον αφορά την ενοχή, μεταξύ άλλων, του πρώτου προσφεύγοντος στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011. Εντούτοις, στο πλαίσιο αυτό, το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο δεν διατύπωσε επικρίσεις για τις κινηθείσες εις βάρος του ατόμου αυτού διώξεις φύσεως τέτοιας ώστε να τίθενται υπό αμφισβήτηση οι προθέσεις των διώξεων αυτών, αλλά μόνο όσον αφορά την εξέταση του βασίμου των διώξεων αυτών από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Επιπλέον, από τις αποφάσεις αυτές μπορούσε μόνο να συναχθεί ότι απέκειτο στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο να εξετάσει εκ νέου, επί της ουσίας, την ευθύνη των κατηγορουμένων, αλλά όχι ότι έπρεπε κατ' ανάγκη να απορρίψει τις κατηγορίες που απαγγέλλθηκαν εις βάρος τους.

298 Τέλος, τρίτον, έστω και αν υποτεθεί ότι τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, προς τεκμηρίωση της υπάρξεως παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της προσβολής του κράτους δικαίου στην Αίγυπτο, ειδικότερα στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών που αφορούν τον πρώτο προσφεύγοντα, ήταν ικανά να δημιουργήσουν εύλογες αμφιβολίες σχετικά με τις παραβιάσεις αυτές, δεν θα μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, να συναχθεί αυτομάτως εξ αυτού ότι οι εν λόγω διαδικασίες υπαγορεύονται από αμιγώς πολιτικά κίνητρα. Εξάλλου, έστω και αν ορισμένα έγγραφα που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο αυτό, όπως ειδικότερα οι εκθέσεις του IBAHRI και του D. σχετικά με τη διεξαγωγή της διαδικασίας στην υπόθεση 107 του 2011, συνιστούν σαφείς ενδείξεις για τον κίνδυνο πολιτικής χειραγωγήσεως των δικαστικών διαδικασιών που κινήθηκαν εις βάρος των προσώπων που ανήκαν στους ιθύνοντες κύκλους υπό το καθεστώς του πρώην προέδρου της Δημοκρατίας, Η. Moubarak, τα έγγραφα αυτά δεν περιέχουν αρκούντως ακριβή και συγκλίνοντα στοιχεία ώστε να τεκμηριώνουν τέτοιο κίνδυνο όσον αφορά τον πρώτο προσφεύγοντα. Κατά τα λοιπά, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 221 έως 226 ανωτέρω, το Συμβούλιο ευλόγως θεώρησε, λαμβανομένων υπόψη των αποφάσεων του αιγυπτιακού ακυρωτικού δικαστηρίου και των μεταγενέστερων σταδίων της διαδικασίας, ότι ο πρώτος προσφεύγων μπορούσε να τύχει επαρκούς δικαστικής προστασίας έναντι του κινδύνου να οδηγήσουν οι ποινικές διώξεις που ασκήθηκαν εις βάρος του σε απόφαση που θα έθιγε το δικαίωμά του για δίκαιη δίκη και για σεβασμό του τεκμηρίου αθωότητας. Η ίδια διαπίστωση επιβάλλεται όσον αφορά τον κίνδυνο επηρεασμού της αποφάσεως αυτής από τα πολιτικά κίνητρα τα οποία, κατά τους προσφεύγοντες, οδήγησαν στην άσκηση των εν λόγω ποινικών διώξεων.

299 Ως εκ τούτου, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ευλόγως το Συμβούλιο θεώρησε ότι οι δικαστικές διαδικασίες επί των οποίων στηρίχθηκε η παράταση της καταχωρίσεως του πρώτου προσφεύγοντος δεν μπορούσαν να επηρεαστούν από πολιτικούς παράγοντες. Συνεπώς, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

ε) Επί του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ανεπάρκεια στοιχείων σχετικών με την ατομική κατάσταση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας

- 300 Στο δικόγραφο της προσφυγής, οι προσφεύγοντες περιορίζονται να υποστηρίξουν ότι το γεγονός ότι η καταχώριση του πρώτου προσφεύγοντος δεν είναι σύμφωνη προς τα γενικά κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 καθιστά επίσης άκυρη την καταχώριση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας, καθώς η καταχώριση αυτή βασίζεται μόνο σε διαταγή δεσμεύσεως κεφαλαίων εκδοθείσα στο πλαίσιο ποινικών διώξεων ασκηθεισών εις βάρος του συζύγου τους. Στο υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η εν λόγω διαταγή δεν μπορεί να αποτελέσει τη βάση για την παράταση της καταχωρίσεώς τους, καθόσον καμία δίωξη εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος δεν κατέληξε σε έκδοση αποφάσεως και δεν κινήθηκε καμία διαδικασία εις βάρος της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας. Εντούτοις, μια τέτοια διαταγή έχει, εκ φύσεως, παρεπόμενο χαρακτήρα σε σχέση με τη διαδικασία ανακτήσεως των επίμαχων κεφαλαίων. Οι προσφεύγοντες διευκρινίζουν ότι η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα δεν αποτελούν πλέον αντικείμενο της διαταγής δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων όσον αφορά τα προσωπικά περιουσιακά στοιχεία τους. Στο πλαίσιο του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 2ας Ιανουαρίου 2016 δεν μνημονεύει τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη προσφεύγουσα και ότι δεν μπόρεσαν να καταθέσουν παρατηρήσεις σχετικά με το έγγραφο των εν λόγω αρχών της 7ης Μαρτίου 2016. Επιπλέον, διατείνονται ότι η δεύτερη προσφεύγουσα δεν είναι πλέον σύζυγος του πρώτου προσφεύγοντος από τον Δεκέμβριο του 2013 και ότι το Συμβούλιο ενημερώθηκε για το γεγονός αυτό στις 29 Ιανουαρίου 2016. Στο πλαίσιο του δευτέρου υπομνήματος προσαρμογής, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα δεν έλαβαν, πριν από την παράταση της καταχωρίσεώς τους με την απόφαση 2017/496, τις πληροφορίες επί των οποίων στηρίχθηκε το Συμβούλιο για να προβεί στην παράταση αυτή. Επιπλέον, οι πληροφορίες που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές δεν μνημόνευαν τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη προσφεύγουσα. Μόνο η διαταγή δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που εκδόθηκε στην υπόθεση 38 του 2011 θα μπορούσε να αποτελέσει βάση για την παράταση της καταχωρίσεως των προσώπων αυτών, καθόσον οι λοιπές διαταγές δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων συνδέονται με ποινικές διαδικασίες που δεν αφορούν υποθέσεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος. Επιπλέον, σε καμία από τις πληροφορίες που διαβίβασαν οι αιγυπτιακές αρχές δεν διευκρινίζεται ότι η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα εξακολουθούν να αποτελούν το αντικείμενο αποφάσεως περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων. Τέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η τροποποίηση της εμβέλειας της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας επιβεβαιώνει ότι αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως υπεύθυνες υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος.
- 301 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 238 και 239 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, το δε Δικαστήριο επικύρωσε την απόφασή του, ότι το Συμβούλιο στήριξε την καταχώριση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας στην ύπαρξη διαταγής δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων συναφούς προς τις έρευνες που αφορούσαν πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος ως προς τον πρώτο προσφεύγοντα, καθόσον τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 περιλαμβάνουν όχι μόνο τα πρόσωπα εις βάρος των οποίων έχουν ασκηθεί ποινικές δίωξεις για τέτοιες πράξεις, αλλά και τα άτομα που συνδέονται με τα πρόσωπα αυτά έναντι των οποίων έχουν ληφθεί, μεταξύ άλλων, συντηρητικά μέτρα με σκοπό τη διατήρηση ενδεχομένως υπεξαيرهθέντων περιουσιακών στοιχείων.
- 302 Υπό τις συνθήκες αυτές, καθόσον η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων η οποία εκτίθεται στη σκέψη 300 ανωτέρω σκοπεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την αρχική καταχώριση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας, επειδή, ειδικότερα, η διαταγή του 2011 δεν συνιστά στέρεα βάση και επειδή εις βάρος των προσώπων αυτών δεν κινήθηκαν ποτέ ποινικές διαδικασίες, δεν λαμβάνει υπόψη την ισχύ δεδικασμένου του σκεπτικού των αποφάσεων της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-220/14 P, EU:C:2015:147), και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93). Κατά συνέπεια, είναι απαράδεκτη.

- 303 Στον βαθμό που σκοπεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την παράταση της καταχωρίσεως αυτής, η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων, η οποία εκτίθεται στη σκέψη 300 ανωτέρω, είναι, εν μέρει, προδήλως αβάσιμη. Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων του Γενικού Δικαστηρίου, τις οποίες επικύρωσε το Δικαστήριο (βλ. σκέψεις 238 και 239 ανωτέρω), οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να επικαλεστούν, καταρχάς, το γεγονός ότι οι δικαστικές διαδικασίες που αφορούν τον πρώτο προσφεύγοντα δεν έχουν περατωθεί, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο έχουν αποφανθεί ότι το Συμβούλιο μπορούσε να στηριχθεί στην ύπαρξη εν εξελίξει δικαστικής διαδικασίας. Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν επίσης να επικαλεστούν το γεγονός ότι δεν έχει κινηθεί καμία δικαστική διαδικασία εις βάρος της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας, καθόσον το Συμβούλιο ήταν σε θέση, κατά το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο, να προβεί στην καταχώρισή τους επειδή αποτελούν αντικείμενο διαδικασίας συναφούς προς ποινικές διαδικασίες για πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος, ως συνδεδεμένα πρόσωπα κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, η δε συναφής αυτή διαδικασία συνιστά η ίδια, εν προκειμένω, δικαστική διαδικασία. Ομοίως, το επιχείρημα που προβάλλεται με το δεύτερο υπόμνημα προσαρμογής, κατά το οποίο η εξαίρεση των προσωπικών περιουσιακών στοιχείων της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας από το πεδίο εφαρμογής της διαταγής δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που εκδόθηκε ως προς αυτές αποδεικνύει ότι δεν ευθύνονται για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, στηρίζεται στην προδήλως εσφαλμένη παραδοχή ότι τα περιουσιακά στοιχεία των προσώπων αυτών δεσμεύτηκαν επειδή οι αιγυπτιακές αρχές είχαν υπόνοιες για τα ίδια αυτά πρόσωπα σε σχέση με πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος.
- 304 Τελικώς, το μόνο νέο ζήτημα που ανακύπτει από τα προβαλλόμενα προς στήριξη του υπό κρίση σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως επιχειρήματα είναι αν, μετά την αρχική καταχώριση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας, επήλθαν μεταβολές σχετικές με την κατάσταση του πρώτου προσφευγόντος ή με την ατομική κατάστασή τους οι οποίες εμποδίζουν την παράταση της αρχικής καταχωρίσεώς τους βάσει, ιδίως, της διαταγής δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων στην οποία στηρίχθηκε η αρχική αυτή καταχώριση.
- 305 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα με το οποίο προβάλλεται το αβάσιμο της παρατάσεως της καταχωρίσεως του πρώτου προσφευγόντος, το οποίο διατυπώνεται στο δικόγραφο της προσφυγής, αρκεί να επισημανθεί ότι τα τρία πρώτα σκέλη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, με τα οποία αμφισβητείται το βάσιμο αυτό, απορρίφθηκαν στις σκέψεις 250 έως 299 ανωτέρω, τουλάχιστον όσον αφορά τις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011. Επομένως, το κύρος της παρατάσεως της καταχωρίσεως της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στη βάση αυτή.
- 306 Δεύτερον, όσον αφορά τα επιχειρήματα που αφορούν τον περιορισμό της εμβέλειας της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας, τα οποία προβάλλονται για πρώτη φορά στο υπόμνημα απαντήσεως, έστω και αν θεωρηθούν παραδεκτά, είναι αλυσιτελή. Πράγματι, οι προσφεύγοντες περιορίζονται να υποστηρίξουν ότι η δέσμευση περιουσιακών στοιχείων δεν αφορά πλέον τα προσωπικά περιουσιακά στοιχεία των προσώπων αυτών, αλλά δεν προβάλλουν ότι αυτή έχει αρθεί οριστικά, μεταξύ άλλων όσον αφορά τα περιουσιακά στοιχεία που οι ενδιαφερόμενες κατέχουν από κοινού με τον πρώτο προσφεύγοντα. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τα έγγραφα που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες προς στήριξη των επιχειρημάτων τους. Πράγματι, σε αυτά επισημαίνεται, αφενός, όσον αφορά την τρίτη προσφεύγουσα, ότι η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων της δεν επιβάλλεται πλέον, με απόφαση της δικαιοσύνης, στα αγαθά και στα περιουσιακά στοιχεία που κληρονόμησε από τον πατέρα της πριν από τις δικαστικές διαδικασίες που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφευγόντος και, αφετέρου, όσον αφορά την τέταρτη προσφεύγουσα, ότι ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας ήρε τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων που αυτή είχε πριν από τον γάμο της με τον πρώτο προσφεύγοντα. Ως εκ τούτου, από τα στοιχεία αυτά πρέπει να συναχθεί ότι το μέρος των περιουσιακών στοιχείων της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας το οποίο δεν αφορούν οι προμνησθείσες αποφάσεις της δικαιοσύνης

εξακολουθεί να υπόκειται στη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων που διέταξε το 2011 ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας εις βάρος όλων των προσφευγόντων, τούτο δε δεν αμφισβητείται από αυτούς. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν.

307 Τρίτον, όσον αφορά τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής και σχετίζονται με τις πληροφορίες που αφορούν τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη προσφεύγουσα τις οποίες το Συμβούλιο είχε στη διάθεσή του πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2016/411, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν ότι, με έγγραφο της 7ης Μαρτίου 2016, οι αιγυπτιακές αρχές επισήμαναν στο Συμβούλιο ότι τα πρόσωπα αυτά εξακολουθούσαν στο σύνολό τους να αποτελούν αντικείμενο τριών διαταγών δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων στο πλαίσιο τεσσάρων ποινικών διαδικασιών κινηθισών εις βάρος του πρώτου προσφευγόντος στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011 και ότι η δεύτερη και η τρίτη προσφεύγουσα υπόκεινται επίσης σε δέσμευση περιουσιακών στοιχείων στην υπόθεση 4 του 2011. Υπό τις συνθήκες αυτές, η περίπτωση ότι τα πρόσωπα αυτά δεν μνημονεύονται στο έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 2ας Ιανουαρίου 2016 δεν ασκεί επιρροή. Επιπλέον, το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες δεν μπόρεσαν να καταθέσουν παρατηρήσεις σχετικά με τις πληροφορίες που περιέχονται στο έγγραφο της 7ης Μαρτίου 2016 είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως και μπορεί να εξεταστεί μόνο στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται, μεταξύ άλλων, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγόντων. Τέλος, όσον αφορά την περίπτωση ότι ο γάμος της δεύτερης προσφεύγουσας με τον πρώτο προσφεύγοντα έχει λυθεί, αυτή δεν ασκεί επιρροή στην παράταση της καταχωρίσεώς του, καθόσον, όπως επιβεβαιώνεται στο έγγραφο της 7ης Μαρτίου 2016, η ίδια εξακολουθεί παρ' όλα αυτά να υπόκειται σε μέτρα δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων στο πλαίσιο ορισμένων ποινικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώην συζύγου της. Εντούτοις, η εν λόγω παράταση δεν στηρίζεται στον λόγο που αφορά τη φύση των σχέσεων της δεύτερης προσφεύγουσας με τον πρώτο προσφεύγοντα, αλλά στον λόγο που αφορά το γεγονός ότι αυτή αποτελεί αντικείμενο δικαστικών διαδικασιών συναφών προς τις διαδικασίες που αφορούν πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος. Κατά τα λοιπά, οι προσφεύγοντες δεν διατείνονται ότι, λόγω του διαζυγίου αυτού, η δεύτερη προσφεύγουσα δεν έχει πλέον καμία σχέση, ιδίως περιουσιακής φύσεως, με τον πρώτο προσφεύγοντα. Για τον λόγο αυτό, η περίπτωση ότι το Συμβούλιο διατήρησε σε ισχύ την καταχώριση του ατόμου αυτού στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, κατά την έκδοση της αποφάσεως 2016/411, ως συζύγου του πρώτου προσφευγόντος, δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της παρατάσεως της καταχωρίσεώς της. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν.

308 Τέλος, τέταρτον, όσον αφορά τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του δεύτερου υπομνήματος προσαρμογής, επισημαίνεται καταρχάς ότι, για τους ίδιους λόγους με τους εκτιθέμενους στη σκέψη 307 ανωτέρω, η περίπτωση ότι οι πληροφορίες που περιέχονται στο έγγραφο του Συμβουλίου της 27ης Ιανουαρίου 2017 απευθύνθηκαν ειδικώς στη δεύτερη, στην τρίτη και στην τέταρτη προσφεύγουσα μόνο μετά την παράταση της καταχωρίσεώς τους είναι αλυσιτελής. Κατά τα λοιπά, οι προσφεύγοντες αναγνωρίζουν ότι, καθόσον το εν λόγω έγγραφο απευθύνθηκε στους νόμιμους εκπροσώπους του πρώτου προσφευγόντος, οι οποίοι εκπροσωπούν επίσης τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη προσφεύγουσα, αυτές μπόρεσαν να ελέγξουν, πριν από την παράταση της καταχωρίσεώς τους, τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το Συμβούλιο. Εν συνεχεία, εσφαλμένως οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο μπορούσε να στηριχθεί μόνο στη διαταγή δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων η οποία εκδόθηκε στην υπόθεση 38 του 2011. Πράγματι, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 262 και 285 ανωτέρω, οι υποθέσεις 107 και 291 του 2011 αφορούν επίσης πράξεις υπεξαίρεσεως δημόσιου χρήματος και, επομένως, το Συμβούλιο μπορούσε επίσης να στηριχθεί στις διαταγές δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που εκδόθηκαν έναντι όλων των προσφευγόντων όσον αφορά τις υποθέσεις αυτές. Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι καμία από τις πληροφορίες που διαβίβασε το Συμβούλιο σχετικά με την έκδοση της αποφάσεως 2017/496 δεν αποδεικνύει ότι η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα εξακολουθούν να υπόκεινται σε δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων τους, αρκεί να επισημανθεί ότι, με τις πληροφορίες αυτές, το Συμβούλιο διαβίβασε αντίγραφο διάφορων διαταγών που εκδόθηκαν το 2011 έναντι όλων των προσφευγόντων. Οι προσφεύγοντες αυτοί υποστηρίζουν, όμως, μόνο ότι το περιεχόμενο των διαταγών αυτών

τροποποιήθηκε μεταγενέστερα, όπως επισήμαναν στο πρώτο υπόμνημα προσαρμογής, αλλά δεν παρέχουν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο από το οποίο να συνάγεται ότι οι διαταγές αυτές δεν είναι πλέον σε ισχύ έναντι της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν.

- 309 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί. Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

3. Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

- 310 Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αποτελείται, κατ' ουσίαν, από πέντε σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι το Συμβούλιο δεν τους γνωστοποίησε ποτέ αξιόπιστα και συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία να δικαιολογούν την επιβολή περιοριστικών μέτρων σε αυτούς. Με το δεύτερο σκέλος, υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο ουδόλως απέδειξε ότι εξέτασε διεξοδικά και αμερόληπτα το βάσιμο των λόγων παρατάσεως της καταχώρισεως, ιδίως λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεών τους. Με το τρίτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο δεν τους παρέσχε το σύνολο των στοιχείων επί των οποίων στηρίχθηκε για να παρατείνει την καταχώρισή τους. Με το τέταρτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, έστω και αν υποθεθεί ότι το Συμβούλιο τους γνωστοποίησε το σύνολο των εγγράφων που είχε στη διάθεσή του, πρέπει να γίνει δεκτό ότι περιορίστηκε να επαναλάβει τις δηλώσεις των αιγυπτιακών αρχών χωρίς να προβεί σε εξακριβώσεις. Με το πέμπτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο δεν έδωσε συνέχεια στα αιτήματα ακροάσεως που του απηύθυναν, παρά το ότι τούτο ήταν αναγκαίο με βάση τις παρατηρήσεις τους.
- 311 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, στις αποφάσεις της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-220/14 P, EU:C:2015:147), και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), οι αιτιάσεις των προσφευγόντων σχετικά με προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία απορρίφθηκαν ήδη όσον αφορά την αρχική καταχώρισή τους. Όσον αφορά την παράταση της καταχώρισεως αυτής, οι αιτιάσεις αυτές απορρίφθηκαν επίσης με τη διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78). Επιπλέον, στις παρατηρήσεις του επί του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής, το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι παρέβη την υποχρέωσή του να γνωστοποιήσει τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή του και να παράσχει τη δυνατότητα στους προσφεύγοντες να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως 2016/411. Στις παρατηρήσεις του επί του δευτέρου υπομνήματος προσαρμογής, το Συμβούλιο προσθέτει ότι το γεγονός ότι δεν δέχθηκε ή δεν συνεκτίμησε τις παρατηρήσεις των προσφευγόντων δεν σημαίνει ότι δεν τις εξέτασε. Υποστηρίζει επίσης ότι δεν ήταν υποχρεωμένο να κοινοποιήσει χωριστά στη δεύτερη, στην τρίτη και στην τέταρτη προσφεύγουσα τις πληροφορίες που γνωστοποίησε στους νόμιμους αντιπροσώπους του πρώτου προσφεύγοντος, οι οποίες αφορούσαν μόνο τη νομική κατάσταση αυτού. Τέλος, υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η καταχώριση της δεύτερης προσφεύγουσας ως συζύγου του πρώτου προσφεύγοντος είναι αλυσιτελής.
- 312 Κατά πάγια νομολογία, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης οφείλουν, σύμφωνα με τις αρμοδιότητες που τους έχουν ανατεθεί από τη ΣΛΕΕ, να διασφαλίζουν τον –καταρχήν πλήρη– έλεγχο της νομιμότητας όλων των πράξεων της Ένωσης από πλευράς των θεμελιωδών δικαιωμάτων τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της έννομης τάξεως της Ένωσης, στα οποία καταλέγονται, ιδίως, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461, σκέψη 326, και της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 97 και 98).

- 313 Ειδικότερα, στο πλαίσιο διαδικασίας αφορώσας την έκδοση αποφάσεως περί καταχωρίσεως ατόμου σε κατάλογο προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται ή της αποφάσεως περί παρατάσεως της καταχωρίσεως αυτής, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας επιβάλλει να κοινοποιεί η αρμόδια αρχή της Ένωσης στον ενδιαφερόμενο τα στοιχεία που διαθέτει η εν λόγω αρχή σε σχέση με αυτόν για να στηρίξει την απόφασή της, τούτο δε προκειμένου το άτομο αυτό να μπορέσει να υπερασπίσει τα δικαιώματά του υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσει έχοντας πλήρη γνώση όλων των στοιχείων αν είναι σκόπιμο να προσφύγει στον δικαστή της Ένωσης. Επιπλέον, κατά την κοινοποίηση αυτή, η αρμόδια αρχή της Ένωσης πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα στο άτομο αυτό να γνωστοποιήσει λυσιτελώς την άποψή του επί της αιτιολογίας που ελήφθη υπόψη στην προκειμένη περίπτωση. Τέλος, όταν πρόκειται περί αποφάσεως συνιστάμενης στη διατήρηση του ονόματος του ενδιαφερόμενου σε τέτοιο κατάλογο, η τήρηση της διττής αυτής διαδικαστικής υποχρεώσεως, σε αντίθεση με ό,τι ισχύει όταν πρόκειται για την αρχική εγγραφή, πρέπει να προηγείται της εκδόσεως της αποφάσεως αυτής (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 111 έως 113 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εντούτοις, η διττή αυτή διαδικαστική υποχρέωση επιβάλλεται μόνο οσάκις, στο πλαίσιο της παρατάσεως της καταχωρίσεως των ενδιαφερόμενων, η αρμόδια αρχή στηρίζεται σε νέα στοιχεία. Εξάλλου, οι ενδιαφερόμενοι έχουν, εν πάση περιπτώσει, διαρκές δικαίωμα καταθέσεως παρατηρήσεων, ιδίως επ' ευκαιρία της περιοδικής επανεξετάσεως των περιοριστικών μέτρων που τους αφορούν (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Ipratau κατά Συμβουλίου, C-535/14 P, EU:C:2015:407, σκέψεις 26 και 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 314 Εξάλλου, το δικαίωμα ακροάσεως συνεπάγεται την υποχρέωση της αρμόδιας αρχής να αιτιολογήσει την απόφασή της προσδιορίζοντας τους επιμέρους, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους η αρχή αυτή εκτιμά ότι ο ενδιαφερόμενος πρέπει να εξακολουθήσει να υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα παρά τα ενδεχόμενα απαλλακτικά στοιχεία που το πρόσωπο αυτό προσκόμισε (πρβλ. αποφάσεις της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 88, και της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 114 και 116).
- 315 Επιπλέον, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υποθέσεως, ιδίως σε συνάρτηση με τη φύση της επίμαχης πράξεως, το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό ζήτημα (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 102).
- 316 Εν προκειμένω, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 81 έως 88 ανωτέρω, για την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, το Συμβούλιο στηρίχθηκε όχι μόνο στις πληροφορίες τις οποίες διέθετε ήδη κατά την αρχική καταχώριση των προσφευγόντων το 2011, αλλά και σε επικαιροποίηση των πληροφοριών αυτών το 2014, το 2015, το 2016 και το 2017 όσον αφορά, ειδικότερα, την εξέλιξη των δικαστικών διαδικασιών που είχαν κινηθεί εις βάρος των προσφευγόντων. Πράγματι, καθόσον ο λόγος καταχωρίσεως των προσφευγόντων στηρίζεται στην ύπαρξη εν εξελίξει δικαστικών διαδικασιών, απόκειται στο Συμβούλιο να εξακριβώσει, ειδικότερα, επ' ευκαιρία της περιοδικής επανεξετάσεως της καταχωρίσεως αυτής για την ενδεχόμενη παράτασή της, το στάδιο στο οποίο ευρίσκονται οι δικαστικές αυτές διαδικασίες και, ενδεχομένως, την έκβασή τους (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψεις 46 και 52). Ως εκ τούτου, προκειμένου να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας των προσφευγόντων, απέκειτο στο Συμβούλιο να κοινοποιήσει σε αυτούς τα σχετικά επικαιροποιημένα στοιχεία, να τους παράσχει τη δυνατότητα, πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, να καταθέσουν συναφώς παρατηρήσεις και να τους εκθέσει, στο πλαίσιο της αιτιολογίας των εν λόγω αποφάσεων, τους λόγους για τους οποίους εξακολουθούσε να εκτιμά ότι η παράταση της καταχωρίσεώς τους είναι δικαιολογημένη.

317 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως διευκρίνισαν οι προσφεύγοντες στο υπόμνημα απαντήσεως, δεν επιθυμούν, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, να προβάλουν προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία στο πλαίσιο της αρχικής καταχωρίσεώς τους, αιτίαση επί της οποίας, όπως παραδέχονται, το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί. Αντιθέτως, επιθυμούν να προβάλουν ανάλογη προσβολή την οποία διατείνονται ότι διέπραξε το Συμβούλιο στο πλαίσιο των προσβαλλομένων αποφάσεων. Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε ήδη την ύπαρξη τέτοιας προσβολής στο πλαίσιο της αρχικής καταχωρίσεως και της παρατάσεως της καταχωρίσεως αυτής το 2013 δεν μπορεί να αντιταχθεί στους προσφεύγοντες στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο.

318 Τα διάφορα σκέλη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα αυτών των παρατηρήσεων. Καταρχάς, πρέπει να εξεταστούν από κοινού το πρώτο και το τρίτο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, με αμφότερα τα οποία προβάλλουν, κατ' ουσίαν, παράβαση, από το Συμβούλιο, της υποχρέωσης προηγούμενης κοινοποίησης των στοιχείων επί των οποίων στηρίξε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

α) Επί του πρώτου και του τρίτου σκέλους, με τα οποία προβάλλεται, κατ' ουσίαν, παράβαση της υποχρέωσης προηγούμενης κοινοποίησης των στοιχείων που συνιστούν την πραγματική βάση των προσβαλλομένων αποφάσεων

319 Καταρχάς, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, καθόσον το πρώτο σκέλος αφορά την έλλειψη σοβαρών στοιχείων ή αξιόπιστων αποδείξεων ικανών να τεκμηριώσουν την παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων, αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Πράγματι, πρόκειται για ζήτημα το οποίο αφορά το βάσιμο της παρατάσεως αυτής, το οποίο εξετάστηκε ήδη, κατά τα λοιπά, στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, είναι διακριτό από το ζήτημα της ενδεχόμενης προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας των προσφευγόντων (πρβλ. και κατ' αναλογία απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, *Al Matri* κατά Συμβουλίου, Τ-545/13, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2016:376, σκέψη 134).

320 Τούτου λεχθέντος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο δεν κοινοποίησε, πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, όλα τα στοιχεία που του είχαν διαβιβάσει οι αιγυπτιακές αρχές επί των οποίων στηρίχθηκε για να εκτιμήσει ότι η παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων εξακολουθούσε να είναι δικαιολογημένη.

321 Πρώτον, [εμπιστευτικό]. Όπως διευκρίνισαν οι προσφεύγοντες στην απάντησή τους στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Ιουνίου 2016, το Συμβούλιο κοινοποίησε σε αυτούς έγγραφα ανάλογου περιεχομένου μόνο εκ των υστέρων, προκειμένου περί της εκδόσεως των αποφάσεων 2016/411 και 2017/496. Εξάλλου, το Συμβούλιο, στο έγγραφο της 24ης Μαρτίου 2015 προς τους προσφεύγοντες, στο οποίο δικαιολογεί την παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων για το 2015, δεν κάνει καμία ρητή παραπομπή στο έγγραφο αυτό. [εμπιστευτικό]. Κατά τα λοιπά, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 157, 192, 224 και 290 ανωτέρω, το έγγραφο αυτό παρείχε χρήσιμα στοιχεία για την εκτίμηση του κινδύνου αυτού καθώς και, γενικότερα, για την εκτίμηση του νομικού πλαισίου εντός του οποίου εντάσσονταν οι νομικές διαδικασίες εις βάρος των προσφευγόντων. [εμπιστευτικό]. Κατά τα λοιπά, το γεγονός ότι, πριν από την απόφαση 2016/411 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2017/491, το Συμβούλιο κοινοποίησε στους προσφεύγοντες έγγραφα ανάλογου περιεχομένου αποδυναμώνει την άποψη αυτή.

322 Δεύτερον, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 307 ανωτέρω, το Συμβούλιο κοινοποίησε το έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 7ης Μαρτίου 2016 μόνο μετά την έκδοση της αποφάσεως 2016/411. Εντούτοις, το έγγραφο αυτό περιείχε ειδικές πληροφορίες σχετικά με τη διατήρηση σε ισχύ των διαταγών δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων έναντι όλων των προσφευγόντων, ικανές να

παράσχουν απαντήσεις στις ενστάσεις που προέβαλαν οι προσφεύγοντες σχετικά με το γεγονός ότι η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα ουδόλως μνημονεύονταν στο έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 2ας Ιανουαρίου 2016, το οποίο τους διαβιβάστηκε. Επομένως, προφανώς, το έγγραφο της 7ης Μαρτίου 2016 συνιστούσε στοιχείο στο οποίο το Συμβούλιο μπορούσε να στηριχθεί για την παράταση της καταχώρισης των προμνησθέντων προσώπων, όπως επιβεβαιώνεται, κατά τα λοιπά, από το έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2016 προς τους προσφεύγοντες, στο οποίο το Συμβούλιο απάντησε στις ενστάσεις τους παραπέμποντας στο εν λόγω έγγραφο το οποίο προσάρτησε στην απάντηση αυτή.

- 323 Τρίτον, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 308 ανωτέρω, το έγγραφο του Συμβουλίου της 27ης Ιανουαρίου 2017, το οποίο περιείχε ειδικότερες πληροφορίες σχετικά με την ατομική κατάσταση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας κοινοποιήθηκε στους νόμιμους εκπροσώπους των προσφευγόντων προκειμένου να τεθεί υπόψη μόνο στον πρώτο προσφεύγοντα. Τούτου λεχθέντος, καθόσον οι παραλήπτες του εγγράφου αυτού εκπροσωπούσαν επίσης τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη προσφεύγουσα ενώπιον του Συμβουλίου, αυτοί ήταν σε θέση, εξ ονόματος των πελατισσών τους, να λάβουν γνώση των πληροφοριών που τις αφορούσαν ειδικώς και να καταθέσουν συναφώς παρατηρήσεις. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο παρέβη τις υποχρεώσεις του έναντι της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας κοινοποιώντας το έγγραφο της 27ης Ιανουαρίου 2017 στους νόμιμους εκπροσώπους όλων των προσφευγόντων, ως εκπροσώπους μόνο του πρώτου προσφεύγοντος.
- 324 Αντιθέτως, από τις σκέψεις 321 και 322 ανωτέρω προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως 2015/486 και της αποφάσεως 2016/411, το Συμβούλιο παρέβη τις υποχρεώσεις του, καθόσον δεν κοινοποίησε, εγκαίρως, ορισμένες από τις πληροφορίες στις οποίες στηρίχθηκε για να παρατείνει την καταχώριση των προσφευγόντων στο πλαίσιο των αποφάσεων αυτών και, ως εκ τούτου, τους στέρησε τη δυνατότητα να καταθέσουν συναφώς παρατηρήσεις πριν από την εν λόγω παράταση.
- 325 Τούτου λεχθέντος, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, για να οδηγήσει η διαπίστωση παρατυπίας σχετικής με τα δικαιώματα άμυνας σε ακύρωση της οικείας πράξεως, πρέπει, λόγω της παρατυπίας αυτής, η διοικητική διαδικασία να κατέληξε σε διαφορετικό αποτέλεσμα, με συνέπεια να θίγονται κατά τρόπο συγκεκριμένο τα δικαιώματα άμυνας του προσφεύγοντος (πρβλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, *Jinan Meide Casting κατά Συμβουλίου*, T-424/13, EU:T:2016:378, σκέψη 81 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 326 Αφενός, όσον αφορά το σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015, επισημάνθηκε στη σκέψη 158 ανωτέρω ότι οι προσφεύγοντες ήταν σε θέση να καταθέσουν στο Γενικό Δικαστήριο παρατηρήσεις επί του εγγράφου αυτού στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, [εμπιστευτικό] επ' ευκαιρία της γραπτής απαντήσεώς τους την 1η Ιουνίου 2017 [εμπιστευτικό]. Επομένως, έγινε σεβαστό το δικαίωμά τους για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Εξάλλου, δεν προκύπτει από τις παρατηρήσεις αυτές ότι, εάν είχαν λάβει γνώση του εγγράφου αυτού πριν από την απόφαση 2015/486, οι προσφεύγοντες θα μπορούσαν να είχαν αμφισβητήσει το περιεχόμενο ή τη λυσιτέλειά του σε σχέση με την παράταση της καταχώρισεώς τους. Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύουν ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, η έκβαση της διαδικασίας θα μπορούσε να είναι διαφορετική.
- 327 Αφετέρου, όσον αφορά το έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 7ης Μαρτίου 2016, αναμφίβολα οι προσφεύγοντες μπόρεσαν να λάβουν γνώση του εγγράφου αυτού μέσω του εγγράφου του Συμβουλίου της 21ης Μαρτίου 2016 και δεν αμφισβητούν ότι η ενημέρωση αυτή τους παρασχέθηκε εγκαίρως ώστε να καταθέσουν συναφώς παρατηρήσεις στο πλαίσιο του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής. Εντούτοις, όπως προκύπτει από την εξέταση των εν λόγω παρατηρήσεων στη σκέψη 307 ανωτέρω, αυτές δεν θα ήταν ικανές να μεταβάλουν την έκβαση της διαδικασίας εάν είχαν κατατεθεί πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2016/411.

328 Ως εκ τούτου, οι παραβάσεις που διαπιστώθηκαν στις σκέψεις 321, 322 και 324 ανωτέρω δεν μπορούν να επιφέρουν ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων. Συνεπώς, το πρώτο και το τρίτο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

β) Επί του δευτέρου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι δεν αποδείχθηκε ότι το Συμβούλιο εξέτασε διεξοδικά και αμερόληπτα το βάσιμο των λόγων παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων

329 Με το υπό κρίση σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο δεν παρέσχε κανένα στοιχείο ώστε να διαπιστωθεί ότι έλαβε επαρκώς υπόψη τις παρατηρήσεις που αυτοί κατέθεσαν πριν από κάθε παράταση της καταχωρίσεώς τους, στηριζόμενοι στην παραδοχή ότι η συνεκτίμηση των παρατηρήσεων αυτών θα έπρεπε να οδηγήσει το Συμβούλιο να διαπιστώσει το αβάσιμο των λόγων των διαδοχικών αυτών παρατάσεων.

330 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας συνεπάγεται μεν υποχρέωση των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να παρέχουν στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να γνωστοποιούν απρόσκοπτα την άποψή τους, όχι όμως και την υποχρέωσή τους να συμφωνήσουν με την άποψη αυτή. Για να είναι απρόσκοπτη η διατύπωση της απόψεως των ενδιαφερομένων, αρκεί να τους έχει δοθεί η δυνατότητα να διατυπώσουν εγκαίρως την άποψή τους, ώστε τα θεσμικά όργανα της Ένωσης να μπορούν να λάβουν γνώση αυτής και να εκτιμήσουν, με όλη την απαιτούμενη προσοχή, τη λυσιτέλειά της για το περιεχόμενο της πράξεως που πρόκειται να εκδοθεί (βλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, *Jinan Meide Casting κατά Συμβουλίου*, T-424/13, EU:T:2016:378, σκέψη 126 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

331 Εν προκειμένω, το γεγονός και μόνο ότι το Συμβούλιο δεν διαπίστωσε το αβάσιμο της παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων και ότι δεν εκτίμησε καν σκόπιμο να προβεί σε εξακριβώσεις λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων των προσφευγόντων δεν συνιστά, εν πάση περιπτώσει, αφ' εαυτού, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγόντων, εφόσον αυτοί μπόρεσαν να υποβάλουν, εγκαίρως, τις εν λόγω παρατηρήσεις.

332 Εάν θεωρηθεί ότι, με το υπό κρίση σκέλος, οι προσφεύγοντες επιθυμούν να προβάλουν έλλειψη αιτιολογίας των προσβαλλομένων αποφάσεων, επισημαίνεται ότι, στα έγγραφα της 24ης Μαρτίου 2015, της 21ης Μαρτίου 2016 και της 22ας Μαρτίου 2017, το Συμβούλιο προσδιόρισε τους επιμέρους, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους εκτίμησε αναγκαία την παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων. Στα έγγραφα αυτά, το Συμβούλιο απάντησε επίσης σε ορισμένες παρατηρήσεις των προσφευγόντων. Το γεγονός ότι δεν εξέτασε όλα τα ζητήματα που προέβλεπαν οι προσφεύγοντες στα πολυάριθμα έγγραφά τους δεν σημαίνει ότι το Συμβούλιο δεν τα έλαβε υπόψη, αλλά μόνο ότι δεν τα έκρινε καθοριστικής σημασίας για την παράταση της καταχωρίσεώς τους.

333 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, με τις οποίες παρατείνεται η καταχώριση των προσφευγόντων για τέταρτη, πέμπτη και έκτη φορά αντιστοίχως, εκδόθηκαν στο πλαίσιο καταστάσεως γνωστής σε αυτούς. Αφενός, ο λόγος της καταχωρίσεώς τους δεν μεταβλήθηκε από τον χρόνο της αρχικής τους καταχωρίσεως. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο έχουν ήδη αποφανθεί επί σημαντικών ζητημάτων σχετικά με τη νομιμότητα των λόγων αυτών. Αφετέρου, από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει ότι, από τον χρόνο της αρχικής καταχωρίσεως των προσφευγόντων, το Συμβούλιο μερίμνησε ώστε να παράσχει στους προσφεύγοντες, εάν όχι πριν από την έκδοση των διαδοχικών αποφάσεών του, τουλάχιστον αμέσως μετά την έκδοσή τους, τα προερχόμενα από τις αιγυπτιακές αρχές έγγραφα στα οποία στήριξε τις αποφάσεις αυτές και, επομένως, οι προσφεύγοντες μπόρεσαν, λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων αυτών, να εξακριβώσουν την ανάγκη ασκήσεως προσφυγής και να αμφισβητήσουν λυσιτελώς το κύρος τους. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο μπόρεσε, επαρκώς κατά νόμο, να προσδιορίσει, λαμβανομένου υπόψη

του συνόλου των στοιχείων αυτών, τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους στους οποίους στηρίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις και να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο επί των αποφάσεων αυτών.

334 Επομένως, το δεύτερο σκέλος είναι απορριπτέο.

γ) Επί του τετάρτου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι το Συμβούλιο περιορίστηκε να επαναλάβει τις δηλώσεις των αιγυπτιακών αρχών χωρίς να προβεί σε εξακριβώσεις

335 Όσον αφορά το υπό κρίση σκέλος, επιβάλλεται η επισήμανση ότι αυτό προβάλλεται μόνο επικουρικός, για την περίπτωση που το Συμβούλιο διαβίβασε στους προσφεύγοντες το σύνολο των εγγράφων που είχε στη διάθεσή του. Εντούτοις, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 321 ανωτέρω, δεν συνέβη κάτι τέτοιο, καθόσον το Συμβούλιο δεν κοινοποίησε στους προσφεύγοντες το σημείωμα του γραφείου του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα της 9ης Φεβρουαρίου 2015. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι το Συμβούλιο στηρίχθηκε στις δηλώσεις των αιγυπτιακών αρχών χωρίς να προβεί σε εξακριβώσεις δεν μπορεί να συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία των προσφευγόντων (πρβλ. απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, σκέψεις 89 και 90). Επομένως, το υπό κρίση σκέλος είναι απορριπτέο.

δ) Επί του πέμπτου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη απαντήσεως του Συμβουλίου στα αιτήματα ακροάσεως των προσφευγόντων

336 Στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, στα έγγραφα της 23ης Δεκεμβρίου 2014, της 12ης Ιανουαρίου 2015, της 3ης Φεβρουαρίου 2015, της 2ας Μαρτίου 2015 και της 29ης Ιανουαρίου 2016, ζήτησαν «επείγουσα» ακρόαση και ότι η ακρόαση αυτή ήταν αναγκαία για την αποφυγή, κατ' αυτούς, της πολλαπλής «πρόδηλης πλάνης» στην οποία υπέπεσε το Συμβούλιο.

337 Συναφώς, από τη νομολογία που υπενθυμίζεται στη σκέψη 313 ανωτέρω προκύπτει ότι το Συμβούλιο διέθετε, εν προκειμένω, περιθώριο εκτιμήσεως για να καθορίσει αν έπρεπε ή όχι να κάνει δεκτά τα αιτήματα ακροάσεως των προσφευγόντων. Πράγματι, στο πλαίσιο απλής παρατάσεως της ισχύος της αρχικής αποφάσεως, το δικαίωμα ακροάσεως των προσφευγόντων συνεπάγεται μόνο τη δυνατότητα για τους προσφεύγοντες να γνωστοποιήσουν απρόσκοπτα την άποψή τους υποβάλλοντας, ανά πάσα στιγμή και ιδίως επ' ευκαιρία της επανεξετάσεως της καταχωρίσεώς τους, παρατηρήσεις, τις οποίες απόκειται στο Συμβούλιο να εξετάσει κατά τρόπο αμερόληπτο και διεξοδικό. Καθόσον μπόρεσαν να υποβάλουν, εγκαίρως, στο Συμβούλιο ορισμένα έγγραφα ικανά να αποτελέσουν απαλλακτικά στοιχεία και να διατυπώσουν τα συμπεράσματα που αντλούν από τα έγγραφα αυτά, οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύουν ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η ακρόαση ήταν αναγκαία. Πράγματι, το Συμβούλιο διέθετε επαρκή χρόνο πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων για να ζητήσει από τους προσφεύγοντες, εφόσον το έκρινε αναγκαίο, να υποβάλουν εγγράφως συμπληρωματικές παρατηρήσεις ή διευκρινίσεις όσον αφορά τα εν λόγω απαλλακτικά στοιχεία ή, ενδεχομένως, να προβεί σε εξακριβώσεις με τη βοήθεια των αιγυπτιακών αρχών. Επιπλέον, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 330 ανωτέρω, το Συμβούλιο δεν υποχρεούνταν να συμφωνήσει με την άποψη που εξέθεσαν οι προσφεύγοντες στις παρατηρήσεις τους. Ως εκ τούτου, η προβαλλόμενη περίπτωση ότι η ακρόαση ήταν αναγκαία ώστε το Συμβούλιο να μην υποπέσει σε «πρόδηλη» πλάνη εκτιμήσεως δεν αποδεικνύει την ύπαρξη προσβολής του δικαιώματος ακροάσεως των προσφευγόντων επειδή δεν διεξήχθη τέτοια ακρόαση. Κατά τα λοιπά, από την εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, στις σκέψεις 114 έως 308 ανωτέρω, προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν, πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων αποφάσεων, κανένα στοιχείο που να καθιστά αναγκαία τη διεξαγωγή ακροάσεως.

338 Επομένως, το πέμπτο σκέλος του τετάρτου λόγου ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, ο λόγος ακυρώσεως αυτός στο σύνολό του πρέπει να απορριφθούν.

4. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται αδικαιολόγητος και δυσανάλογα αυστηρός περιορισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας των προσφευγόντων και προσβολή της υπολήψεώς τους

339 Προς στήριξη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες παραπέμπουν στα επιχειρήματα που προέβαλαν στα σημεία 102 έως 110 του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση T-279/13. Κατ' αυτούς, τα επιχειρήματα αυτά επιβεβαιώνονται από το γεγονός ότι τους έχει επιβληθεί δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων τους επί περισσότερα από τέσσερα έτη. Επομένως, το Συμβούλιο διέθετε επαρκή χρόνο για να εξακριβώσει με τη βοήθεια των αιγυπτιακών αρχών το ύψος των κεφαλαίων που εικάζεται ότι αποτέλεσαν αντικείμενο υπεξαίρεσεως, αλλά δεν το έπραξε. Καταρχάς, στο πρώτο υπόμνημα προσαρμογής, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προϋπόθεση κατά την οποία η αρχή της αναλογικότητας επιβάλλει να είναι κάθε πράξη ικανή να επιτύχει τους θεμιτούς σκοπούς που επιδιώκει δεν πληρούται επειδή η διατήρηση των περιοριστικών μέτρων έναντι των προσφευγόντων δεν είναι ούτε λυσιτελής ούτε πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού της στηρίξεως του κράτους δικαίου στην Αίγυπτο, ο οποίος προβλέπεται στην απόφαση 2011/172. Οι προσφεύγοντες παραπέμπουν στην επιχειρηματολογία που προέβαλαν συναφώς στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η καταχώρισή τους δεν είναι αναγκαία, επειδή οι σκοποί αυτοί θα μπορούσαν να επιτευχθούν με αποφάσεις των δικαστικών αρχών των κρατών μελών, και μάλιστα με λιγότερο περιοριστικό τρόπο. Τέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, στις δικαστικές διαδικασίες στις οποίες στηρίχθηκε το Συμβούλιο, οι αιγυπτιακές αρχές δεν προβάλλουν ότι αυτοί μετέφεραν στην Ένωση κεφάλαια προερχόμενα από υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο. Επιπλέον, επισημαίνουν ότι τα επιχειρήματά τους επιρρωννύονται από το μεγάλο χρονικό διάστημα, ήτοι έξι έτη, το οποίο παρήλθε από την αρχική καταχώρισή τους.

340 Το Συμβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή προβάλλοντας, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί ότι τα επίμαχα μέτρα είναι σύμφωνα προς την αρχή της αναλογικότητας.

341 Πρώτον, αρκεί η διαπίστωση ότι, στις σκέψεις 70 έως 74 της διατάξεως της 15ης Φεβρουαρίου 2016, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-279/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:78), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι προσφεύγοντες προς στήριξη λόγου ακυρώσεως ανάλογου προς τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη αυτή. Επομένως, και χωρίς να απαιτείται η εξέταση του παραδεκτού της παραπομπής, από τους προσφεύγοντες, σε υπόμνημα προσαρτημένο στο δικόγραφο της προσφυγής χωρίς επανάληψη του περιεχομένου του στο δικόγραφο της προσφυγής, οι παραπομπές των προσφευγόντων στα σημεία 102 έως 110 του δικογράφου της προσφυγής στην προπαρατεθείσα υπόθεση πρέπει να απορριφθούν.

342 Δεύτερον, όσον αφορά τη μη εξακρίβωση, από το Συμβούλιο, του ύψους των υπεξαιρεθέντων κεφαλαίων, παρά τον χρόνο που αυτό είχε στη διάθεσή του από την αρχική καταχώριση των προσφευγόντων, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι, ελλείψει δικαστικής αποφάσεως αποφαινόμενης επί του βασίμου των δικαστικών διώξεων που ασκήθηκαν στην Αίγυπτο, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να γνωρίζει τη φύση ούτε να προσδιορίσει από μόνο του το ύψος των ενδεχόμενων υπεξαίρεσεων δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο από τον πρώτο προσφεύγοντα (απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψη 208). Εν προκειμένω, όμως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι καμία από τις ποινικές διαδικασίες που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος δεν έχει καταλήξει, στο παρόν στάδιο, σε τελεσίδικη δικαστική απόφαση. Ειδικότερα, όσον αφορά τις διαδικασίες στις υποθέσεις 38, 107 και 291 του 2011, προκύπτει ότι, μετά την αναίρεση από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο

των αποφάσεων του δικαστηρίου της ουσίας και την αναπομπή των υποθέσεων αυτών για την εκ νέου εκδίκασή τους, οι διαδικασίες αυτές παραμένουν εκκρεμείς. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

- 343 Τρίτον, από την εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως και του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, στις σκέψεις 118 έως 165 και 176 έως 208 ανωτέρω, προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την ανάγκη διατηρήσεως σε ισχύ της αποφάσεως αυτής, γενικά, λαμβανομένων υπόψη των στόχων της πολιτικής στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται η απόφαση 2011/172, και της παρατάσεως της καταχωρίσεως των προσφευγόντων, ειδικότερα. Επομένως, το επιχείρημα με το οποίο προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν είναι ούτε λυσιτελείς ούτε πρόσφορες για την επίτευξη του σκοπού του Συμβουλίου περί στηρίξεως του κράτους δικαίου πρέπει να απορριφθεί.
- 344 Τέταρτον, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα μέτρα τα οποία έλαβε το Συμβούλιο, ιδίως, βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 ήταν πρόσφορα για την επίτευξη των σκοπών της αποφάσεως αυτής. Πράγματι, με τα μέτρα αυτά διευκολύνεται αποτελεσματικά ο εντοπισμός υπεξαιρέσεων δημόσιου χρήματος εις βάρος των αιγυπτιακών αρχών και παρέχεται στις ίδιες αρχές η δυνατότητα να ανακτήσουν ευχερέστερα το προϊόν τέτοιων υπεξαιρέσεων (απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-256/11, EU:T:2014:93, σκέψη 206). Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να αμφισβητούν τις παρατηρήσεις αυτές προβάλλοντας ότι το έγγραφο των αιγυπτιακών αρχών της 24ης Φεβρουαρίου 2011 απευθυνόταν στις εθνικές δικαστικές αρχές και ότι, επομένως, δεν απαιτείτο ούτε ήταν πρόσφορη μια διοικητική και πολιτική απόφαση του Συμβουλίου για τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων τους. Το επιχείρημα αυτό πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως απαράδεκτο.
- 345 Πέμπτον, όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι οι αιγυπτιακές αρχές δεν προέβαλαν, στο πλαίσιο των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος των προσφευγόντων, μεταφορά στην Ένωση κεφαλαίων προερχόμενων από υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος στην Αίγυπτο, υπενθυμίστηκε ήδη στη σκέψη 238 ανωτέρω ότι, στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου (T-256/11, EU:T:2014:93), το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, με απόφαση επικυρωθείσα κατ' αναίρεση από το Δικαστήριο, ότι το Συμβούλιο ορθώς καταχώρισε τους προσφεύγοντες στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 για τον λόγο και μόνο ότι έχει κινηθεί εις βάρος τους δικαστική διαδικασία στην Αίγυπτο η οποία έχει οποιαδήποτε σχέση με έρευνες που αφορούν πράξεις υπεξαιρέσεως δημόσιου χρήματος. Επομένως, το επιχείρημα αυτό είναι εν μέρει απαράδεκτο, καθόσον θέτει υπό αμφισβήτηση την αρχική καταχώριση των προσφευγόντων, και εν μέρει προδήλως αβάσιμο, καθόσον θέτει υπό αμφισβήτηση την παράταση της καταχωρίσεως αυτής.
- 346 Τέλος, έκτον, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι οι περιορισμοί του δικαιώματος ιδιοκτησίας των προσώπων στα οποία επιβάλλεται περιοριστικό μέτρο όπως η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των προσφευγόντων απέρρεαν όχι μόνο από τη γενική ισχύ του επίμαχου μέτρου, αλλά, ενδεχομένως, και από την πραγματική διάρκεια της εφαρμογής του (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadı, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 132 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, το χρονικό διάστημα εφαρμογής μέτρου όπως το επίμαχο συνιστά ένα εκ των στοιχείων τα οποία οφείλει να λάβει υπόψη ο δικαστής της Ένωσης για τον σκοπό της εξετάσεως της αναλογικότητας του εν λόγω μέτρου (πρβλ. απόφαση της 30ής Ιουνίου 2016, CW κατά Συμβουλίου, T-516/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:377, σκέψη 172).
- 347 Εντούτοις, εν προκειμένω, η περίπτωση και μόνο ότι η δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των προσφευγόντων στην Ένωση παρατάθηκε εκ νέου με την απόφαση 2017/496, κατόπιν διατηρήσεως της σε ισχύ επί έξι διαδοχικά έτη, δεν μπορεί, από μόνης της, να συνεπάγεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Συναφώς, αφενός, όπως ήδη επισημάνθηκε στη σκέψη 135 ανωτέρω, σε σχέση με

το αντικείμενο της αποφάσεως 2011/172, τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο αυτό πρέπει, καταρχήν, να διατηρηθούν μέχρι την περάτωση των δικαστικών διαδικασιών στην Αίγυπτο προκειμένου να διατηρήσουν την πρακτική αποτελεσματικότητά τους. Δεν αμφισβητείται, πάντως, ότι, όταν παρατάθηκε η καταχώριση των προσφευγόντων το 2017, οι ποινικές διαδικασίες εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος εξακολουθούσαν να εκκρεμούν. Εξάλλου, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 308 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες δεν υπέβαλαν κανένα στοιχείο που να υποδηλώνει ότι οι διαταγές δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων που εκδόθηκαν εις βάρος όλων των προσφευγόντων δεν ισχύουν πλέον. Αφετέρου, οι προσφεύγοντες δεν προβάλλουν, προς στήριξη του υπό κρίση επιχειρήματος, την υπερβολική διάρκεια των εν λόγω διαδικασιών. Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διαδικασίες αυτές, οι οποίες αφορούν περίπλοκα πραγματικά περιστατικά, εξελίχθηκαν ποικιλοτρόπως και, ειδικότερα, ότι οι αποφάσεις που εκδόθηκαν σε πρώτο βαθμό αναιρέθηκαν από το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο, οι δε υποθέσεις αναπέμφθηκαν στα πρωτόδικα δικαστήρια προκειμένου να εκδικαστούν εκ νέου. Συνεπώς, από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η διάρκεια των διαδικασιών αυτών είναι προδήλως υπερβολική. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

- 348 Επομένως, για τους προεκτεθέντες λόγους, επιβάλλεται η απόρριψη του πέμπτου λόγου ακυρώσεως.
- 349 Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι κανένας εκ των λόγων ακυρώσεως της υπό κρίση προσφυγής δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, ενώ παρέλκει η διεξαγωγή αποδείξεων σύμφωνα με το αίτημα των προσφευγόντων.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

- 350 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 351 Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Οι Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Kamel Yassin και Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggat φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους, καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Γρατσίας

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Σεπτεμβρίου 2018.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

I. Ιστορικό της διαφοράς και πραγματικά περιστατικά	2
A. Πράξεις εκδοθείσες από το Συμβούλιο έναντι των προσφευγόντων	2
B. Διαδικασίες κινηθείσες από τους προσφεύγοντες ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης πριν από ή ταυτόχρονα με την παρούσα υπόθεση	3
II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	5
III. Σκεπτικό	6
A. Επί του παραδεκτού των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής	6
B. Επί της ουσίας	8
1. Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τους οποίους προβάλλεται, αφενός, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως η ισχύς του παρατάθηκε με τις αποφάσεις 2015/486, 2016/411 και 2017/496, και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, και, αφετέρου, παράβαση εκ μέρους του Συμβουλίου του άρθρου 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2 και το άρθρο 3, παράγραφος 5, ΣΕΕ, και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη	10
α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	10
1) Νομικό πλαίσιο	10
2) Πραγματικό πλαίσιο	14
i) Επί των σχετικών με τις δικαστικές διαδικασίες που αφορούν τους προσφεύγοντες στην Αίγυπτο στοιχείων	14
ii) Επί των στοιχείων που διαβίβασαν οι προσφεύγοντες προ της παρατάσεως της καταχωρίσεώς τους για τα έτη 2015, 2016 και 2017	15
iii) Επί της μεταχειρίσεως, από το Συμβούλιο, των στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες	19
β) Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496 και του κανονισμού 270/2011	20
1) Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των αποφάσεων 2015/486, 2016/411 και 2017/496, καθόσον παρατείνουν την ισχύ του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172	20
i) Επί της αιτιάσεως με την οποία προβάλλεται έλλειψη νομικής βάσεως	21
ii) Επί της αιτιάσεως με την οποία προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας	22
– Επί του πρώτου επιχειρήματος, που στηρίζεται στην καθάρωση των «νέων αιγυπτιακών αρχών» τις οποίες υποστηρίζει το Συμβούλιο	23

– Επί του δευτέρου επιχειρήματος, με το οποίο προβάλλονται κίνδυνοι λόγω της αστάθειας της πολιτικής καταστάσεως στην Αίγυπτο, η κατά τους προσφεύγοντες μη τήρηση του κράτους δικαίου και παραβιάσεις των θεμελιωδών δικαιωμάτων	24
– Επί του τρίτου επιχειρήματος, με το οποίο προβάλλεται ο κίνδυνος να μην γίνει σεβαστό το δικαίωμα για δίκαιη δίκη του πρώτου προσφεύγοντος στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών οι οποίες έχουν κινηθεί εις βάρος του στην Αίγυπτο	28
2) Επί του δευτέρου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη νομικής βάσεως του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011	29
γ) Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση από το Συμβούλιο του άρθρου 6 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 και 3 ΣΕΕ, καθώς και των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη	29
1) Επί του δευτέρου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι η παράταση της καταχωρίσεως των προσφευγόντων αντιβαίνει στους προβλεπόμενους στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως 2011/172 σκοπούς	30
2) Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι το Συμβούλιο δεν εξακρίβωσε τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσφευγόντων και χρησιμοποίησε ένα αμάχητο τεκμήριο όσον αφορά τον σεβασμό των εν λόγω θεμελιωδών δικαιωμάτων από τις αιγυπτιακές αρχές	37
2. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται μη τήρηση των γενικών κριτηρίων του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011	41
α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	41
β) Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος	43
1) Όσον αφορά τα επιχειρήματα και τις αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής	44
2) Όσον αφορά τα επιχειρήματα και τις αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων του πρώτου υπομνήματος προσαρμογής	48
3) Όσον αφορά τα επιχειρήματα και τις αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων του δεύτερου υπομνήματος προσαρμογής	50
γ) Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη πραγματικής βάσεως των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος, όπως διαπίστωσε το αιγυπτιακό ακυρωτικό δικαστήριο	53
δ) Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι οι ποινικές διαδικασίες που έχουν κινηθεί εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος έχουν πολιτικά κίνητρα	54
ε) Επί του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ανεπάρκεια στοιχείων σχετικών με την ατομική κατάσταση της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας	56

3. Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.....	59
α) Επί του πρώτου και του τρίτου σκέλους, με τα οποία προβάλλεται, κατ' ουσίαν, παράβαση της υποχρέωσης προηγούμενης κοινοποίησης των στοιχείων που συνιστούν την πραγματική βάση των προσβαλλομένων αποφάσεων	61
β) Επί του δευτέρου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι δεν αποδείχθηκε ότι το Συμβούλιο εξέτασε διεξοδικά και αμερόληπτα το βάσιμο των λόγων παρατάσεως της καταχώρισεως των προσφευγόντων	63
γ) Επί του τετάρτου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι το Συμβούλιο περιορίστηκε να επαναλάβει τις δηλώσεις των αιγυπτιακών αρχών χωρίς να προβεί σε εξακριβώσεις	64
δ) Επί του πέμπτου σκέλους του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται έλλειψη απαντήσεως του Συμβουλίου στα αιτήματα ακροάσεως των προσφευγόντων.....	64
4. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται αδικαιολόγητος και δυσανάλογα αυστηρός περιορισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας των προσφευγόντων και προσβολή της υπολήψεώς τους.....	65
IV. Επί των δικαστικών εξόδων.....	67